

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Kızıl Bayrak'a ve Sosyalizm Yolunda
Kızıl Bayrak'a cüppeli koruculardan
"yayın durdurma" cezası**

Bulduğu her fırsatta Komünist açık alan faaliyetine saldıran sermaye devleti, yine karşımıza "hukuk" cüppesi giyerek çıktı. Kızıl Bayrak'ın ve Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın yayını, "Yazı İşleri Müdürü'nün fiilen görev başında olmadığı" bahane edilerek, durduruldu.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

- ✓ **İMF'nin yıkım programları tam hız uygulamada**
- ✓ **Kapitalist-emperyalist anlaşmalar devrede**
- ✓ **Devlet terörü kol geziyor**

Kahrolsun emperyalist saldırganlık anlaşmaları!
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İÇİNDEKİLER

AGİT Zirvesi ve "insan hakları" ikiyüzlülüğü	4
Azgın bir ekonomik-sosyal yıkım saldırısı	5
"Memurun muhakematı kanunu"nda değişiklik	6
Sınıf hareketi	7-8
Gençlik hareketi	9
Kürt halkı yol ayrımında	10
Planlı faşist katliama ilişkin	12-15
Kürt sorununda son gelişmeler/1 (Orta)	16-19
Devrim perspektifi yitirildiğinde ..	20-21
İsrail, Türkiye ve Kürtler/3	22-23
Bir anadan çocuklarına	29
Mücadele postası	31

kamu emekçileri bülteni

Aylık Kamu Emekçileri Dergisi
Özel Sayı: 13 • 13 Kasım 1999
Fiyatı: 150.000 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk. yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Ümit ve Habip'i yaşatmak...

Deprem bölgesindeki Clinton temizliğini, İstanbul'da AGİT temizliği takip etti. Görüntüyü kurtarma telaşındaki 'badanacı' sistem, sokak köpeklerini zehirlemekle başladı işe. Sonra sıra tabelalara geldi. Belediyenin reklam panoları bile nasibini aldı bu temizlikten.

En son ve asıl 'temizlik' ise, devrimci basın bürolarındakiydi.

Her özel günün, her genel etkinliğin arifesinde uygulana uygulana neredeyse gelenekselleştirilen büro baskınları, yine gözaltılar, arşiv yağmalamalar ve işkencelerle sonuçlandı.

11 Kasım Perşembe günü, peşpeşe basılan gazete ve dergi bürolarından biri de Kızıl Bayrak bürosuydu. Defalarca aramadan geçmiş olan büromuzdan, bu kez, sanki yeni bir şey bulmuşçasına eski arşivimizi yağmalamaya kalktılar. Gerekçe ise, kendi yasalarında bile bulunmayan o bayatlamış 'yasak yayın bulundurma' idi. 'Dağıtım ve satış'a yönelik bu yasağın bulundurmaya da uygulanma çabaları, tek tek kişilere karşı bile sökmezken, bir yayınevinin arşivi için gerekçe yapılmaya çalışılması, sistemin çaresizliğinin

tipik örneklerinden biridir. Asıl çaresizlikliği ise, gözaltılarda yaşamayı sürdürüyorlar. Komünist hareketimizin yılların mücadelesi ve en son Ulucanlar'da ödediği iki büyük bedel pahasına yarattığı direniş geleneği, her gözaltı girişiminde yüzlerine şamar gibi iniyor. Habip ve Ümit'in mirası, sosyalizmin en genç taraftarlarının bile titizlikle sahipleniliyor. Son baskında gözaltına alınan Yeliz yoldaş şahsında da düşmanın karşılaştığı aynı başeğmez

tutum olmuştur. Yine düşmanın her türlü yaptırımını reddedilmiş, üst arama, ifade, imza, imzadan imtina yine reddedilmiştir.

Habip ve Ümit yoldaşlar, harcını kanlarıyla kardıkları bu direniş geleneğinde yaşamayı ve savaşmayı sürdürüyor. Kimsenin kimseye karşı direnmesi gerekmeyecek toplumsal sistem kuruluncaya dek de mücadelemizde yaşayacak ve savaşacaklar.

Çürüyen sistemin göstermelik temizlik kampanyalarına yanıtımız ise, gerçek bir temizlik operasyonu olacak. Toplum kapitalizm pisliğinden temizlemeye and içtik, tarihe sözümüz var, temizleyeceğiz.

çuktu... bayilerde...

Ekim Gençliği
Devlet terörüne, eğitimde özelleştirmeye ve YÖK'e karşı!
Parasız-Polisiz-Bilimsel Eğitim İstiyoruz!
Ekim Gençliği
ÜNİVERSİTE KAPALI İZMİR
ÇOCUKLARINA KAPATILAMAZ
HERKESE
Eşit, parasız, bilimsel ve demokratik eğitim için!..

Devrim şehitleri ölmez!
Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek
İstiler doğacak kıyamda yine
Dayıgılar yeniden yaşayacak kıyamda
Ve yürek
İmgelerin ulatılmaz doruğunda
Ey herşey bitti diyenler
Kokunun sofrasında yürekli yigener
Ne kışlarda direnen çiçekler
Ne kışlarda devleyen efkeler
Henüz evvada demediler
Bilmedi daha sürüyor o kavgı
Ve sürecektir
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek
Adnan Yılmaz
Devrim davası yenilmez!
Ekim Gençliği

Proleter enternasyonalizmine karşı emperyalistlerin global birliği

İnsani boyut: Emperyalizmin kanlı diktadörlüğüne perdesidir

Türkiye'nin gündemi, İstanbul'da yapılacak AGİT Zirvesi'ne odaklanmış durumda. Gündem oluşturma veya değiştirme konusunda olduğu kadar, gündemi bulandırma konusunda da merkezi bir görev üstlenen burjuva medya da, doğal olarak yine görev başında.

İster savunma ister karşı çıkma pozisyonunda olsun, Zirve öncesinde gerçekleştirilen "gözden geçirme" toplantıları üzerinden, Zirve gündeminin "insani" boyutu öne çıkarılmaya çalışılıyor. Böylece burjuva demokratik muhalefet kazanılmak, küçük-burjuva demokratik muhalefet ise yedeklenmek isteniyor. Bunun için, örneğin; faşist Türk devletinin Zirve'ye hazırlık çerçevesinde gündemine aldığı, sözde 'işkencecilerin cezalandırılması'na ilişkin yasa öne çıkarılıyor. Amerika ve Avrupa'nın insan hakları konusundaki 'hassasiyeti' öne çıkarılıyor. 'İşkenceyi önleyemediği' için, devlet, sözde eleştiriliyor vb.

Oysa AGİT'e ve ev sahipliği yapan Türk devletine ilişkin gerçekler, zirve gündeminin 'insani boyutu'nun ne anlama geldiğini göstermeye fazlasıyla yetmektedir.

Türk devletinin AGİT hazırlığı kapsamında azgın bir terör uygulaması vardır. Katliam-ışkence ve infazlar vardır. Bir yandan göstermelik yasa hazırlanırken, diğer yandan emniyet binalarının işkence mahzenlerinde 15-16 yaşındaki çocuklara bile uygulanan cinsel taciz ve tecavüz vardır. İşkence göreni cezalandırıp, yaparı ödüllendiren bir 'adalet' kurumu vardır. Bir yandan 'Gözden geçirme' toplantılarında insan hakları gevezeliği sürerken, diğer yandan devrimci muhalefetin 'yasal' basınının basılması, çalışanlarının gazete bürolarından ve evlerinden toplanıp gözaltına (dolayısıyla işkenceye) çekilmesi vardır vb., vb...

Türk devleti AGİT Zirvesi'ne hazırlığının açılışını Ulucanlar katliamıyla başlattı. Adana infazıyla sürdürdü. Yine Adana'da çocuklara işkence vakasıyla doruğa çıkardı. Böylece efendilerine, Zirve için ev sahipliğine ne kadar layık olduğunu da göstermiş oldu.

Açıktır ki tüm bunlar, insan hakları konusunda 'çok hassas' olan ABD ve Avrupa'dan gizli, 'illegal' uygulamalar değildir. Gazete ve dergi büroları Cumhuriyet Savcılarının yazılı emirleriyle basılmakta, işkence Emniyet Müdürlükleri'nde uygulanmakta, cezalar Adliye saraylarında kesilmekte, işkencecilerle infazcılar aynı Adliyeler'de, aynı savcı ve hakimler tarafından, 'görev'lerini sürdürmeleri için salıverilmektedir. Amerika'nın -Yunanistan'daki gösteriler için yaptığı gibi- "Yasaklayın!" emri bile verebildiği, 'insan hakları konusundaki hassasiyeti'nin, salt başka devletlere yasaklama emri vermekle de sınırlı olmadığı ise bilinen gerçeklerden.

ABD ve uşağı Türkiye başı çekmekle birlikte, AGİT üyesi diğer devletlerin de konuya 'duyarlılık'ta birbirini aratmadığını kanıtlamak için

ayrı ayrı örneklendirmek bile gereksiz. En güçlü kanıt bu devletlerin sınıfsal niteliğidir. Milyonlarca işçi ve emekçinin azami sömürsüyle beslenen bir sınıfın devleti, bu azami sömürü için gerekli olan 'zor'un da mekanizması olmak durumundadır. Milyonlarca işçi ve emekçinin insanca yaşama ve çalışma haklarını, beslenme, sağlık, eğitim, kültür haklarını gaspeden bir sınıfın devleti, milyonlarca işçi emekçiyi bu gaspa 'razı' edecek 'zor'u uygulamak için vardır. Bu zor, kimi zaman haberleşme, kimi zaman seyahat, kimi zaman ikamet ve mülk edinme, kimi zaman düşünme ve konuşma... Ve nihayet, çoğu zaman da yaşama hakkını ihlale kadar varmaktadır. Devlet terörü adı altında özetlenebilecek olan; idam, yargısız infaz, işkence gibi 'resmi' yöntemlerin yanı sıra, kaçırma-kaybetme, sakat bırakma, bombalama, suikast, kitle katliamı gibi kontr-gerilla yöntemleri de, kapitalist devletlerce yaygın biçimde uygulanan hak ihlallerindendir. İrili ufaklı tüm kapitalist ülkelerde uygulanmakta olan bu tür ihlallere, kuşkusuz, emperyalist ülkelerin kanlı işgallerini de eklemek gerekir.

Vietnam'dan Kore'ye, Ortadoğu'dan Afrika'ya, Latin Amerika'dan Balkanlar'a kadar, kan dökmediği coğrafya kalmayan ABD'nin insan hakları konusundaki 'hassasiyeti'nden söz edebilmek için ise, ancak Türk medyası kadar aşâğılık bir uşak ruhu taşımak gerekiyor.

Ya da, küçük-burjuva mankafalılığının doruklarında gezmek.

Emperyalizme beslenen hayaller

Gerçekten de, ne kadar çırpınırsa çırpınsın, burjuva medyanın başaramayacağı bir işi -işçi ve emekçilere kendi katillerini sevdirmeye işini-reformizm gönüllü olarak üstlenmiş durumdadır. Burjuva muhalefetin bu 'sol' tandansı, AGİT'in, Türkiye'nin demokratikleşmesinde oynayacağı kilit rol üzerinden yürüttüğü politikayla ve etkileyebildiği kadarıyla, işçi ve emekçileri Avrupa tipi demokrasi hayalleriyle uyutmaya çalışıyor. Avrupa ve Amerika'daki rejimlerin ne kadar ve nasıl bir demokrasi olduğu bir yana; Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde, olduğu kadarıyla bile tarihe gömülmeye çalışıldığı, yine olduğu kadarıyla bile Türkiye'de uygulanma şansı hiç hesaba katılmıyor. Amerika'nın Ortadoğu'daki üssü konumundaki, emperyalizmin tam hakimiyeti ve güdümüne yalvararak koşan geri bir kapitalist ülkenin, emperyalizmin metropollerindeki esneklik şansına sahip olmadığı, Türk devletinin faşizmi boş yere kurumsallaştırmadığı hesaba katılmıyor. İnsan hakları ihlallerine, Susurluk'un "münferit olayları" gibi, devletin zirvesindekiler gibi yaklaşıyor. AGİT, ABD, AB bastırırsa, hükümet de gerekli yasal düzenlemeleri yaparsa, hak ihlalleri duruverecekmiş görüntüsü çizilmeye çalışılıyor.

Sistemin, İMF reçetelerini uygulama ihtiyaç ve kararlılığı ile sonuçlarına hazırlanma mecburiyeti hiç dikkate alınmıyor. Tabii ki, Türkiye işçi sınıfı ve

emekçi halklarına yıkım ve köleleşmeyi dayatan İMF'nin, AGİT'in patronları konumundaki emperyalistlerin bir kuruluşu olduğu da.

AGİT; kimin kime karşı güvenlik ve işbirliği?

Emperyalizmin dünyanın tek hakimi haline geldiği Yeni Dünya Düzeni'nde, emperyalist-kapitalist devletlerin "ortak güvenlik için ortak kararlar" almak ihtiyacı duymalarının bir tek açıklaması olabilir: Uyguladıkları vahşi kapitalizme karşı gelişmesini bekledikleri sosyal patlama korkusu. AGİT, uluslararası sermayenin, yeni bir proleter kalkışma olasılığına karşı yeni bir ortak savunma girişimidir. Zirve'de alınacak kararlar (kamuoyuna açıklanacağı kadarıyla) sadece ayrıntıda bazı yenilikler içerebilir. Ancak çoktandır fiilen uygulanan ortak tutum, bu Zirve'de sadece resmen ilan edilmiş olacaktır. Son örneğini Rusya-Çeçenistan olayında gördüğümüz gibi; çeşitli muhalefet hareketlerinin bastırılması 'iç işleri' yaftası altında ve 'demokrasi' maskesi arkasından desteklenmeye devam edilecek. Ama eğer bu muhalefetin sınıfsal bir karakteri varsa, yani örgütlü proletaryanın öncülüğünde yürüyor ve iktidarı hedefliyorsa, o ülkenin devletine hiç bir yardımdan kaçınılmayacak. Askeri, siyasi, iktisadi, her türden yardım ve destek sağlanarak, proleter hareketin ezilmesinde suç birliği yapılacaktır. Bugün, 'teröre karşı' işbirliği adı altında yürütülen görüşmelerin arka planında yatan da budur.

Türk devletinin, tam da ulusal hareketin teslim olduğu bir dönemde, Rusya ile yaptığı 'teröre karşı işbirliği' anlaşması, AGİT gündemine bu açıdan ışık tutar niteliktedir. Öncesi de olmakla birlikte, özellikle '80 darbesinden bu yana, Türkiye'deki tek ve sistemli terör, esasta devlet terörüdür. Polisi ve kontr-gerillasıyla, özel timi ve korucu çetesiyle, kısaca resmi ve gayr-ı resmi terörüyle, 19 yıldır bu ülke halklarına, devrimci ve ulusal kalkışmasına kan kusturan faşist Türk devletinin gerçekleştireceği her işbirliğinin, terör için işbirliği olacağı açıktır. Aynı açıklık Rusya için fazlasıyla geçerlidir. Çeçen halkını silah zoruyla köleleştirme eyleminin açıktan desteklenmesini, en azından 'iç işleridir' diyerek gözyumulması-dolaylı desteklenmesini istiyor Rusya. ABD'nin bu çerçevedeki desteğini açıklamasını takiben de, uşağı Türk devleti apar-topar Rusya'ya koşarak, sadece bu konuya ilişkin bir anlaşmaya imza atıyor. Zirve'de çıkması muhtemel çatlak seslere karşı, önden bir tedbir, Zirve içinde zirvenin göstergesi de oluyor bu gelişme. Tasması ABD'nin elinde olan Türk devletinden başka türlü davranmasını beklemek de mümkün değildir.

AGİT ve benzeri karşı-devrimci, emperyalist odaklaşmaları parçalayacak tek güç, bu tür odaklaşmaların müsebbibi ve hedefi durumundaki proletaryada bulunmaktadır. Emperyalizmin hiç bir "birliği" bu gücü zayıflatmaya muktedir değildir. Tersine, tüm uygulamalarıyla onu daha da güçlendirmektedir.

AGİT Zirvesi ve “insan hakları” ikiyüzlülüğü

Önümüzdeki günlerde toplanacak olan AGİT Zirvesi etrafında bir efsane yaratılmaya çalışılıyor. Pek çok çevre tarafından bütün sorunların çözüme kavuşturulacağı beklentisi yaratılıyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin “çağdaş” Avrupa'nın bir üyesi olabilmesi için insan hakları alanında adım atması gerektiği dillerden hiç düşmüyor. 2000 yılına demokrasi sorununu çözmüş bir biçimde girmenin önemi üzerine demeçler veriliyor ve uluslararası emperyalist sisteme entegre olmanın temel şartı olarak gösteriliyor.

Bu zirve yalnızca sermaye sınıfı için yeniden yapılanma sorunlarının çözümleneceği bir platform olacaktır. Bölgesel ve global düzeyde sermaye sınıfını tedirgin eden gelişmeler ve anlaşmazlıklar masaya yatırılacak ve çözülmeye çalışılacak. Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu, vb. gibi, emperyalist tekellerin rekabet alanı olan bölgeler masaya yatırılacak. Tekeller arası rekabetin açığa çıkardığı çelişki ve çatışmaların sermaye düzenini tehlikeye sokmayacak bir düzeyde tutulabilmesi için yeni anlaşmalar imzalanacak. Rusya, Azerbaycan, Türkmenistan doğal zenginliklerinin dünya pazarına taşınması gibi emperyalistler arası kıyasıya bir rekabete konu olan sorunların sonuca bağlanması için çalışılacak.

Böylesi bir platformdan Türkiye'nin payına insan hakları konusunda gelişmeler çıkacağını bekleyenler ise yeni bir hayal kırıklığına uğrayacak. Çünkü Türkiye'de ya da başka yerlerde yaşanan insan hakları ihlalleri nedensiz değildir. Sermaye sınıfının egemenliğini korumanın temel ve vazgeçilmez araçlarından biridir. Haksız ve insanlık

dışı olan sermaye düzeninin ayakta kalabilmesinin zorunlu bir ön koşuludur. Toplumsal muhalefeti bastırmanın ve kontrol altında tutmanın en temel aracıdır.

Avrupa ya da diğer ülkelerin Türkiye'deki insan hakları konusundaki duyarlılıkları, esas olarak ekonomik ve siyasi çıkarları perdelemenin bir aracıdır. Böylece hem kendi demokratik kamuoylarına insan hakları konusunda ne kadar duyarlı oldukları mesajları verilerek aldatılmaya çalışılmakta, hem de Türkiye'deki muhalefet denetim altına alınarak ekonomik ve siyasi süreçlerine müdahale edilmektedir. İnsan hakları ihlallerine dair eleştiriler kendi çıkarları doğrultusunda pazarlık konusu olarak kullanılmaktadır. İnsan hakları konusunda göstermelik düzenlemelerin yapılması sağlanarak ya da beklentiler yaratılarak, bu konuda toplumsal muhalefetin gelişmesi engellenerek, sermaye devletine büyük bir hizmet yapılmaktadır.

Sermaye düzeni altında bütün sorunların çözümü gibi insan hakları ihlallerinin son bulması da devrimci bir işçi sınıfı mücadelesi ile olanaklıdır ancak. Bunun dışında hiçbir iç ve dış etken bu sorunu çözüme kavuşturamaz.

AGİT; erken uyarı, çatışmaların önlenmesi, krizlerle başa çıkma ve çatışmalardan sonra yeniden yapılanma amaçları çerçevesinde kurulmuş bir örgütlenmedir. Dünya üzerindeki sömürü alanlarında gelişen devrimci kitle muhalefeti önceden haber vermek, tekeller arasındaki rekabeti uzlaşma yoluyla yumuşatmak, ekonomik krizleri sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda yönetmek

ve herşeye rağmen çıkan çatışmaların ertesinde yıkımı da sermaye sınıfı için bir kâr kapısı haline getirmenin yollarını aramak için oluşturulmuş bir kurumdur.

Karakoldaki dayığı insanlık suçu sayan emperyalist efendiler, sömürü alanlarının paylaşımı için milyonlarca insanın katledilmesine onay vermekte, teşvik etmektedirler. Bu ikiyüzlü insan hakları savunucularından beklenti içinde olmak, eğer bilinçli bir tercih değilse, tam bir saflık örneğidir.

Kürt halkının yıllardır büyük bedeller ödeyerek yürüttüğü özgürlük mücadelesini bu tür örgütlerin kirli ellerine bırakanlar, siyasal bir yanılga içinde olmanın ötesinde, özgürlük mücadelesine karşı ihanet içindedirler. Sermaye düzeni, teslim almış olmanın avantajını da kullanarak, kendi çıkarlarının gereği olarak halkları baskı altında tutmayı sürdürecektir, emperyalistler de buna tam destek verecektir. Bunu engelleyebilmenin ve bütünüyle ortadan kaldırmanın tek yolu devrimci sınıf mücadelesidir.

***

Balkanları önce bir barut fıçısına döndüren emperyalistler, daha sonra da halkları birbirlerine kırdırmış ve emperyalist rekabeti milyonlarca insanın kanını dökerek sonuçlandırmaya çalışmışlardır. Bu sürecin en etkin gücü ABD olduğu için, Clinton Yunan halkı ve emekçileri tarafından halkların katili olarak tanımlanmaktadır.

Balkanların paylaşımı sona erdi, şimdi sırada Kafkaslar var. Bu bölgenin doğal zenginlikleri ve stratejik mevzileri için kıyasıya bir rekabet yaşanıyor. Emperyalistler bölgedeki işbirlikçileri aracılığıyla kendi çıkarlarını ön planda tutan projelerin hayata geçirilmesi için uğraşıyorlar. AGİT zirvesinin bu konuda tarafları uzlaştırma ve nihai kararları alma işlevi görmesi bekleniyor. Eğer bu uzlaşma gerçekleşmezse, Balkanlar benzeri kanlı savaşların Kafkaslar'da da yaşanması kaçınılmaz olacaktır. Çünkü savaş rekabetin silahlarla devam etmesinden başka bir şey değildir.

AGİT Zirvesi için Türkiye'ye geldikten sonra Yunanistan'a da uğrayacak olan ABD Başkanı Clinton'a karşı Yunan işçi sendikaları ve Komünist Partisi protesto gösterileri düzenlemeye başlamışlardır. Balkanlar'da halk katili olarak mahkum edilen Clinton'un icraatları tüm dünya emekçilerine teşhir edilmektedir.

Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin yapması gereken de budur. Eli kanlı katillerin demokrasi kahramanı olarak rahatça ortalıkta dolaşmasına izin verilmemelidir. Emperyalist efendilerine kölece bağımlı olan yerli işbirlikçilerin ülkeyi peşkeş çekmesini engellemenin yolu da buradan geçmektedir.

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

AGİT

Sovyetler Birliği'nin 1950'li yıllardaki çabaları sonucu başlayan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK) süreci, 1970'lerin başında Doğu ile Batı arasındaki ilişkilerin yumuşamaya başlamasıyla genel bir uzlaşmaya evrildi.

Batı, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'nın 2. Dünya Savaşı sonunda ortaya çıkan “sınırların tanınması” isteğini kabul etme karşılığında, Varşova Paktı ülkelerinde demokratikleşme ve insan hakları konularına müdahaleyi Doğu Bloku'na kabul ettirdi. Bu uzlaşmaya ekonomik işbirliği de üçüncü boyut olarak eklendi.

1973'te Helsinki'de başlayan uzun görüşmeler süreci, 30 Temmuz-1 Ağustos 1975'te AGİK sürecinin ana belgesi Helsinki Sonuç Belgesi'nin imzalanmasıyla sonuçlandı. Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'nın çökme sürecine girmesi AGİK'i derinden etkiledi. 1990 Paris Şartı bu dönemde imzalandı ve yeni bir dönemin başlangıcını oluşturdu.

İki yılda bir değişik başkentlerde toplanan AGİK, 1994'te Budapeşte Doruğu'nda konferans olmaktan çıkıp “teşkilat” oldu. 1 Ocak 1995 tarihinden itibaren AGİK'ten AGİT'e geçilmesi kararı alındı.

1996 zirvesi Portekiz'in başkenti Lizbon'da yapılırken, Türkiye sonraki zirve için adaylığını koydu.

AGİT, erken uyarı, çatışmaların önlenmesi, krizlerle başa çıkma ve çatışmalardan sonra yeniden yapılanma görevleri üstleniyor.

Dünyanın en büyük bölgesel güvenlik teşkilatı olan AGİT'in eşit statüye sahip 55 üyesi var. AGİT, Avrupa kıtası, Kuzey Amerika, Kafkasya, Orta Asya ülkelerini kapsadığı gibi Akdeniz ve Asya ülkeleriyle de işbirliği yapıyor. Teşkilatın; Helsinki Süreci'nin başladığı 1973 yılından bu yana silahsızlanmayı denetlemek, toplumlar arası güveni sağlamak, insan haklarını korumak, seçimlerde gözlemci bulundurmak ile ekonomik ve çevre güvenliğini sağlamak gibi görevleri bulunuyor.

AGİT, uluslararası hukuka göre yasal bir statüye sahip değil. Teşkilatın aldığı kararların yaptırım gücü olmasa da, en üst düzey organlar tarafından alındıkları için siyasi yaptırıma sahip.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sermaye iktidarının “niyet mektubu”nun gösterdikleri

Azgın bir ekonomik-sosyal yıkım saldırısı

İMF ile imzalanacak iki yıllık stand-by anlaşması görüşmelerinde Türkiye'nin taahhütlerini içeren “niyet mektubu” taslağı belli oldu. Bu taslak 2000 ve 2001 yılları için işçi ve emekçiler açısından yoğunlaştırılmış bir yıkım programı anlamına geliyor. “Niyet mektubu”nu ve İMF kredilerini sermaye medyası ne kadar allayıp pullamaya çalışsa da, mızrak bir türlü çuvala sığmıyor. Hükümetin “niyet mektubu”nun her bir maddesi, işçi ve emekçilerin alıntılarından damla damla elde edilen servetin emperyalist metropoller tarafından nasıl hortumlanacağını anlatmaya yarıyor.

“Niyet mektubu”na göre, öncelikle kamu emekçilerinin sayısı %15-20 arasında azaltılacak. Şu anda 1 milyon 200 bin olan memur sayısı iki yıl sonunda 1 milyon altına indirilecek. Sermaye devleti bu sayıyı 350 bine kadar çekmeyi çok önceden programına koymuştu. Ancak bunu bir çırpıda gerçekleştirmesinin önünde bir dizi engel bulunuyor. Bunların başında kamu emekçilerinin örgütlü mücadelesi ve yıkım programına karşı verilen güçlü tepkiler geliyor. Sosyal güvenlik yasasını deprem “fırsat”ından yararlanarak meclisten geçiren hükümet yeni bir emekçi fırtınasının korkusuyla iki yıllık planını %20'lerin üstüne çıkarmaktan açıkça korkuyor. Ancak bu kadarı bile kamu emekçileri için bir yıkım anlamına gelecektir.

İMF ile imzalanacak iki yıllık stand-by anlaşması görüşmelerinde Türkiye'nin taahhütlerini içeren “niyet mektubu” taslağı belli oldu. Bu taslak 2000 ve 2001 yılları için işçi ve emekçiler açısından yoğunlaştırılmış bir yıkım programı anlamına geliyor. “Niyet mektubu”nu ve İMF kredilerini sermaye medyası ne kadar allayıp pullamaya çalışsa da, mızrak bir türlü çuvala sığmıyor. Hükümetin “niyet mektubu”nun her bir maddesi, işçi ve emekçilerin alıntılarından damla damla elde edilen servetin emperyalist metropoller tarafından nasıl hortumlanacağını anlatmaya yarıyor.

“Niyet mektubu”na göre, öncelikle kamu emekçilerinin sayısı %15-20 arasında azaltılacak. Şu anda 1 milyon 200 bin olan memur sayısı iki yıl sonunda 1 milyon altına indirilecek. Sermaye devleti bu sayıyı 350 bine kadar çekmeyi çok önceden programına koymuştu. Ancak bunu bir çırpıda gerçekleştirmesinin önünde bir dizi engel bulunuyor. Bunların başında kamu emekçilerinin örgütlü mücadelesi ve yıkım programına karşı verilen güçlü tepkiler geliyor. Sosyal güvenlik yasasını deprem “fırsat”ından yararlanarak meclisten geçiren hükümet yeni bir emekçi fırtınasının korkusuyla iki yıllık planını %20'lerin üstüne çıkarmaktan açıkça korkuyor. Ancak bu kadarı bile kamu emekçileri için bir yıkım anlamına gelecektir.

Özelleştirme, İMF ile yapılan her anlaşmada olduğu gibi yine ilk sıralarda “niyet mektubu”na giriyor. Buna göre, 2001 sonunda “stratejik” KİT'ler dışında özelleştirme tamamlanacak. Ayrıca kamu bankalarının

en az %50 hissesi kamu dışına satılacak. Özelleştirmenin birkaç değişik yüzüyle yıkım programının nasıl bir parçası olduğunu artık biliyoruz. Bu arada özelleştirme sayesinde yürütülen mafya talanı da devam edecek.

'98'de ilk kez uygulanan, ikinci kez gündeme getirilip sonra vazgeçilen “mali milat” ve “nereden buldun”un kaldırılması yeniden yürürlüğe sokulacak. Artık iyiden iyiye bir mafya ve rant ekonomisi haline gelen Türkiye ekonomisi önümüzdeki yıllarda böylesi pervasızlaşma örneklerini sürekli yaşayacak. Uyuşturucu ve silah ticaretinin, yasadışı para hareketlerinin biriktirdiği kara para bu yolla aklanarak “ekonomiye” katılacak.

Ücret artışları enflasyona göre değil, enflasyon “hedefine” göre belirlenecek ve bu hedefin üstünde değil altında olacak. Zaten bir süredir kamu emekçileri için uygulanan bu politika sadece memurları değil, işçileri de kapsayacak. Bu hesaba göre, 2000 yılı için enflasyon hedefi %25 olduğu için zam %25'in üstünde olamayacak. 2001 yılı için ise %10 enflasyon hedefi belirlenecek ve ücret zamları %10'un altında olacak.

“Tarım reformu” adı altında sunulan tarımda yıkım programı ise küçük üreticiyi sefaletle sürükleyecek. Destekleme alımı yapılan ürünlerin sayısı 2000 yılından itibaren azaltılacak. 2001'den itibaren ise desteklemeye son verilecek. Destekleme alımlarını birer gelir kaynağına dönüştürmüş olan büyük sermaye, böylece küçük üreticiyi iyice avucunun içine alıp ezme fırsatı bulacak. Tarımda talan son hızla uygulanacak.

“Niyet mektubu”nda nerdeyse yok yok. Bir taraftan sermaye çevrelerine nasıl para kazandırılacağı tüm detaylarıyla anlatılırken, diğer taraftan paranın kimin cebinden çekileceği de açıklıkla ortaya konuyor. Örneğin belediye ve kamu kurumlarının yürüttüğü hizmetler aşamalı olarak özel kuruluşlara devredilecek. Özelleştiremeyenler için de küçük özelleştirmeler ve taşeron uygulamaları yaygınlaştırılacak. Bu özelleştirme ve taşeronlaştırmalar sanki hizmetlerin ucuzlamasını sağlayacakmış, hatta maliyeti sıfırlayacakmış gibi sunulurken, belediyelere aktarılan kaynaklar sınırlandırılacak. Ama işin gerçek yüzü başka bir maddede ortaya konuyor: Ücretsiz olan kamu hizmetleri aşamalı olarak ücretli hale getirilecek. Örneğin, bugüne kadar belediye hizmetleri halkın ödediği vergilerin bir kısmı ile karşılanıyordu. Artık bu para belediyeye verilmeyecek, “çöp vergisi” gibi uygulamalara başvurulacak. Diyelim belediye, yol yapmak için yol parası, park yapmak için park parası, temizlik için temizlik parası alacak. Aynı şey kamu kurumları için de geçerli olacak. Gözaltına alınanlara gözaltında kaldığı gün başına gözaltı parası bile gündeme getirildiğine göre!

Kısacası “niyet mektubu” emekçilerin cebinden kuruşuna kadar nasıl hortumlama yapılacağını anlatıyor. Ancak bunlarla da yetinilmiyor. Çok daha büyük ve hazine için önem taşıyan para hareketlerinin önümüzdeki dönemde nasıl yönlendirileceğini de anlatıyor. Örneğin daha az iç borçlanmaya gidilecek. Bankaların kaynaklarının önemli bir bölümünü bugün hazine bonoları ve devlet tahvilleri oluşturuyor. Hazine yüksek faizle bono ve tahvil satışının azaltılmasını istiyor. Peki bu para nereden bulunacak? İMF'ye göre ekonomi düzelecek, dış kredi muslukları açılacak. Yani içeriye değil dışarıya borçlanılacak. Uluslararası sermaye bir taraftan sefalet ve azgın bir

sömürüyü dayatırken, bir taraftan da bu sömürünün aslan payının kendisine aktarılmasını buyuruyor. Bu da banka hareketleriyle gerçekleşiyor. 2000 yılı Temmuz'una kadar zayıf bankaların birleştirilmesi ya da tasfiye edilmesi ve devletin artık banka kurtarmaması taahhüdü buna dayanıyor. Emperyalist sermaye büyük sermaye ile birlikte talanı paylaşmak istiyor. Küçükler gerektiğinde ortadan kaldırılacak.

Maliye ayrıca on ayrı vergi düzenlemesi için İMF'ye söz veriyor. Buna göre deprem vergisi çıkacak, KDV oranları artırılacak, banka işlemlerinden vergi alınacak, özel tüketim vergisi getirilecek vb. 2000'li yıllara bu vergi sağanağı ve talan politikaları altında girilirken, uluslararası sermayeye bağımlılık da giderek artacak.

Mevduat faizi ve repo stopaj oranlarının yeniden yükseltilmesi de İMF'nin istekleri arasında. Küçük sermaye grupları uygulanan faiz politikaları karşısında veryansın ediyorlar. Sermayeleri sınırlı olan sermaye grupları yatırım için bankalardan borç almak zorundalar. Ticaretin kuralları gereği yatırım yapmasalar bile bankalara bağlanmak zorundalar. Faiz oranlarının yüksek olmasını bu yüzden istemiyorlar. Ancak büyük sermaye grupları ve uluslararası sermayenin temsilcisi İMF için yüksek faizler tatlı ve zahmetsiz gelir kaynakları. Bu sermaye grupları bir taraftan devlet tahvilleri ve bonolarla, diğer taraftan özel kuruluşlara para satışıyla kolay para kazanıyorlar.

***

İMF ile yapılacak iki yıllık stand-by anlaşmasının her bir maddesi ne düzeyde bir saldırının uygulanacağını, hazırlığın ne kadar vahşi olduğunu gösteriyor. Sağlı-sollu milliyetçi cıvalarla hükümet eden DSP ve MHP'nin nasıl “milliyetçi”ler oldukları da İMF'ye verdikleri “niyet mektubu”ndan anlaşılıyor.

Peki, uluslararası sermaye ve işbirlikçilerine para aktarmaya endekslenmiş bu anlaşmanın uygulanması nasıl olacak? Hükümet anlaşmayı 15 Aralık'a kadar imzalamayı ve 1 Ocak 2000'den itibaren yürürlüğe sokmayı istiyor. Bu anlaşma sonucunda devlet İMF'den 4 milyar dolarlık bir kredi beklentisi içinde. Bu kadar bir kredi verilse bile, bu para hemen Türk devletinin eline sayılmıyor. Siz her türlü aşağılanmayı kabul etsenizde, efendi işi ağırdan alıyor. En ufak bir taviz vermiyor. Müstemlekeleşmiş kabul edenlere nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor. En aşağılayıcı yöntemlerle, İMF'nin vereceği kredi 4 ayrı dilimde veriliyor. 3 ayda bir İMF heyeti Türkiye'ye geliyor. İncelemeler yapıyor. Verilen sözlerin yerine getirilip getirilmediğine bakıyor. Eğer uyulmuşsa, bir dilimin kullanılmasına izin veriyor. Eğer hedef biraz şaşmışsa, kredi yok. Her şey emirleri harfiyen yerine getirmenize bağlı.

***

Sermaye devletinin 2000 yılı hazırlığı İMF'ye sunulan “niyet mektubu”ndan anlaşılıyor. 18 Nisan seçimleri öncesinde hazırlanan yıkım programı her yıl daha da ağırlaştırılarak uygulanacak. Kuşkusuz dizginsiz bir terör eşliğinde...

Tam bir ekonomik ve sosyal yıkım demek olan bu saldırılar işçi-emekçi kitlelerin örgütlü militan mücadelesiyle püskürtülebilir. Reformizmin titrek, kendine güvensiz, tereddütlü, icazetçi sözde “karşı koyuş” yoluyla bu vahşi saldırının önüne geçilemeyeceği açıktır. Militan devrimci bir eylem çizgisi tutulması gereken tek yoldur.

Sermayenin deprem çıkmazı

17 Ağustos depreminin üstünden 3 ay geçti. Yarattığı yıkım deprem bölgesinde yaşayan emekçilerin gündelik yaşamında günden güne ağırlaşarak derinleşmektedir. Devletin depremden zarar görenlere yardım etmesi bir yana, sermayenin bu durumdan azami çıkar sağlaması için bütün olanakları seferber ettiğini görmemek mümkün değil. Bunu yaparken de belli kurum ve kişileri (Kızılay, müteahhit v.b) hedef göstererek devleti aklama çabaları kolayca sonuç verecek gibi görünmüyor. Ekonomide yaşanan yapısal kriz, deprem sonrası bölgenin yeniden inşası nedeniyle oluşan pazar, sistemin işini oldukça zorlaştırıyor.

Bir taraftan depremde zarar gören binaların projelendirme ve onarımı işi sürerken bir tarftan da gösterişli törenlerle prefabrik konutların anahtar teslimi yapılıyor. Burjuva medya aracılığıyla yürütülen kampanyalar eşliğinde, göstermelik birkaç müteahhit tutuklanarak cezaevlerine gönderiliyor. Yıkılan binaların sorumluluğu gerekçe gösterilerek bu kişiler için sözde yargılama süreci başlatılıyor. Ne ki, devlet yine aynı kişilere onarım işini vermekte bir sakınca görmüyor.

Yalova'da zarar gören binaların, bina onarım projelendirmesi UY-AR İnşaat adlı bir firmaya veriliyor. Bu şirketin sahibi Hüseyin Uygun, depremde yıkılan binaların teknik sorumlusu olduğu gerekçesiyle Bursa E-Tipi Cezaevinde tutuklu. Aynı ilde okul onarım ihaleleri MHP'liler arasında paylaştırılmış durumda. Diğer illerde de durum farklı değil. Hasar tespit çalışmalarından projelendirme ve inşaat sürecine kadar bir pay kavgası söz konusu. Kış yaklaşmasına rağmen emekçi halk çadırlarda perişan halde yaşam savaşı verirken, vaadedilen prefabrik evler ortalıkta görünmemektedir. 200 prefabrik konut teslim edildiği iddia edilse de, çok daha az konut teslim edildiği biliniyor.

Bu paylaşım savaşının tozu-dumanı arasında, emekçi halkın ne durumda olduğu, nasıl yaşadığı bu sermaye ve devletini pek de ilgilendirmemektedir. Ancak biriken öfke ve tepkileri hesaba katmayı da ihmal etmiyor, çeşitli manevralarla gelişen tepkilerin önünü almaya çalışıyor. Ne var ki süreç manevra alanını gittikçe daraltmaktadır. Yaşanan sefalet verilen vadeleri boşa çıkarmakta gecikmiyor.

İnsanlar çamur içindeki çadırkentlerde son derece kötü koşullarda yaşamaya çalışıyor. Sağlık sorunları çözilemiyor. Yiyecek ve giyecek gibi temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için binbir türlü zorluklara katlanıyor. Bölgede çökmüş bir ekonomi ve bunun sonucu işsizlik, yapılan yardımların önemini daha da artırıyor. Eğitim, sağlık, bannma, beslenme sorunlarının çözümü için getirilen öneriler son derece yetersiz ve göstermeliktir. Çadır kentler boşaltılıyor, bölge insansızlaştırılmaya çalışılıyor.

Depremden bu yana geçen zaman içinde yaşananlar, düzenin ve devletin emekçilerin gözünde fazlasıyla teşhir olmasına yetmiştir. Gelişen tepkiler giderek daha derli toplu bir biçime bürünüyor. Dayanışma demekleri vb. örgütlenmelerin oluşturulması emekçilerin örgütlenme ihtiyaç ve eğilimlerinin bir göstergesidir. Adapazarı ve İzmit çevresi, sanayi bölgesi olması nedeniyle işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı bir bölgedir. Bu özellik, gelecekte bir hareketliliğin niteliği bakımından ayrıca önem taşımaktadır.

Adapazarı'nda 41 sivil toplum örgütünün düzenlediği mitinge katılım emekçilerin taşıdığı mücadele isteği ve potansiyelini bir kez daha ortaya koymuştur. Sermaye devleti emekçilerin sorunlarına hiç bir çözüm getiremeyeceği gibi, sorunların asıl kaynağı kapitalist düzenin ayakta kalması için üzerine düşeni yapacaktır. Ulucanlar'da devrimci tutsaklara saldırarak on devrimciyi katleden anlayışla, deprem bölgesinde emekçileri kaderiyle başbaşa bırakan ve bundan çıkar sağlamaya çalışan anlayış aynıdır. Örgütlü bir sınıf karşısında bu anlayışın ve onun sahiplerinin sonu kaçınılmazdır.

“Memurin muhakematı kanunu”nda değişiklik; **Çeteleşen sermaye devletinin memurunu değil ilerici devrimci kamu emekçisini hedefliyor**

IMF'nin, özelleştirmelere hız verilmesi yönündeki emirlerini kapsayan bir dizi saldırının sermaye tarafından hayata geçirilmeye çalışıldığı bir süreçteyiz. Sermaye ve devleti, gündeminde işçi ve emekçileri hedef alan özelleştirmelerin hayata geçmesiyle başlayacak sendikasılaştırma, işten atma, taşeronlaştırma, esnek üretim gibi kendi sınıf çıkarlarına doğrudan hizmet eden yasa tasarıları varken neden şimdi memurun muhakematı ile acilen ilgileniyor?

Memurun ayrıcalıklı(!) konumdan çıkarılarak yargılanmasının önünü açacağı iddia edilen tasarının gerekçesi; mevcut sistemdeki soruşturma aşamalarının çokluğu ve bu aşamalarda görev alanların yetersizliği nedeniyle soruşturmanın sürüncemede kaldığı, uzayan süreçte bazen zaman aşımının geçildiği ve suçun cezasız kaldığıdır.

Daha önceki yasayla aralarında öz itibarıyla hiçbir fark bulunmayan yeni yasanın farklılıkları ise şöyle:

* Memurun yargılanmasına karar veren ve adalet sürecini tıkamakla suçlanan idare kurullarının devreden çıkarılması, tasarının önemli hükümlerinden birisi. Böylece memurun muhakeme ediliş edilmemesine verilen kararda kurullar değil üst amir “sınırlı süre” ile yetkili olacak.

* Valiler ve karamameyle atanan diğer kamu görevlileri hakkında yargılama izni yetkisini Danıştay 2. Dairesi ile sınırlandırılan mevcut uygulama son bulacak. Valilerin yargılanmasına sadece İçişleri Bakanı karar verecek.

* Eski yasanın aksine, sadece “soruşturmaya izin verilmemesi” halinde itiraz yoluna gidilebilecek. Yargılanmasına izin verilenlere yargıç karşısına çıkmaktan başka seçenecek kalmayacak.

Yeni yasanın “yenilik”leri; şikayetlerin süresi, delil toplama, soruşturma açılıp açılmayacağına karar verecek mercinin ön inceleme süresi, hangi memura hangi üst makam tarafından soruşturma açılma izni verileceği gibi usule göre düzenlenmiş bir dizi maddeyi içermesinde. Yasa eskisiyle de yenisiyle de, “itin iti ısımadığı” gerçeğini değiştirmiyor.

Ayrıca belirtmeye gerek olmayan diğer bir nokta ise; tasarı, Türk Silahlı Kuvvetleri, yargı ve öğretim elemanları gibi özel soruşturma ve kovuşturma yöntemlerine tabi olanlar dışındaki kamu personeline uygulanacak.

Yeni yasanın eskisiyle arasında görüntüden başka bir fark olmadığını bizler biliyoruz. Sermaye devletinin baskı, terör ve katliam tarihine baktığımızda asıl suçluların, bırakın yargılanmayı, ödüllendirildiklerini görürüz. Bu ülkede ne zaman yargılandı Kürdistan'da köyleri yakan, insanların işkenceyle öldürülmesine izin veren valiler; Sivas'ta insanları diri diri yakanların içinde bulunan belediye başkanları; en son Adana'da somutlanan ve benzerlerini defalarca gördüğümüz yargısız infazları gerçekleştirenler; cezaevlerinde devrimci ve komünist tutsakları katledenler; Susurluk'ta kirli yüzü açığa çıkanlar; çalan-çıran, çeteleşen bürokratlar...

Kapitalist düzende zaten ayrıcalıklı olan, sömürü sistemin devamı için sermayeye uşaklık ve koruculuk eden memurların hiçbir hak ve hukuk üstünde olmadı, olamaz da. Düzenin partilerinden dahi yükselen muhalif sesler sistemin tıkanmışlığının göstergesidir. DYP milletvekillerinden Kamer Genç, Erol Evciil olayını ömek vererek, valilerin yetkilerine ilişkin hükümleri eleştirirken, “Bursa Valisi uzun süre görevden alınmadı. Belki de Erol Evciil, bu vali ve Emniyet Müdüri oturmuş kafa da çekmiştir” diyerek, soruşturma iznini tek kişiye indirmenin, arkasına

tarikât veya siyasi güç alan memurun yargılanmasını önleyeceğini dile getirebiliyor. Aynı sofradan yemek yiyen bir başka düzen partisi FP Milletvekili Dengir Fırat ise MHP'li Mehmet Nacar'ın kabul edilen “yargılanmaya izin verecek makamın belirlenmesinde kişinin suçu işlediği tarihteki görevinin esas alınması” önergesinin Susurluk çetesine adı karışan polisleri korumayı amaçladığını öne sürebiliyor. Fırat, bu skandala karışan birçok polis için yargılama izni çıkmadığını, Mehmet Ağar için de hala “lüzum-u muhakeme” kararı bekleyen konular olduğunu söylerken çarkın nasıl döndüğünden habersizmiş gibi davranabiliyor.

Katillerin, soyguncuların, hırsızların, çetelerin yargılanamayacağını bildiğimize göre, o zaman bu yasa kimi ve neyi hedef almaktadır? Kapitalizmin yaşaması emeğin sömürüsüne dayandığına göre bu yasayla hedef alınan da her zaman olduğu gibi yine emekçilerdir.

Sermaye devleti kendileri için önem taşıyan özelleştirmelerden önce bu yasayı hayata geçirerek, daha sonra uygulamayı planladıkları kamu personeli rejim yasası ve sahte sendika yasasıyla kamu çalışanlarının sosyal haklarını budamanın önünü açmaya çalışıyor. Hedef alınan; haklı talepleri için alanlara çıkan, mücadele eden ilerici- devrimci kamu çalışanlarıdır. Bu düzenden hiçbir çıkarı olmayan, hiçbir “üst merci”yle aynı zeminde buluşması mümkün olmayan devrimci kamu emekçisi sermayenin temsilcisi ve uşağı amirinin “izni”yle yargılanabilecek. Devlet sermaye sınıfına, amirler de devlete hizmet ettiğine göre, sermayenin çıkarları için çalışan devlet memuru korunurken, demokratik hak ve talepleri için mücadele eden ilerici-devrimci kamu emekçisine yargı yolu hemen açılacak.

Daha çok sömürü için uluslararası sermayeyle ortak zeminde buluşan yerli sermaye, ABD'nin çıkarları ve emirleri doğrultusunda işçi ve emekçilerin sosyal haklarını toptan yok etmenin yolunu açmak istiyor. Bir dizi saldırıyı daha kolay hayata geçirebilmek için, “ayrıcalıklı” olan devlet memurunu yargılayabilmenin, rüşveti, talanı önleyebilmenin yolu sanki bu yasaymış gibi bizlere sunmaya çalışıyor. Sermaye devleti kendi varlığını sürdürmekten, sömürüsünü devam ettirmekten başka bir amaca hizmet etmeyeceğine göre, bu yasa katliamcı, yağmacı, sömürücü devlet memurunu değil, hakkını arayan, örgütlü ve bilinçli davranan kamu emekçisini hedefliyor.

Kamu personeli rejimi yasa tasarısıyla 350 bine indirilmek istenen kamu çalışanının, bu yasayla sosyal hakları gasp edilirken, yasa meclisten geçmeden önce oluşabilecek tepkileri engellemenin ön ayağını da “memurin muhakematı” yasası oluşturuyor. Sahte sendika yasasıyla perçinlenecek olan sermayenin saldırısı kamu emekçilerini kuşatarak sindirmeyi amaçlıyor.

Hem ekonomik hem de siyasal açıdan tıkanan sistemin devamı, işçi ve emekçi cephesinden yükselecek sesi baskı ve terörle susturmakla mümkündür. Fakat biz işçi ve emekçiler, bu baskı ve teröre maruz kalmamak için susarsak her geçen gün daha kötü koşullarda yaşamayı peşinen kabullenmiş olacağız. Bu güne kadar kazandığımız haklar miltan ve devrimci tarzda gerçekleştirdiğimiz eylemler sayesinde. Saldırıları göğüsleyebilmenin yolu örgütlü bir tarzda hareket etmekten geçtiğine göre yapılan ve yapılacak olan saldırıları püskürtmek, elimizden almaya çalıştıkları haklarımızın daha fazlasını onlardan almak bizlerin örgütlü biçimde mücadele etmesiyle mümkün olacaktır.

Genel iş 2 No'lu Bölge Şube Başkanı Mehmet Karagöz

“yeni katliamların önlenebilmesi için ortak bir karşı koyuşun örgütlenmesi gerekiyor”

Kızıl Bayrak : Bugün belediyelerdeki durum nedir? En son olarak Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılmalar yaşandı. Bize genel olarak belediyelerdeki durum hakkında bilgi verebilirmisiniz ?

Mehmet KARAGÖZ : Bizim Belediye-İş sendikası ile eylem birliği yapma kararı almamızdan sonra Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılmalar yaşandı. Bununla ilgili kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Ama daha çok biz Belediye-İş şubesinin almış olduğu kararlar doğrultusunda hareket etmeyi düşünüyoruz. Onlar bize ne görev verirse biz ona göre çalışma yapacağız. Dün bir basın açıklaması yapılacaktı, bu Cuma gününe ertelendi. Cuma günü basın açıklaması için ise şu an bir çalışma içerisindeyiz. Tüm yöneticilerimizle, temsilcilerimizle, artı işçi arkadaşlarımızla basın açıklamasında olacağız. Kendi şubelerimizde böyle bir çalışmamız var. Bunun dışında da Cuma gününden sonra da tekrar Belediye-İş'teki arkadaşlarla biraraya gelerek, gerekirse İstanbul'da bir gün yada yarım günlük iş bırakmayı düşünüyoruz. Bu iş bırakma eylemi önümüzdeki hafta içerisinde olabilir.

Kızıl Bayrak : Bugün Genel-İş'e bağlı belediyelerdeki durum nedir ?

Mehmet KARAGÖZ: Bize bağlı belediyelerde de ücret sorunlarımız var, özellikle Eminönü ve Fatih belediyelerinde ekonomik olarak sıkıntılarımız var. Artı Beyoğlu Belediyesi'nde işçilerin iki ikramiye alacağı var. Sadece alacaklarla ilgili de değil, önümüzdeki yıl biliyorsunuz toplu sözleşme dönemi, onunla ilgili de ortak bir çalışma yapmayı düşünüyoruz. Gerek hükümetin kamu emekçilerine verdiği yüzde 15'lik zam, gerekse belediye başkanlarının parasızlıktan yakınmalarının hedefi şimdiden önümüzdeki toplu iş sözleşmelerini çıkmaza sokmak ve sıfır zam dayatmaktır. Biz de buna karşılık Belediye-İş ve Hak-İş sendikasına çağrı yaptık. Bu çağrımıza henüz olumlu yanıt gelmedi ama biz çağrımızı yine deneyeceğiz. Bu işkolunda 3 sendika olarak toplu sözleşme sürecinde eylem birliği ve ortak hareket etme kararı almak için çabalarımızı daha da yoğunlaştıracaktır.

Şu an bizim örgütlü olduğumuz işyerlerinde işten atılmalar yaşanmadı. Bu işten atılmaların olmayacağı anlamına gelmez. Eğer biz Zeytinburnu'ndaki direnişi zaferle taçlandıramazsak işten atılmalar diğer yerlere de sıçrayacak, biz bunun bilincindeyiz. Bunun için çaba safrediyoruz. Zeytinburnu'nda atılan işçilerden, sanırım 3 işçi tazminatı alarak gitmiş, şu an 5 atılan işçi direnişte. Mümkün olduğu kadar bu direnişi sürdürmek gerekiyor.

Kızıl Bayrak : Önümüzdeki toplu iş

sözleşmelerine ilişkin şimdiden başlayan çalışmalarınız ne durumda? Bir de bu sürece katılmalarını sağlamak için işçiler ne ölçüde bilgilendiriliyor? Toplu iş sözleşmeleri için şimdiden komitelerin kurulması için çalışmalar var mı?

Mehmet KARAGÖZ : Biz her ay Temsilciler Kurulu toplantısı yapıyoruz. Temsilciler Kurulu'nun geçen ayki toplantısının sonucunda 1998- 2000 yılları dönemini kapsayan toplu sözleşmelerimizin aksayan iradi maddelerindeki tikanıklarla ilgili önümüzdeki dönem hangi toplu sözleşme maddesinin işyerlerinde pratikte hayat bulmadığını bununla ilgili nasıl bir çalışma yapacağımızı, önümüzdeki Temsilciler Kurulu'nda değerlendireceğiz. Diyelim ki 79 madde var. Bunun içinde 10-15 maddesi işyerlerinde pratikte hayat bulmuyor. Bununla ilgili ya yeni ilaveler ya da değişik biçimleri ele alacağız. Buna ilişkin şimdiden çalışmalarımız var. Ayın 18'indeki toplantımızda yetki gelen işyerlerimizle, örgütlü olduğumuz işyerlerinde tek bir taslak sunuyoruz. Geçen dönemde ekonomik konularda aşağı yukarı denk düştük. Ama idari maddelerde istediğimizi tam alamadık. Yeni dönemde geride olan idari maddeleri ileriye çekmek için uğraşacağız. 12'nci ayın ortalarında ise komitelerimizi kuracağız. Biz Şubat ayının başında işyerlerine taslak veriyoruz. Bunun öncesinde kurulacak komiteler aracılığıyla tüm işyerlerinde taslağın tartışılması, işçilerin sürece dahil edilmesi yönünde çalışmalar içerisinde olacağız.

Kızıl Bayrak : İstanbul Emek platformu kuruldu. Bildiğiniz gibi daha önce de Şubeler Platformu benzeri aynı amaçla kurulmuş platformlar vardı. Yeni oluşan platformun amacı nedir? Hala var olan diğer platformları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mehmet KARAGÖZ : Şimdi, daha önce İstanbul'da emek platformu yoktu. Türk-İş'e ve KESK'e bağlı şubeler platformu vardı. Ama bunlar tüm emekçi tabanını kucaklayan yapılanmalar değildi. Daha çok kendi işkollarında ve konfederasyonu etrafında çember altına alınmış bir çalışma var. Ama bu gerek SSK yasa tasarısı saldırısı, gerekse uluslararası tahkim saldırısı sırasında hükümete karşı mücadele anlamında bir varlık gösterememiştir. Bu aynı dönem merkezde kurulan 15 örgütün oluşturduğu Emek Platformu mücadeleye sürükleyecek gücü de gösterememiştir. Yani emekçi kesimlerin taleplerine yeteri kadar cevap verememiş ve ihtiyaçlarını karşılayamamıştır. Bu durum ise bizi yeni bir arayışa sürüklemiş, bu yeni arayış içerisinde de İstanbul'da örgütlü bulunan tüm

sendikaların, meslek odalarının meslek gruplarının, tüm emekçi halkımızın taleplerinin etrafında oluşması gereken bir geniş tabanlı Emek Platformu'nu oluşturmayı düşündürmüştür. Böyle bir çalışmanın içerisine girdik. Çalışmamız aynı şekilde devam ediyor. Bu sürede cezaevlerindeki katliamlara ilişkin basın açıklamaları yapıldı. Sümerbank işçileriyle dayanışma içerisinde olundu. Belediye işçilerinin talepleri için eylemler yapıldı. Şu an çalışmalarımız devam ediyor.

Kızıl Bayrak : Devletin Ulucanlar'daki planlı katliamına karşı tepki, bu kez gerçekten de oldukça yaygındı. Ama daha çok kendisini basın açıklamaları şeklinde gösterdi. Devletin devrimci tutsaklara yönelik yeni katliam planlarını yaptığı gözönüne alınırsa, izin vermemek için işçi sınıfı ve diğer emek örgütlerinin tavrı ne olmalıdır?

Mehmet KARAGÖZ : Şimdi Türkiye'de memura yüzde 15' lik zam veriliyor, emekçi kitlelerin buna tepkisi yeterince olmuyor. İşçiye toplu sözleşme yaptırılmıyor, özelleştirme saldırıları oluyor, işçi sınıfı ve sendikaların tepkisi yeterince olmuyor. Ulucanlar'da katliam yapılıyor, toplumun tepkisi yeterince olmuyor, işçiler katliama karşı gereken tepkiyi ortaya koyamıyor. Dolayısıyla emekçi halkın yapılan tüm saldırılara karşı ortak bir karşı koyuşu olmuyor. Zaten bizim emek platformuyla hedeflediğimiz de bu. Tüm saldırılara karşı ortak bir karşı koyuşun örgütlenmesini bir an önce sağlamak için çalışmalarımızı yoğunlaştırmak yönündedir. Şimdi ben sendikacı olarak iki senede bir toplu sözleşme yaparak sendikacı olamam. Böyle sendikacılık olmaz. Benim hedefim sömürsüz eşit bir dünya mücadelesi uğruna insanlar cezaevlerinde yatıyorlarsa, bize onların devamı olarak demokratik alanda bunları desteklemek gerekiyor. Bakıyorsunuz tutsak olan insanlar ne için tutsak düşmüş, özgür sınıfsız bir dünya istediği için. Ama bu konuda sendikaların büyük eksiklikleri var. Tabanımıza bunu anlatmada yetersiz kalmışız. Tabanımızı şimdiye kadar bu saldırılara karşı hazırlayamamışız. Ulucanlar katliamı ilk değil, son da olmayacak. Daha önce de benzer katliamlar Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da yaşandı. Ölüm oruçları döneminde yaşandı. Şimdi yeni katliamların önlenebilmesi için ortak bir karşı koyuşun örgütlenmesi gerekiyor. Bugün sisteme muhalif kesimleri harekete geçirecek bir önderlik yok. Sendikalarda ise önderlik yapacak adam da yok. Bu katliamların önlenmesi için ortak bir çaba ve karşı koyuş olmalıdır. Bunu başardığımız durumda yeni katliamların önüne geçebiliriz. Bugün böyle bir çaba içerisinde olmak her zamankinden daha acil bir önem de kazanıyor.

Kızıl Bayrak : Teşekkür ederiz.

Gürsan işçileri direniyor!

Ankara Akyurt'ta kurulu Gürsan Cam Sanayi işçileri sendikalaşma faaliyetleri yürüttükleri için işten atıldılar. 7 Ekim 1999 tarihinde patronun ekonomik kriz nedeniyle 80 işçinin işine son vermesi üzerine, işten atılan işçiler fabrika önünde direnişe başladılar. Ağır çalışma koşulları, zorunlu mesai ve askeri ücret uygulamasının işçileri bunaltması üzerine, 6 ay önce sendikalaşma faaliyeti, 210 işçiden 150'sinin Türk-İş'e bağlı Kristal-İş'e üye olmasıyla sonuçlandı. İspiyoncu bir işçinin durumu patrona bildirmesi üzerine ise aralarında 15 yıllık işçilerin de bulunduğu 80 işçi işten atıldı.

Bu saldırıya, fabrika önünde direnişe başlayarak karşılık veren işçiler, mahkemenin yetki kararını vermesini bekliyorlar. Mahkemenin sonuçlanmasına kadar direnişe devam edeceklerini bildiren işçiler, hala çalışmakta olan arkadaşları tarafından da destekleniyor. Aradan geçen zaman içinde sendikanın ve çeşitli DKÖ, sendika ve siyasal partilerin maddi ve manevi desteğiyle ayakta kalan işçiler, maddi yardıma ihtiyaçları olduğunu belirtiyorlar. Bizler Kızıl Bayrak çalışanları ve okurları olarak direnişteki işçilere destek olmak için 5 Kasım 1999 tarihinde fabrika önüne gittik.

Yaklaşık 30 işçinin beklediği fabrika önünde bizi dostça karşılayan işçilere Kızıl Bayrak'ın mesajını okuduk ve bütün imkanlarımızla yanlarında olduğumuzu belirttik. Aramızda topladığımız bir miktar parayı işçilere ileterek direniş üzerine sohbet ettik. Gürsan işçisi kendini kamuoyuna duyurmak için elinden geleni yapıyor. Her eyleme katılıp Gürsan Direnişi'ni anlatarak destek toplamaya çalışan işçiler, 6 Kasım günü de YÖK mitingine katıldılar. YÖK zulmünü uygulayan da, bizi sendikasız sokağa atan da aynı düzendir, mesajını verdiler.

Bizler Kızıl Bayrak okurları ve çalışanları olarak, Gürsan işçisinin bundan sonra da yanında olacak, her türlü maddi ve manevi desteği vermeye devam edeceğiz. Aşağıda Gürsan direnişçilerine okuduğumuz mesajı yayınlıyoruz.

Kızıl Bayrak/Ankara

Direnişçi Gürsan işçileri;

Servet-sefalet kutuplaşmasının her geçen gün daha da arttığı, açlığın, yoksulluğun ve köleliğin işçi sınıfı ve emekçilere dayatıldığı bu günlerde onurlu bir direnişi yürütmektesiniz.

Patronların, daha çok kâr için işçi sınıfını sürüklediği karanlık içinde, İstanbul'daki direnişçi Sümerbank işçileri gibi Türkiye işçi sınıfına umut olmaya devam ediyorsunuz.

Sermaye devletinin anayasası tarafından bile kabul edilmiş olan sendikalaşma hakkının, patronunuz tarafından reddedilmesine karşı yürüttüğünüz direniş göstermektedir ki, bu düzen kendi yasalarına bile uymamakta, elimizdeki bütün demokratik ve yasal haklarımızı gaspetmekte ve bizleri işimiz, ekmeğimiz için mücadele etmeye zorlamaktadır.

Öyle günlerden geçmekteyiz ki, sermaye devleti işçi sınıfına, onun öncüsü komünistlere ve devrimci tutsaklara, eşit-parasız eğitim isteyen öğrencilere, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı isteyen kamu emekçilerine, IMF ve ABD güdümlü yoğunluklu bir saldırı yürütmektedir. Ankara Ulucanlar zindanında 10 devrimciyi katleden, IMF'nin istediği gibi 2000 yılı bütçesini hazırlayan, işçi ve emekçilere mezarda emekliliği, sendikasızlığı, taşeronlaştırmayı, esnek üretimi dayatan, patronlar-sermaye sınıfı şunu çok iyi bilmektedir ki; hakları için, çocuklarının geleceği ve özgürlüğü için savaştan işçi sınıfı sermayenin en büyük düşmanı ve korkulu rüyasıdır.

Patronların korkulu rüyası birleşik işçi cephesini yaratmak, haklarımız, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadele etmek bizim boynumuzun borcudur.

Kızıl Bayrak çalışanları olarak bu onurlu direşinizin destekçisi ve takipçisiyiz. Bundan böyle elimizdeki imkanları kullanarak sizlere maddi ve manevi yardımda bulunmaya devam edeceğiz.

**Gürsan işçisi yalnız değildir!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kurtuluş yok tek başına,
Ya hep beraber ya hiç birimiz!
Kızıl Bayrak/Ankara**

Manifestomuzun anısı önünde...

Habip'in evi ve avlusu insan dolu. Katlinin kırkınıc gününde Habip'i anmak için ailesinin çağrısına koşan eşi-dostu-yoldaşı Habip'li anılarını tazeliyor.

Habip'in evinde, Nevzat'ın elleriyle diktiği ağaçlardan birinin altında durmuş, ondan söz ediyoruz. Söz, bir komünist işçi Habip'e geliyor, bir genç işçi Nevzat'a gidiyor. Habip'in avlusunda, Nevzat'ın elleriyle diktiği bir ağacın altında durmuş, elleriyle yaptığı eve bakıyoruz Habip Nevzat'ın ablasıyla.

Evin öyküsünü anlatıyor bana. "Şu duvarı geriye al dedim. Yarın çor-çocuk kalabalık olursunuz, birazcık genişlesin. Dinlemedi. 'Ben bu gece bitirmeye çalışıyorum, sen ne diyorsun' diye azarladı bir de beni. Öyle telaşlı, hep bir yere yetişecekmiş gibi çalışırdı." Anlattığı Nevzat'tı henüz. İşte Nevzat'tan Habip yaratan kimlik de tam olarak buydu. Genç işçi Nevzat, aç ve susuz bir çocuk telaşıyla, bir an önce doyma heyecanıyla sarıldı sosyalizme. Komünist militan Habip'in kısa sürede yetişmesi Nevzat'ın bu açlığı sayesinde gerçekleşti işte. "Hep aceleciydi, aramızdan ayrılmakta da acele etti." diye sürdürüyor sözlerini, ve öfkeyle kısılan gözlerimizden damlayan yaşlar yakıyor bir kez daha tenimizi.

***

Habip'in evinde, katlinin kırkınıc gününde acı da var, ağıt da. Geçmişle gelecek kucaklaşmış, Nevzat'la Habip'i kucaklamış, ırgalanıyor. Kürtçe Kuran okuyan bir imam da var Habip'in evinde. Ama, 'Habip candır, sevgilidir, tüm şehitlerimiz birer Habip'tir' diyen bir garip imam.

Tevekkül yerine isyan, hüznün yerine öfke,

korku yerine kavga hakim Habip'in evine. Nevzat, tatlı-acı anılarıyla çoktan geçmişe karışmış. Bu ailenin çocuğu yitip gideli çok zaman olmuş. Bu aile bir çocuk yitirmiş ama bir yoldaş kazanmış. Bugün sahiplenilen, anılan Habip yoldaştır artık. Büyüğün-küçüğün Habip yoldaşı.

Habip'in çocukları ve yeğenleri, ablaları-abileri-dayılan ve amcaları, yengeleri ve enişterleri, yoldaşları ve can dostları omuz omuza, yumruk yumruğa and içiyor bir kez daha mezarı başında: Habip yoldaş ölümsüzdür!

Helvacı köyünün mezarlığı köyün epeyce dışında. Bandında "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" yazan çelenkle ve Habip ve Ümit yoldaşların resimleriyle, 15 dakika kadar yürüyerek geliniyor mezarlığa. Bu mesafe, dişe diş bir direnişe rağmen cenaze törenine gelenlerin engellenebilmiş olmasını da açıklıyor.

Bir toprak yığını, bir kaç çiçek, tahta parçaların üzerine yazılmış sloganlar (Habip'in mezar taşı yazıtları), hiç gerçekçi değil. Hayır, Habip'in bunlarla bir ilgisi yok, olamaz. Habip'in eğilmez başına yakışır bir anma gerek. Başlar yumruklarla birlikte havaya kalkıyor; Devrim şehitleri ölümsüzdür, Şehit namının sloganları yükseliyor selvilerin arasından göğe doğru. Konuşmalar hep öfke yüklü, hep kavga andı imzalı. Yeğenlerinden birisi bir şiir okuyor. Ablalarından birinin yüreğinden kopup gelen öfke yüklü bir şiir. Saygı duruşunda bir militan bir and okuyor, 'ölenler dövüşerek öldüler'...

Faşist düzenin Habip ve Ümit yoldaşların ölüsünden. en az dirisi kadar korkmaları boşuna değil. Çünkü onların kavgası hepimizin içinde ve yeni Habiplerde, yeni Ümitlerde büyüyor.

Ümit Yoldaş mezarı başında anıldı!

Faşist rejimin Ulucanlar Cezaevi'nde planlı bir şekilde gerçekleştirdiği katliamda şehit düşen 10 yiğit devrimciden Ümit ALTINTAŞ yoldaş, İstanbul Karacaahmet'teki mezarı başında 7 Kasım pazar günü anıldı.

'Ümit Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor!' şiarının yazılı olduğu, Kızıl Bayrak imzalı pankart ile şehitlerimizin büyük boy resimlerinin taşındığı anmada, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin iki seçkin önderi olan Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşın anısı önünde tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından bir yoldaşı tarafından yapılan konuşmada; 'devletin gerçekleştirdiği katliam ile siyasi tutsakların tümünden teslim alınmasının hedeflendiği, devletin 20 yıldır cezaevlerine ilişkin politikalarını hayata geçirmek için her defasında kan akıttığını , devrimcilerin ise bu saldırıyı gerektiğinde kanlarını akıtarak, ölümü tereddütsüzce kucaklayarak göğüslemeye ve püskürtmeye çalıştığını, Ulucanlar katliamında yaşananın da bunun yeni bir örneği olduğu, Ulucanlar'da şehitler verilerek yaşatılan başeğmez direnişle devrimci tutsakların teslim alınamayacağıının bir kez daha kararlılıkla gösterildiği' anlatıldıktan sonra, Ümit yoldaşın yaşamının tümüyle parti ve devrim davasına adanmış örnek bir yaşam olduğu, onun, partinin yaşanmış bir örneği olduğu, biz yoldaşlarına bugün düşen sorumluluğun ise Habip ve Ümit yoldaşların başeğmez yaşamlarını örnek alarak, tereddütsüzce öldükleri parti ve devrim ideallerini yaşatmak için bitmez bir enerji ile

her zamankinden daha çok mücadele etmek olduğu vurgulandı. Yapılan bu konuşmanın ardından Ümit (Tuna) yoldaşın, partinin Kuruluş kongresinin kapanışında yaptığı konuşmanın bir bölümü okundu. Ümit (Tuna) yoldaş kapanış konuşmasının bu bölümünde, *"Partiyi kazandık, gerçekte geleceğimizi gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz. Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz. Çünkü parti her ne olursa olsun bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır."*

"Partiyi kazandık, önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var" diyordu.

"Ümit yoldaş Ölümsüzdür, Ümit Yoldaş Kavgamızda yaşıyor, Devrim şehitleri ölümsüzdür, Yaşasın Ulucanlar direnişimiz, Barikat başında bir ses, Habip-Ümit yoldaşlar ölmez", sloganlarının sıklıkla haykırıldığı konuşma sonrasında ise, Ümit yoldaşın tereddütsüzce ölünebileceğini bize gösterdiği partiyi kuruluşunun birinci mücadele yılında selamlayan sloganlar atıldı. Mezarın gül ve karanfillerle süslenmesinin ardından mezarlıktan ayrıldılar.

**Anıları Mücadelemizde yaşayacak
Habip ve Ümit yoldaşlar ölümsüzdür.**

Şenliğe 1000 mitinge 1500 kişi katıldı **Adana'da YÖK** **protestoları**

Sermaye devleti acı ilaç reçetelerine her seferinde bir öncekinden daha acı ilaçlar ekliyor. İşçi-emekçilere mezarda emeklilik, tahkim, 2000 yılı sefalet bütçesi şeklinde yazılan reçeteler, biz öğrenci gençliğe ise % 200'e varan harç, yurt, yemek zamları, özelleştirilen üniversiteler, faşist YÖK genelgeleri, ezberci, gerici, şoven eğitim şeklinde yazılmaktadır. Ülke genelinde ise öğrenci hareketinin gerilediği bir süreçte taban inisiyatifini harekete geçirme sorumluluğuyla 6 kasım sürecine girdik.

Ç.Ü.'de 27 Ekim'de bir derslikte 25 arkadaş toplandık. 6 Kasım'a kısa bir süre kala sürecin okul özneline sürekli eylemliliklerle dolu oluşu, geç kalışımızda önemli bir etken oldu. Neler yapabiliriz tartıştık. Ve YÖK'e Hayır Komitesi adıyla bir çalışma başlattık. Bir söyleşi, bildiriler, afişler, okulda bir şenlik-yürüyüş, şehirde miting için bir çalışma, kantin konuşmaları ve daha kalabalık bir ikinci toplantı kararıyla ayrıldık.

1 Kasım Pazartesi günü 60 kişilik daha geniş bir katılımıla "YÖK'e Hayır Komitesi" toplandı. Bir önceki toplantıda oluşturulan bildiri komisyonunun hazırladığı metin okunup, tartışıldı. Şenlik komisyonu oluşturuldu ve ertesi gün dağıtılacak bildiri çalışmasına herkesin katılması gerektiği, komitenin bu ciddiyeti de beraberinde getirmesi gerektiği vurgulandı.

2 Kasım'da 30 kişinin katıldığı bir bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. 2 bin bildiri dağıtılırken, kantinde Ziraat Fakültesi'nden bir hocanın da katılımıyla kısa da sürse canlı bir söyleşi yapıldı. Ertesi gün, Cuma günü şenlik ve yürüyüş ile Cumartesi günü miting duyurularının yapıldığı kısa bir bildirinin dağıtımı geniş katılımıla gerçekleşti.

5 Kasım cuma günü, şenlik gecikmeli olarak, saat 12:00'de başladı. Yaklaşık 800 kişi Eğitim fakültesinin önündeydi. Açılış konuşmasından sonra hazırlanan şenlik programının ancak bir bölümü uygulanabildi. ÇSA'dan gelen müzik grubuyla iyice coşan kitle, ellerinde dövizlerle ve coşkuyla katıldı şenliğe.

1000'e yakın kitle, "Parasız-bilimsel-anadilde eğitim" talebini, "Sermaye defol üniversiteler bizimdir!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "YÖK'e hayır!", "YÖK-polis-medya bu abluka dağıtılacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!" şiarlarını haykırarak, Rektörlüğün önünde "Ç.Ü. YÖK'e Hayır Komitesi"nin hazırladığı basın açıklamasının okunmasına katıldı. Ardından kitle Eğitim Fakültesi'ne doğru tekrar yürüyüşe geçti. Bu arada kitleyi çeken sivil polis kamerasına doğru "Polis dışarı!" sloganı da öfkeyle haykırılıyordu. Eğitim Fakültesi önünde de bir süre slogan atan kitle burada ertesi günkü mitingte buluşmak üzere dağıldı.

Cumartesi günü ise mitingimiz vardı. Sabahdan bizi yağmurlu bir gün karşıladı. Saat 14:00'ten itibaren en önde Lise ve Dersane öğrencilerinin pankartı, onların arkasından tertip komitesinin pankartı, YÖK'e Hayır Komitesi'nin pankartı, Mersin Ü. ÖTK ve MÜDER-Girişimi pankartı, Koordinasyon, Halkevi, KESK ve İHD pankartları sıralanmıştı.

Yaklaşık 1500 kişilik kitle Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nun önünden Uğur Mumcu meydanına kadar "YÖK'e hayır", "işçi-memur-gençlik alanda birleştik", "YÖK-polis-medya bu abluka dağıtılacak", "İş-bilim-özgürlük", "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir" sloganlarıyla yürüdü. Alanda Ç.Ü., lise ve dersane öğrencilerini temsilen birer öğrenci ve kamu emekçilerini temsilen bir kamu emekçisi konuşma yaptı...

ÇSA'dan gelen müzik grubunun dinletisi eşliğinde yağmura rağmen halaylarla iki saat süren eylem sona erdi. Alanda Koordinasyon kortejinin "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganı ile karşılanması ve öğrencilerin genel olarak "işçi-memur-gençlik alanda birleştik" sloganı yerine "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganını daha çok ve coşkulu atmaları ilginçti.

Biz Ç.Ü. Ekim Gençliği olarak, tüm bu sürece aktif olarak katıldık. Tüm bu süreçte YÖK'e Hayır Komitesi'ndeki çalışmaların yanı sıra Ekim Gençliği olarak 4 Kasım Perşembe günü her zaman eylemlere katılan 1000-2000 kişiye değil, eylemlere katılmayan 18 bin kişiye seslenen bir bildiri çıkartıp dağıttık, pullar ve Susurluk'la ilgili afişler yaptık. Dağıttığımız bildirinin dağıtılan tüm bildirilerden farklı olduğunu konuştuğumuz her arkadaş dile getiriyordu.

Ayrıca üniversitede Susurluk'u hatırlayan ve hatırlatan tek siyasal grup yine biz olduk. Afişte "3 Kasım 1996-Susurluk/Susurluk-Depremdir-Susurluk Adana'daki yargısız infazdır. Susurluk YÖK'tür, Susurluk sermaye devletidir" yazıyordu. 5 Kasım'daki yürüyüşte ise cezaevi katliamıyla ilgili kuşlamalar yaptık.

DTCF'de YÖK'ü protesto eylemi

6 Kasım 1999 faşist 12 Eylül cuntasının üniversitelerdeki uzantısı YÖK'ün kuruluşunun 18. yılı. YÖK gerek üniversitelere gerici-şoven eğitimi dayatması, gerekse öğretim görevlileri ve öğrenciler üzerinde terör estirmesiyle üniversitelerde bir MGK görevi üstlenmektedir. Getirdiği yasalarla okullarda en ufak hak talebini bile okuldan uzaklaştırma ve atma gibi cezalarla bastırıp toplumun en dinamik kesimi olan öğrenci gençliği sermaye iktidarının sömürü çarkında dönmeye mahkum etmektedir.

Biz Ankara Üniversitesi DTCF öğrencileri olarak bu yıl YÖK protestosuna mümkün olan en kitlesel katılımı gerçekleştirmek için bir hafta öncesinden çalışmalara başladık. Tüm devrimci öğrencilerin katılımıyla pankart, döviz, bildiri, pul ve kuşlarla yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüttük. Bu iş için de komiteler oluşturuldu.

5 Kasım günü saat 12:00 'de alkışlarla fakültemizin en üst katında toplandık. "Bilim yok YÖK var!" DTCF öğrencileri imzalı pankartı açıp sloganlar ve alkışlar eşliğinde tüm koridorları dolaşarak okulun orta bahçesine inip eylemi burada sürdürdük.

YÖK'ün teşhir edildiği bir basın metninin okunmasının ardından YÖK'ü anlatan bir oyun sergilendi. Bu sırada "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir", "YÖK-polis-medya, bu abluka dağıtılacak!", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!",

"Katil devlet hesap verecek!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganları atıldı.

Ardından okulun ön bahçesine çıkılarak orada da bir basın metni okundu. Bu sırada çevik kuvvet polisleri karşımızda yerlerini aldılar. Nedeni ise az sonra anlaşıldı. Biz basın metnini okurken faşistler toplu halde oraya geldiler. Bu açık bir provokasyondur. Basın ve orada bekleyen insanlar önünde bizi tehdit ederek polise müdahale olanağı yaratmaya çalıştılar. Ancak bunda başarılı olamadılar. Basın metninin okunmasının ardından slogan ve marşlarımızla okula geri girdik. Okul içerisinde şarkılar ve halaylar eşliğinde eylemi sürdürdük. Bu arada okul dekanına çıkarak YÖK'e olan sonsuz uşaklığından dolayı onu tebrik eden bir plaket verdik. Daha sonra eylemimizi bitirerek dağıldık.

Mevcut eğitim sisteminin yegane amacı bizi sermaye diktatörlüğünün eğitilmiş bir kölesi yapmaktır. Bu yüzden biz öğrenci gençlik sistem içerisinde yer edinme hayallerini bir kenara bırakmalıyız. Safımızı belirleyip, devrimci sınıf bilinciyle sermaye diktatörlüğünün karşısına dikilmeli ve onun mezar kazıcıları arasındaki yerimizi almalıyız. Bizler bunu yapmadığımız sürece hayallerimizle birlikte sistem içerisinde boğulmaya mahkum kalacağız.

**Yaşasın özerk-demokratik üniversite!
YÖK'ü yıkacağız! Bilim bizimle gelecek!**

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
DTCF öğrencileri**

Ç. Ü. YÖK şenliğinin açılış konuşması'ndan...

Herkesi öfkelenmeye çağırıyoruz...

(...)

Evet öfkeliyiz, zira Nazi Almanya'sında yaşanmayacak vahşetlerle karşılaşacağız, yalıtılıyor, bencilleştiriliyor ve koyunlaştırılıyor... E, arkadaşlar öfkeleniyoruz artık... Bakın bakın, iyi bakın ellerinize, koyun ellerinizi kafanıza, kafanıza bakın, zincirlerinizi göreceksiniz, beyninize örülmüş duvarları göreceksiniz, hücreleri göreceksiniz. Yaşamımızın birileri tarafından belirlendiğini göreceksiniz. Koyun ellerinizi yere, kalkın ayağa çevrenize bakın. Üniversitede attığınız her adımın YÖK tarafından belirlendiğini göreceksiniz. Harçların, yemeklerin her sene zamlandığını göreceksiniz. Düşüncelerinizin, davranışlarımızın devlet, eğitim sistemi ve medya tarafından belirlendiğini göreceksiniz..., öfkeleneceksiniz. Bakın iyi bakın!

Evet öfkeliyiz dedik, işçiler-emekçiler deprem acısını yüreğinde yaşarken, ne yapacaklarını bilemezken meclisten tahkim, sosyal güvenliği geçirenlere, bize pahalı eğitimi dayatanlara, ülkenin topraklarını, işgücünü, fabrikalarını emperyalistlere peşkeş çekenlere, cezaevindeki devrimci tutsakları katledenlere, YÖK'e, yemeğe zam yapanlara, o rezil ÖSS sistemine, okulların kapılarını işçi-emekçi çocuklarına kapatanlara, özel üniversitelere ve tüm bu saydıklarımızın sorumlusu sermaye sınıfına, onun devletine, o göbekli tekelci burjuvaziye öfkeliyiz...

Ve öfkemizin meydanlara dolduğu, gözlerimizin mavzer olduğu o günü, o müthiş günü bekliyoruz.(...)

**Ç.Ü. YÖK'e hayır komitesi
Şenlik komisyonu**

Kürt halkı yol ayrımında

A. S. Kızılkaya

Faşist rejimi silahları bıraktığı konusunda ikna etmek için “yurtsever” hareketin 8 kişilik bir grubu 1 Ekim’de teslim olmuştur. Çok geçmeden bir ikinci grup, 29 Ekim’de, düne kadar sömürgeci dedikleri Cumhuriyet’i kutlamak için Avrupa üzerinden gelip teslim oldular. İkinci grubun sözcüsü olan Haydar Ergül, teslim olmadan önce Brüksel’de yaptığı basın toplantısında, “Demokratik cumhuriyete katkıda bulunma temelinde Cumhuriyet’in kuruluş yıldönümü olan 29 Ekim’de Türkiye’ye dönüyoruz” dedi.

1 Ekim’de Hakkari’den giriş yapan ilk grubun *Özgür Bakış* gazetesinde yayınlanan teslimiyet macerası utanç verici. Teslim olmadan az önce aralarında yaptıkları espriler, kendilerini teslim alan kolluk güçlerine karşı kullandıkları dil, içine girdikleri ruh halini yeterli açıklıkta ortaya seriyor. Özellikle teslim olma anı dikkatlice okunmalı ve savaşın sürdüğü günlerde düşmana teslim olan unsurlar için söylenenler hatırlanmalıdır. Korkuyla, zayıflıkla teslim olmak başka şeydir; büyük bir hevesle teslim olmak ise bambaşka...

Adına ne denirse denilsin, gerçekleşen tamı tamına teslimiyettir. Artık sorun, sömürgecilere samimiyetin gösterilmesi de değildir. Çünkü onlar, A. Öcalan’ın da, Başkanlık Konseyi’nin de oldukça samimi olduklarından artık herhangi bir kuşku duymuyorlar.

Rejim görünürde gelişmelere ihtiyatlı yaklaşıyor. Kıvrıkoğlu’nun ilk ve ikinci grubun teslim olmasında öz itibarıyla söylediği aynı: Ya hep, ya hiç! Öte yandan, şovenizm ile zehirledikleri kitlelerin tepkisinden duyulan çekinceyle, “demokratik cumhuriyetçi”lerin jestleri karşısında ilgisizmiş gibi davranıyorlar. Gerçekte ise ihtiyatlı bir ilgi içindeler. İhtiyatları ise A. Öcalan’a güvenmediklerinden değil, Kürt halkını nasıl tam teslim alabiliriz kaygılarından geliyor.

Teslim olmak: Kendi katilini sevmek!

“Kendi katilini sevmek”, dün savaşın önderi konumundaki A. Öcalan’ın sık kullandığı bir deyimdi. Sömürgecilerle öznel veya nesnel olarak işbirliği içinde olan Kürtler ve Kürt sorununda duyarsız kalan, sermayenin propagandası çerçevesinde hareket eden Türk emekçileri için kullanılan bir tür aşağılama sözleriydi bunlar.

A. Öcalan’ın Yargıtay savunması da tıpkı ilk savunması gibi kendi katiline olan sevgisini ilan ediyor: “Ben Cumhuriyet’in Kürt karşıtı olduğuna inanmıyorum.” “Cumhuriyet belki de bir **Türk’ten daha çok Kürt için bir nimettir.**” (vurgular bizim) Yakalandığı ilk andan itibaren hizmete hazır olduğunu söylediği Cumhuriyet’e olan duyguları sevginin de ötesine geçmiştir artık. Öylesine ki, 76 yıl kan ve zulümle dolu, varlık koşulu baskı ve sömürü olan ve bu 76 yılda Kürt isyanlarını kanla bastıran bir cumhuriyetin Türk’ten çok Kürt için nimet olduğunu söyleyebiliyor.

Öcalan bu sözleriyle geçmişini yalanlıyor. Tabii bunu teorize ihtiyacı da duyuyor: PKK’nin yıllardır savaştığı cumhuriyetin oligarşik yapısıymış. Onun özüyle hiçbir sorunları yokmuş. Kelime oyununa bir an görmezden gelip, söylenenleri kabul edelim. Peki yıllardır savaşılan cumhuriyetin oligarşik yapısının yaşı kaçtır? Sakın 76 olmasın? Abartılı değerlendirmelerle Cumhuriyet’in Kürtlere karşı kurulduğu, başlangıçta Kürtlerin varlığının tanınmasının ise bugün yere göğe sığdıramayan M. Kemal’in zekice bir oyunu olduğu PKK belgelerinde, bizzat A. Öcalan’a ait açıklamalarda vardır. M. Kemal Şeyh Said ayaklanmasını ve sonraki Kürt ayaklanmalarını kan ve zulümle bastırmıştır. 76 yıllık tarihin hangi kesitine baksak, cumhuriyetin oligarşik yapısıyla karşılaşıyoruz. Peki Kürt için nimet olan Cumhuriyet’in özü nerededir? Hangi zaman diliminde görülmüştür? Öcalan sözlük anlamı olarak Cumhuriyet’ten söz etmiyorsa, Kürtler için nimet olan bu Cumhuriyet’in özünü göstermek durumundadır.

Sıradan birinin kendi katilini sevmesi sadece kendisiyle sınırlıdır. Ama bir harekete önderlik etmiş birisinin kendi katilini sevmesi elbette ki kendisiyle sınırlı kalmayacaktır. Cumhuriyet’in 76. yılı vesilesiyle bir kutlama mesajı yayınlanan Öcalan, peşisıra gelenlere de kendi katillerini sevmelerini salık veriyor:

“Cumhuriyet’in 76. yılına girerken, demokratik cumhuriyetin zemini, aydınlanması ve kadroları vardır. Ben de bu demokratik platformda herkesi yerini almaya çağırıyorum. Demokratik Türkiye, Demokratik Cumhuriyet sürecine girilmiştir. 76. yılın bu temelde bir dönüm noktası olduğunu söylüyorum. Bu temelde de kulluyorum.” (Vurgular bizim.)

“Demokratik Cumhuriyet”in bir safсата olması bir yana, Öcalan demokratikleşme doğrultusunda ne gibi bir değişiklik görmüştür de böyle bir tespite bulunabilmektedir? Herkesin yerini almasını istediği demokratik platform nerededir? Devlet erkanının ve bürokratlarının içinde “demokrasi” sözcüğü geçen nutuklarına bakmıyordur herhalde.

Öcalan birkaç kişinin yaptığı demagojik açıklamaları görüp duyuyor, ama Ulucanlar zindanında 10 devrimci tutsağın katledilmesini görmüyor. Adana’daki yargısız infazdan bihaber. İşçi eylemlerine, depremzedelere yapılan saldırıları görmüyor. Hala katledilen, gözaltına alınan, tutuklanan kendi kitlesini bile görmüyor.

Kendi katilini bu denli sevdikten sonra Osman Öcalan’ın şu sözleri son derece anlamlı görünüyor: “Türkiye’nin önünde iki yol var. Ya katliam yapacak, ya da Kürtlerle barışacak.” Osman Öcalan sömürgeci sermayeyi “korkunç” bir ikilemele karşı karşıya bırakıyor! Kürt halkının önüne de iki yol koyuyor: Ya teslim olmak, ya ölmek!.. Savaştan söz etmekse provokasyon!..

Pişmanlık yasasının yolu düzleniyor

Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu Marmara depremi sonrası yaptığı açıklamasında pişmanlık yasasına ayrıca değinmişti. Bu konudaki sözlerine medyayı yasanın propagandasını yapmadığı için eleştirmekle başlamış, yasanın şu haliyle pek gerçekçi olmadığını, kimin silah kullanıp kimin kullanmadığının bilinemeyeceğini ve komuta kadrosunda fazlaca insan olmadığını belirterek İmralı’ya da mesajını göndermişti: Silah bırakmak yetmez, gelin teslim olun. İmralı da çok geçmeden ilk grubun teslim olması için Başkanlık Konseyi’ne çağrıda bulundu. 1 Ekim’de ilk grup teslim oldu. Kıvrıkoğlu bu yetmez, dedi. 29 Ekim gibi anlamlı bir günde ikinci grup teslim oldu. Ama Kıvrıkoğlu daha fazlasını istiyor. Hiç kuşkusuz dahası gelecek.

Medyanın halihazırda pişmanlık yasasını pek fazla ele aldığı söylenemez. Ama İmralı medyanın bu eksikliğini de kapatıyor. 5 Ekim tarihli *Özgür Bakış* gazetesinde yayınlanan A. Öcalan’ın Başkanlık Konseyi’ne gönderdiği 5 Eylül tarihli mektupta pişmanlık yasası hakkında şunlar söyleniyor:

“Anti-terör yasasına pişmanlık denmesi kamuoyu ve basın bir yaklaşımdır. Ayrıca savaş sürecindeki bir yaklaşımı ifade ediyor. Silahlı çatışmaya son vermekle pişmanlığın bir anlamı kalmadığı gibi, şiddete son vermeyi örgütün kendisi gerçekleştirmiş olup yasal demokratik katılımını da temel ilke olarak esas almaktadır.”

Yine aynı gazetenin 9 Ekim tarihli sayısında yayınlanan Öcalan’ın bir açıklamasında benzer şeyler söyleniyor: “... kamuoyunda ‘pişmanlık yasası’ olarak bilinen yasanın günün gereklerine uygun hale getirilmesi mümkündür. Özellikle kamuoyuna yanlış aksettiren ‘pişmanlık’ imajı ortadan kaldırılmalı ve yasanın pratik sonuç doğurması amacıyla kapsamı genişletilmelidir.”

Teslimiyet bundan daha açık yüreklilikle nasıl ifade edilebilir ki? Pişmanlığın anlamı gerçekten kalmamıştır. İlkede teslim olunup, pişman olunduktan

sonra, bunu pratiğe geçirmemek anlamsızdır. Bu açıdan kendi içinde en anlamlı olan, pişmanlık yasasından yararlanmalarıdır.

Orduyla el ele, nereye?

Görünen o ki, “muhatap aradığını” söyleyen, hatta bunu kitaplaştıran Öcalan, aradığı muhatabını bulmuştur: Ordu. Savaş süresince de ordu muhatap alınıyordu. Savaşan iki karşı güç olarak bu son derece olağandı. Dahası o günlerde ordu aynı zamanda siyasal muhatap olarak görülüyordu. Bu da yanlış bir belirleme değil. Ama siyasal muhatap olarak ordu alınmasına rağmen, siyasal kirlilikten ayrı tutuluyordu. İnce bir biçimde yapılan bu ayrı tutmanın tam da Susurluk sonrasına, ordunun güven tazeleme manevralarına girdiği süreçte denk düşmesi, o gün için belki bir rastlantıydı! Ama geline aşamada bunun bile bir rastlantı olmadığı ortaya çıkıyor. Başkanlık Konseyi’ne gönderdiği yeni mektuptan alıntılalım:

“Ordu durumun daha da kötüye gitmemesi için kapsamlı MGK konseptleriyle siyaset ve hatta sivil topluma dolaylı, uyarıcı, özgün bir denetimi dayatmakta, bu geçiş aşamasında rolünü oynamaya çalışmaktadır. Bu bir çözüm olmaktan çok çözümü zorlayan bir beklenti konumu yaratmakta, ama çözüm güçlerinin mevcut hali bunu ya anlamamakta ya da daha çok çıkarlarına uygun görmedikleri için geçiştirmeye, yozlaştırmaya çalışmaktadır.”

Bir burjuva gazetesinin köşe yazarı bile ancak bu kadar iyi savunabilir orduyu. Sözlerinin devamında ise bölücü ve irticai faaliyetlere karşı saldırı çağrısı yapan 28 Şubat’ı desteklediğini pek de dolaylı olmayan bir biçimde anlatıyor: “Ordu, 28 Şubat’ı uygulama esaslarına bağlılığını korumakta, batı tipi bir demokratik gelişmeye açık olmakla birlikte kontrollü davranmakta ve fazla hızlandırıcı olmamaktadır.” Bu arada Öcalan’ın MGK konseptlerini düzen partilerinden daha iyi anladığı ortaya çıkıyor. Hatta inceden inceye düzen partilerini bunları anlamamakla ya da işlerine gelmediği için yozlaştırmakla suçluyor.

Ordu da İmralı’ya karşı ilgisiz değil. Sınırlı da olsa en cüretkar sözleri o söylüyor. Son olarak Kıvrıkoğlu’nun Diyarbakır’da yaptığı açıklama rest görünümünde bir göz kırpmadır. PKK’nin stratejisini değiştirdiğini yüksek sesle ifade ediyor, ama bir-iki grubun teslim olmasının pek bir şey ifade etmediğini ekliyor. Ordunun baştan beri sürece ilişkin parolası değişmedi: Ya hep, ya hiç! Ya tümüyle teslim olun, ya da bu şekilde oyalama taktiklerine girmeyin. Kuşkusuz bu da olacak. Bunun olacağını bizzat Öcalan tüm samimiyetiyle söylüyor. Yeter ki pişmanlık yasasının kapsamı genişletilsin.

Kürt halkı teslimiyeti reddetmelidir

Kürt halkı bugün bir yol ayrımındadır. Kuşkusuz Kürt halkı PKK’ye çok şey borçludur, onun öncülüğünde ulusal kimliğine kavuşmuş, onurlu bir mücadelenin yolunu tutmuştur. Yıllardır süren savaşta en yiğit evlatlarını şehit vererek, on binlerce insanını zindanlara göndererek büyük değerler yaratmıştır. Bu yüzden Kürt halkının PKK’ye olan güveni anlaşılırdır. Ama dün Kürt halkını ayağa kaldıran, söz konusu değerleri yaratan PKK Kürt emekçilerinin partisiydi. Geline aşamada İmralı merkezli PKK ise Kürt burjuvazisinin partisidir. Öcalan’ın teslimiyet platformu onaylanarak PKK’nin yarattığı değerlere sahip çıkmak mümkün değildir.

Kürt halkı teslimiyete hayır demelidir. Ulusal kurtuluş taleplerini sosyal kurtuluş talepleriyle birleştirerek mücadelesini burjuva düzenin temellerine yöneltmelidir. Gerçek anlamda ulusal özgürlük ve barış ancak sosyalizmle mümkün olacaktır.

Yeni dünya düzeni yeni Ekim Devrimlerini zorluyor

Ekim Devrimi'yle birlikte uluslararası proletarya sadece bir ülkede (Rusya'da) iktidarı ele geçirmekle birlikte, tüm dünyada büyük bir prestij ve önemli haklar kazandı. Faşizmin ezilmesindeki başarısıyla ise yeni devrimlerin yolunu açarak kapitalizmin korkusunu büyütmiş oldu. Bu korkuyla "sosyal devlet" projesini geliştiren emperyalist dünya, proletaryaya -en azından gelişmiş ülkelerde- oldukça geniş haklar ve özgürlükler tanıyarak, iktidar mücadelesine karşı bir dalgakıran oluşturmaya çalıştı. Bugün Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde bir bir gasp edilen iş güvenliği, sağlık ve sosyal sigorta, işsizlik sigortası, 8 saatlik işgünü, devletçe yürütülen sağlık ve eğitim hizmetleri gibi pek çok hakkın kazanılmasında, yerel mücadelenin yanı sıra, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin büyük bir payı olduğu açıktır. Kaldı ki bu hakların kazanılmasında önemli bir etken olan proleter sınıf mücadelesi bile tam da Ekim Devrimi'nin olumlu etkisiyle yeni boyutlar kazanabilmiştir.

Sovyetler Birliği'nin resmen dağıtılmasıyla birlikte, dünyaya kesin ve tek hakimiyetini ilan eden emperyalist kamp, Yeni Dünya Düzeni adı altında, Ekim Devrimi öncesi eski düzenine dönüş yolunda hızla ilerlemeye başladı.

Sosyalizmin sağladığı kardeşlik temeli sayesinde 70 yılı aşkın bir süre bir arada ve kardeşçe yaşayabilen halkların nasıl birbirine düşürüldüğü, Balkanlar'ın ve Kafkaslar'ın nasıl kan gölüne dönüştürüldüğü biliniyor. Salt bu gerçek bile, sosyalizmin sadece işçi sınıfı için değil, tüm dünya halkları için tek kurtuluş yolu olmaya devam ettiğini göstermeye yeter.

Sosyalizmin kuruluşunu ancak kendi iktidarı altında gerçekleştirebilecek, böylece kendi sınıfsal kurtuluşu ile birlikte, dünya halklarının emperyalist tahakküm ve zulümden kurtuluşuna da önderlik edebilecek olan biricik sınıfın, proletaryanın, Ekim Devrimi'yle kazandığı ve bugün kaybettiği değerlere kısaca gözetmekte yarar var.

Ekim Devrimi'yle birlikte uluslararası proletarya sadece bir ülkede (Rusya'da) iktidarı ele geçirmekle birlikte, tüm dünyada büyük bir prestij ve önemli haklar kazandı. Faşizmin ezilmesindeki başarısıyla ise yeni devrimlerin yolunu açarak kapitalizmin korkusunu büyütmiş oldu. Bu korkuyla "sosyal devlet" projesini geliştiren emperyalist dünya, proletaryaya -en azından gelişmiş ülkelerde- oldukça geniş haklar ve özgürlükler tanıyarak, iktidar mücadelesine karşı bir dalgakıran oluşturmaya çalıştı.

Bugün Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde bir bir gasp edilen iş güvenliği, sağlık ve sosyal sigorta,

işsizlik sigortası, 8 saatlik işgünü, devletçe yürütülen sağlık ve eğitim hizmetleri gibi pek çok hakkın kazanılmasında, yerel mücadelenin yanı sıra, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin büyük bir payı olduğu açıktır. Kaldı ki bu hakların kazanılmasında önemli bir etken olan proleter sınıf mücadelesi bile tam da Ekim Devrimi'nin olumlu etkisiyle yeni boyutlar kazanabilmiştir.

İşçi sınıfının her ülkede aynı gelişmişlikte olmadığı ve dolayısıyla aynı etkinlikte bir mücadele yürütmediği, fakat yukarıda sayılan hakların çeşitli ülkelerde neredeyse aynı düzeyde kullanıldığı gözönüne alınırsa, bu dış basınç daha iyi anlaşılacaktır. Öte yandan, hakların gaspının basıncın ortadan kalkmasıyla birlikte gündeme gelmesi bile, bu etkinin doğrudan bir kanıtıdır.

Bu aynı gelişmelerin kanıtlaştığı daha önemli bir gerçek ise, Ekim Devrimi'nin güncelliğini koruduğu, giderek yeni Ekimler'in daha acil ve zorunlu hale geldiğidir. Çünkü Yeni Dünya Düzeni'yle emperyalizm, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesine bile değil, 1800'lerin vahşi kapitalizmini aratacak bir ilkeliliği dayatmaktadır işçi sınıfına. Bugün bir bir gasp edilen, sadece Ekim Devrimi'nin zorladığı "sosyal" devlet hizmetleri değil, 8 saatlik işgünü gibi, 100 yıllık mücadelenin ve büyük bedellerin ürünü olan tüm temel haklardır da. Ayaklar altına alınmak istenen, Ekim Devrimi'ni yaratan Rusya proletaryasının, faşizmi ezen Sovyet işçilerinin kanları değil, Amerikan işçileri başta olmak üzere tüm 1 Mayıs şehitlerinin kanıdır da.

Yeni Ekimler'in en yakın takipçilerinden biri de Türkiye proletaryasıdır

Türkiye, Yeni Dünya Düzeni'ne ABD hegemonyası ve IMF programlarıyla hızla sürüklenen ülkelerin başında geliyor. Türkiye proletaryası ve emekçi kitlelerine IMF reçetelerini ayrıca anlatmaya bile gerek yok. İşçi sınıfı ve emekçilerin hanesine hep acı ilaçlar, kapitalistlerin hanesine ise azami sömürü ve refah yazan bu reçetelerin bugüne dek getirdikleri, bundan sonra getireceklerinin "güvencesi"dir.

Mezarda emeklilik yasasıyla sosyal güvenliğin tasfiyesi şimdiden garantiye alınmış bulunuyor. Aynı şekilde, Uluslararası Tahkim'le işgücünün emperyalist tekellere doğrudan peşkeş çekilmesi de garantilenmiş durumda. Özelleştirme, örgütsüzleştirme, işsizleştirme saldırıları son hızla sürüyor. Yeni düzenlemelerle "yasal" hale getirilmeye çalışılan esnek çalışma ile 8 saatlik işgünü uygulaması başta olmak üzere, pek çok hak zaten fiilen gasp edilmiş durumda.

Tüm dünya işçilerine dayatılan bu ve daha saymakla bitmez hak gasplarına ek olarak, Türkiye proletaryasına dayatılmaya çalışılan, emperyalizmin kanlı maşalığına soyunan faşist bir devletin tahakkümü altında yaşamaktır da. ABD güdümü ve yönlendirmesiyle, İsrail ile ittifak halindeki Türk devleti, sadece Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları

için değil, tüm Ortadoğu halkları için bölgenin en tehlikeli ve yıkıcı gücü haline gelmiştir. Kapitalizmin genel olarak çağını doldurmasının da ötesinde, emperyalizme kölece bağımlılık ve tam bir "uyum" içindeki Türkiye kapitalizmi, çürümeye de emperyalizme tam uyum sağlamış durumdadır.

Türkiye'nin kapitalist sistemindeki çürümenin boyutlarını en iyi sergileyen, yine Türkiye'nin kapitalist devlet aygıtındaki çeteleşmedir. Türk kontr-gerillası, organizatörü CIA'yı aratmayacak vahşetteki eylemleriyle, dünyanın değilse de, bölgenin en kanlı örgütü durumundadır. Faşist Türk devleti, işkence, infaz ve gözaltında kayıplar konusunda, Latin Amerika'nın Amerikancı faşist yönetimlerinden sonra ikinci sırada yer alarak dünya çapında ünlenmesini faşist polis ve MIT'den ziyade (ki bunların suçları da azımsanacak düzeyde değildir), kontr-gerillasına borçludur.

Kaldı ki, son birkaç ayın gelişmeleri bile sistemin ve devletin durumunu, dolayısıyla Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının nasıl bir sorunla karşı karşıya olduğunu sergilemeye yeterlidir.

Egemenliğin 76. yılını kutlayan Türkiye'nin egemen kapitalist sınıfı, 40 bin civarındaki işçi-emekçiyi deprem enkazı altında ölüme, sağ kalanları açlık-soğuk ve sefalet içinde kılmaya terkettiği yetmezmiş gibi, yıkıntının tozu-dumanı arasında Uluslararası Tahkim ve mezarda emeklilik yasalarını çıkarmıştır. Yine bu sınıfın faşist devleti, ABD'ye yaptığı biat ziyaretinde, Amerikan emperyalizminin kendine biçtiği kanlı role ne kadar hevesli ve uygun olduğunu kanıtlamak için tutup vahşice katlettiği 10 devrimci tutsağın kellesini armağan olarak sunmuştur.

Bu aynı kölelik ilişkileri nedeniyle, taahhüt ettiği IMF'nin yıkım programlarını uygulayabilmek için, aynı katliamcı uygulamalarını sınıf mücadelesine de yönelteceği açıktır. Tıpkı, Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin kanlı maşası rolünü Irak'ta, Balkanlar'da, Kafkasya'da kanıtlamaya çalıştığı gibi.

Tüm bunlar, Türkiye işçi sınıfının neden kapitalizmin çürüten sistemini faşist iktidarıyla birlikte bir an önce yıkmak zorunda olduğunu göstermeye yeter. Fakat, yeni Ekimler için en yakın adaylardan biri olmanın tek kistası, elbette salt sistemin durumu ve sınıfa dayattıkları değildir. Bu nesnel koşullara ek olarak, iktidar mücadelesinin zorunlu ön koşulu olan bir ihtilal ve iktidar programına (o program çerçevesinde mücadele eden bir ihtilal örgütüne) da sahip olmak gerekir. Türkiye işçi sınıfını yeni Ekimler'in en yakın adaylarından biri yapan bir başka temel etken de işte tam da budur.

Türkiye işçi sınıfı, yakın zamanda kavuştuğu iktidar programı ve ihtilalci örgütü sayesinde, kapitalist sömürü ve soyguna son vermek, emperyalizmin kanlı hegemonyasını parçalamak için, yeni Ekimler için büyük yürüyüşün başını çekecektir.

Sistemin tüm baskı ve terörü, bu gidişi önlemek bir yana, hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Ayşe Aydın

Planlı faşist katliama ilişkin anlatımlar...

Kararı devletin zirvelerinde verilmiş katliam...

Bir tarafta zulüm düzeni öte tarafta insanlığın geleceği

Yıldırım Doğan

Ulucanlar'da iki taraf

25 Eylül'ü 26 Eylül'e bağlayan gece Ankara Ulucanlar'da tam bir faşist kıyım yaşandı. Faşist düzenin insanlıktan çıkmış köpekleri, devrimci tutsakların üzerine ölüm kustular. Ankara Cezaevi'nin köhne duvarları tümü de emekçi çocukları olan yiğit devrimcilerin kanlarına boyandı. Cezaevinde oluk oluk devrimci kanı aktı.

Ulucanlar'da iki taraf vardı. Bir yanda, bedenleriyle faşizmin zulmüne karşı insanlığın geleceğini temsil eden ve insanlık onurunu savunucuları olan devrimciler... Diğer yanda ise kelimenin tam anlamıyla insanlıktan çıkmış, terör makinası olarak iş gören çürümüş ve kokuşmuş Amerikancı düzenin faşist bekçi köpekleri...

Her yanıyla vahşetin görünümelerini taşıyan Ulucanlar katliamıyla vurulmaya, kırılmaya çalışılan sadece bedenlerimiz değildi. Düşman asıl olarak devrimci kişiliğimizi, gelecek umudumuzu yaralamak istiyordu. Bizleri kendi zindanlarında bile tutsak edememe acısının verdiği öfkeyle oluk oluk kanımızı döküyordu.

Ancak biz devrimciler teslim olmadık. Tersine, bu aşağılık ve kalles düşmana kendi zulüm karagahlarında bir kez daha diz çöktürdük. Bizler direnişle büyürken, onlar ölüm silahlarıyla donanmış zavallı mahlukatlar olarak alabildiğine küçülüp iyice zavallılaştılar.

Ulucanlar direnişimiz devrim tarihimizin kanla yazılmış tarihi önemdeki anlarından biridir artık. Teslimiyetin ve tasfiyeciliğin kol gezdiği bir süreçte; Amerikancı faşist düzene cepheden karşı duruşun, devrime adanmışlık ve sosyalizme bağlılığın, bu uğurda ölümüne direnişin adıdır artık Ulucanlar. Ulucanlar aynı zamanda, sermaye düzeninin insanlıktan çıkmışlığının, insani olan herşeye karşı sınırsız kin ve düşmanlığının en açık biçimde bir kez daha açığı çıktığı bir yerdir.

Kararı devletin zirvelerinde verilmiş olan Ulucanlar katliamı

26 Eylül öncesi süreci anlatmayacağım. Zira 26 Eylül'den öncesinde koğuş sorunu üzerinden yaşanan sürecin katliamla birebir ilişkisi olmadığını düşünüyorum. Kararı devletin zirvelerinde verilmiş olan Ulucanlar katliamı, sermayenin kanlı düzeninin tarihsel ve güncel ihtiyaçlarıyla doğrudan ilişkili olarak planlanmış ve uygulanmıştır. Cezaevinde 26 Eylül öncesinde koğuş sorunu üzerinden yaşananlar, faşist rejim için sadece kokuşmuş medya aracılığıyla yürüttüğü aşağılık bir zemin düzleme operasyonunun malzemesi olarak kullanılmıştır.

Çürüyen düzenin çeteleşen devleti yok oluşun eşliğinde olmanın verdiği sancıyla Ulucanlar'da devrimcileri katletmeye yönelmiştir. Devrimciler ve komünistler şahsında işçi ve emekçilere korku salınmaya, gelecek umutları öldürülmeye çalışılmıştır.

Hemen söylemek gerekir ki, devrimci ve komünist tutsaklar bu saldırıya kanları ve canları pahasına set olmuşlardır. Ancak saldırıyı püskürtmek daha geniş kapsamlı bir alanın sorunudur. Saldırıyı püskürtmek, 10 devrimci şehidimizin taşıdıkları umudu ve direnci tüm devrimci ve komünist hareket şahsında ortak bir bilince ve tutuma dönüştürebilmek, işçi ve emekçilere maledebilmekten geçmektedir.

Dört koldan faşist saldırı, kurşun yağmuru...

25 Eylül gecesi 11.00-03.00 nöbetimi tutup henüz yeni yatmıştım ki, yoldaşlar tarafından uyandırıldım. Askerin geldiğini söylediler. Bunun üzerine yataktan fırladım. O an içerisi dumanla kaplıydı. Alelacele havalandırmaya çıktım. O anda karşıdaki kulede on-onbeş tane üst rütbeli subay, sivil ve asker bulunuyordu. Buradan havalandırmaya doğru taşlar atılıyor, bir rütbeli subay elindeki megafonla, "teslim olun, liderlerinizi istiyoruz" şeklinde bağıyordu.

Hemen yapmam gereken birkaç işi yapıp çiçeklik olarak tabir ettiğimiz bölmeye geldiğimde, (burası 7. koğuşla 4. koğuş arasındaki koridorun ortasındadır), 7. koğuştan bazı arkadaşların seslerini duydum. Faşistler hem 6. koğuştan 7. koğuşa açılan kapıdan, hem de 4. koğuşun hemen yanında maltaya açılan kapıdan saldırıyorlardı. Bu sırada yukarıdan sürekli taşlar yağıyordu. Çiçekliğin yanındaki "dörtbuçuk" dediğimiz bölümün önünde, üç arkadaşla birlikte malta yönünden gelen saldırıya karşı duruyorduk. Buradaki askerlere ve kuleye taş atıyor, içeriye girmelerini engellemeye çalışıyorduk. Düşman içeriye girmeye cesaret edemiyordu.

7. koğuş tarafında da benzer bir durum yaşanıyor, faşistler 6'dan 7'ye açılan kapıyı kırmaya çalışıyor, arkadaşlar da buna karşı direniyorlardı. Bu durum yaklaşık 20 dakika kadar sürdü. Daha sonra 7'nin kapısını kırıp içeri girdiler. Bu anda kısa süreli bir çatışma yaşandı. Bu çatışma sonunda arkadaşlarımız çiçekliğe doğru çekildiler. Bulunduğum konumda sırtım dönük olduğu için olayı tam olarak göremiyordum, sadece ara ara gördüklerim ve duyduklarımın fikir yürütmeye çalışıyordum. Tüm bu olaylar sürerken, Habip, Cafer ve Sadık da iki çatışma bölümü arasında gidip geliyor, saldırının seyrini izleyerek duruma göre düzenlemeler yapıyorlardı.

7. koğuş tarafından çiçekliğe doğru çekilen arkadaşlar kısa bir süre sonra geri püskürtmek için karşı saldırıya geçtiler. 7. koğuş havalandırmasında kısa bir arbedenin ardından silah sesleri gelmeye başladı. Bunun üzerine burada bulunan arkadaşlar bizim bölüme doğru koşmaya başladılar. (Silahların ateşlendiği yerle bizim olduğumuz bölüm birleşik tek bir uzun koridor biçimindedir). Çok kısa bir süreli duruştan sonra silahlar tekrar ateşlendi. Arkadaşlar bizim bulunduğumuz bölüme doğru tekrar koşmaya başladılar. Tam bu sırada kimlerin olduğunu çıkaramasam da düşenlerin olduğunu görüyordum.

Yanımıza gelen arkadaşlarla bulunduğumuz yerin duvarına yaslanarak kurşunlardan korunmaya çalışıyorduk.

Bu arada havalandırma yönünden de silahlar kurşun yağdırmaya başladılar. Halil tam bulunduğumuz yere gelmişti ki, hemen yanı başımda birden yüzükoyun yere düştü. Bir iki sendeledikten sonra hareketsiz kaldı. Yine aynı sırada yanımızda bulunan Abuzer de vurularak yere düştü. Bu sırada koridorun başındaki otomatik silahlardan kurşunlar yağıyordu. Bizler koridorun sonundaydık ve tek korunağımız(!) duvara yaslanıyorduk. Kurşunlar yanı başımızdan bir sağanak biçiminde geçiyordu. Bu sırada bir kurşun kafamı sıyrarak duvarı deldi. Bu kurşunu bir ateş topu gibi gördüm. Kurşun bir havai fişek gibi duvardaki parçaları kaldırdı.

Sonradan öğrendiğime göre, bu ilk kurşunlamada, Halil, Abuzer, Ümit, Önder ve Zafer'in de içinde olduğu pek çok arkadaşımız yaralanmıştı.

Kısa bir duraklamanın ardından, silahların susmasıyla birlikte yaralılarımızı alıp 4. koğuşun havalandırmasına geçtik. 4. koğuştaki arkadaşlar bu sırada koğuşa atılan bombanın etkisiyle dışarı çıkmışlardı. Üzerlerindeki gaz bombasının etkisi nedeniyle yüzlerini yıkayarak rahatlamaya çalışıyorlardı. Gaz bombası havalandırmada da etkisini göstermeye başladı, bizim de tenimiz yanmaya ve kusmaya başladık. Bu sırada kulelerden taş sağanağı devam ediyordu. 5. koğuşta bulunanlar da yavaş yavaş 4'e çekiliyorlardı. Havalandırma kapısının önündeydim. Gelenler yaralıları taşıyor, 5'te kalanlar malzemelerimizi getirmeye çalışıyorlardı. Yaralılardan Önder ve Ümit'in getirildiklerini gördüm. Taş sağanağı altında kapıya kadar getirilebilen yaralıları alıyor, havalandırma duvarının dibine yatırıyorlardı. Burada sağlıklı arkadaşlar olanaksızlıklar içerisinde yaralılara ilk müdahaleyi yapmaya çalışıyorlardı.

"Gerekirse hepimiz öleceğiz, ama asla teslim olmayacağız!"

Bu sırada katil sürüleri hemen havalandırma kapısının arkasına gelmişlerdi. Aramızda sadece havalandırma kapısı bulunuyordu. Ancak içeri giremiyorlardı. İçeri girememelerinde en büyük etken pürmüzden çıkan alevlerdi. Bu nedenle hiçbir barikatımız olmamasına rağmen kapıyı açık tutmaya çalışıyor, birkaç arkadaşla beraber düşmana taş atıyorduk. Burada özellikle Ahmet'in coşkusu ve canlılığı görülmeye değerdi.

Faşist saldırganlar pürmüzden korunmak için kapıyı kapatmaya, bizse kollarımızı ve bacaklarımızla yüklenerek açmaya çalışıyorduk. Açtığımız anda pürmüzden çıkan alevler düşmanı yalıyordu. Ancak kapıyı kısa bir süre açık tutabiliyorduk. Kapı mazgalından pürmüzü tutmayı denediğimiz sıralarda ise düşman köpük sıkarak ateşi söndürüyordu. Düşman kapıyı kapatırken büyükçe bir çengeli kapının arasına

sıkıştırıyordu. Kapiya koyduğumuz dolap vb. malzemeleri fırsat bulduğunda bu çengel ile çekiyordu. Bir ara kapının kısa sürede kapatılmaması için bütün vücudumla kapı aralığında durdum. Düşman kapıyı kapatamadı, ancak büyükçe bir taşı suratıma atarak beni yere düşürdü. Suratım hemen şişerken, açılan yaradan kanlar akmaya başladı. Kısa bir süre için geri çekilip kendimi biraz toparladıktan sonra tekrar bulunduğum yere döndüm.

Tüm bunlar olurken çatıdan ve kulelerden taşlar ve gaz bombaları atılmaya devam ediyordu. Bu arada havalandırmanın tepesinde görülen bir itfaiyeden de tazyikli su sıkılmaya başlamıştı. Kapıda duran arkadaşların dışındakiler kapiya yakın olarak duvar altlarında duruyorlardı. Düşmanın “teslim ol!” çağrılarında “asıl siz teslim olun!” sloganıyla yanıtlanırken, “devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” sloganı da sıklıkla atılıyordu. Bu sloganların arasından bir tanesi yüreğimizi delip geçti. “Abuzer yoldaş ölümsüzdür!” Ve çok geçmeden Halil’i de sloganlarımızla uğurladık. Şehit haberleri duyuldukça öfke daha da büyüyordu. Kapıyı, dolapları dövüyor ve hep bir ağızdan düşmana “gerekirse hepimiz öleceğiz, ama asla teslim olmayacağız!” diye haykırıyorduk. Bunu ise “intikam” haykırışları izliyordu.

Gün ağarmak üzereydi (takriben 7-8 arasıydı). Yeni günü zafere olan kararlılığımızla karşıladık. Tüm bunlar devam ederken, itfaiye hortumundan boşalan su hızından hiçbir şey kaybetmemişti. Artık elbiselerimizi taşıyamayacak durumdaydık, parkamı çıkarıp attım.

Bu sıralar yine kapı önündeydim ve pürmüzü tutuyordum. Düşman suyla pürmüzü hedef aldığı için kapıya yanaştırdığımız bir dolabın içerisinde tutuyorduk onu. Bir ara sudan farklı bir sıvının üzerime yağdığını hissettim. Yüzü yakan bu sıvı köpüktü ve gözlerimi açmamı engelliyordu. Bunun üzerine vücudumun bir bölümünü de pürmüzü tuttuğum dolabın içerisine uzattım. Tam gözümün üzerindeki köpükleri silip gözlerimi açmıştım ki, büyük bir sarsıntıyla dolapla beraber kapı arkasına doğru çekildim. Düşmanın arasına düşmüştüm. Köpük sıkılmaya başlanınca, düşman elindeki çengelle dolabı çekmiş ve ben de dolabın içerisinde olduğum için çekilmiştim.

Birkaç saniye duraksayan askerler üzerime cop ve tekme yağdırmaya başladılar. Bu an ilk aklıma gelen kafamı korumak oldu ve kafamı kollarımla kapatmaya çalıştım. Ancak bir süre sonra darbelerin etkisiyle yarı baygın bir hale gelince bunun bir önemi kalmadı. Bu dayak faslının ne kadar sürdüğünü tam bilmiyorum, ama bir süre sonra kollarımdan tutularak maltaya çıkarılıp sürüklenmeye başladım. Burada da tekme ve cop yağmaya devam ediyordu. 100 metre kadar sürüklendikten sonra yere bırakıldım. Hemen pantolonum ve iç çamaşırım çıkarıldı. Bu sırada dövülmeye devam ediyor, gözlerimi açmakta zorlanıyor ve şiddetli bir şekilde titriyordum.

Bu sırada beni teşhis etmeye çalışıyorlardı. Birisi benim Fikret olduğumu söyledi. İsmim hakkında bana sorulan sorulara cevap vermiyordum. Bir ara gözlerimi zorlukla açtığımda tepemde o an doktor olduğunu düşündüğüm bir bayanı gördüm. Bu doktorun ismim hakkındaki sorusunu güçlükçe cevapladım. Aynı anda arkadaşlarımdan koparılmanın derin acısını hissediyordum. Uzunca bir süre sonra sedye getirdiler, beni hastaneye götürüyorlardı. Tam bu sırada önüne geçemediğim bir sinir boşalması yaşadım. Bir yandan

“arkadaşlarımızı katlettiniz, Abuzer’i katlettiniz” şeklinde haykırıyor, bir yandan da gözyaşlarımı tutamıyordum.

Hastanede süren işkence

Ambulansa konulduktan kısa bir süre sonra hastaneye getirildim. Önce bir doktora çıkardılar. Doktor genel bir muayene yaptıktan sonra beni odadan çıkardılar. Odadan çıkarmayla birlikte askerlerin yumrukları yeniden yağmaya başladı. Sedyeyle röntgen vb. işler için dolaştırıldığım uzunca bir süre boyunca bu dayaklar devam etti. Kalabalık yerlerden geçirildiğimde de dayak devam ediyordu. Sürekli arkadan kafama vuruyor, sivri bir şeyler batırıyorlardı.

Bir ara beni sorguya götüreceklerini söyleyerek, yüzümü de battaniyeyle kapattılar. Bir süre dolaştırdıktan sonra açtılar. Yine bir koridordan geçirilirken, biri “basına göstermeyin” şeklinde konuşuyordu. Bu sırada koridordaki ses yoğunluğundan kalabalık olduğu anlaşıyordu. Kolumu kaldırıp zafer işareti yaptım. Aynı anda askerler üzerime kapaklanıp dövmeye devam ettiler. Ve artık işkence doktor odalarında da devam ediyordu.

Kısa bir süre sonra yeni bir odaya aldılar. Burası yoğun bakım olmalıydı. Her taraf yaralı arkadaşlarla doluydu. Ortalık tam bir mezbahe görünümündeydi. Kanlar içerisinde kalmış arkadaşları görüyordum. Ancak görebildiğim hiçkimseyi tanıyamıyordum. Yoğun bakımda yapılan ilk müdahaleden sonra bir alt kata indirilip bir odaya götürülerek yatağa sıkı bir şekilde kelepçelendim. Odanın içerisi asker doluydu, dayak ve işkenceler bitmek bilmiyordu. Doktor ve hemşireler bu işkenceler arasında tedavi yapmaya çalışıyorlardı. Ümit ve Habip yoldaşların şehit düştüğünü burada öğrendim. O an yüreğimin sızladığını hissettim...

Tüm gün boyunca işkence eşliğinde “tedavi” devam etti. Bu arada o kadar sıkışıldık ki, kelepçe yerleri yara olmaya başlamıştı. Doktora, burada sürekli işkencenin sürdüğünü, bu nedenle tedavi kabul etmeyeceğimi belirtip, serumu çekmesini istedim. Diğer arkadaşlar da aynı şeyi tekrar ettiler. Askerler gece bizi uyutmayacaklarını söyleyerek sürekli işkence yapıyorlardı. Diğer odalardan gelen “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganına biz de katıldık.

Hastaneden dönüşte süren işkence...

Salı sabahı bir heyetle gelen doktor durumumuzu kontrol ederek beni taburcu etti. Koridora çıkarıldığımızda diğer odalardan da başka arkadaşları çıkarıyorlardı. Arkadaşları tanımakta zorlanıyordum. Yaklaşık 15 kişi kadardık. Yan yana sedyelere oturtularak, aşağıya indirilip, ring aracına bindirildik. Hepimizin üzerinde sadece hastanede verilen pijamalar bulunuyordu.

Bindirildiğim ringde 8 kişiydik. Diğer arkadaşlar da başka bir ring aracına bindirilmişlerdi. Ringde birbirimizle sanki uzun yıllar sürmüş bir hasretlik sonrasımışcasına konuşmaya çalışıyorduk. Karşılıklı

durumlarımızı soruyor, şehitlerimizin katledilişleri konusunda bilgi alışı verişinde bulunuyorduk. Bu arada askerlerin saldırısına uğradık ve bunu “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganıyla karşıladık. Dayak cezaevine gelinceye kadar devam etti. Hepimizin yaraları yeniden kanamaya başlamış, dikişlerimiz patlamıştı. Özellikle hayalarında kurşun yarası olan Cafer’in yarası patlamış, giydiği pijama kanlar içerisinde kalmıştı.

Cezaevine geldikten sonra komutanları ring aracına girerek kelepçeleri arkadan ve çok sıkı bir şekilde bağladı. Kelepçeler kemiklerimize kadar geçirilmiş, ellerimiz uyuşmaya başlamıştı. Burada bazı arkadaşlar sevke gönderilmek üzere bekletildiler. Bizler kapı altındaki dayak faslından sonra cezaevi içerisine alındık. Kısa bir süre sonra savcıya çıkarıldım. Savcının hiçbir soru sormasına fırsat bırakmadan, cezaevinde bir katliam yaşandığını ve bu katliamdan sonra da sürekli işkence gördüğümü belirterek, ancak avukatımla görüştüğümün ifade vereceğimi belirttim.

Hücreler: İşkence, direniş ve zafer

İşkence eşliğinde hücrelere doğru yola çıkarıldık. Yürürken rastladığımız gardiyanlar yüzümüze bakamıyor, utangaçça başlarını önlerine eğiyorlardı. Hücrelerin olduğu müşahadiye denilen bölüme götürülüp hücrenin birine konulduk. Hücrede bizden önce getirilmiş olan Duygu yoldaş bulunuyordu. Duygu’nun kafasında pek çok yarık bulunuyordu. Ancak bu yarıklara hiçbir müdahalede bulunulmamış, kan pıhtılaşarak yarıkları kapatmıştı.

Bu hücrelerde bizden başka bayanlar ve üç dört hücrede erkek arkadaşlar bulunuyordu. Hücrelere atıldıktan sonra açlık grevine başlamışlardı. Sayım verilmiyor, günde üç kez belirlenen sloganlar atılıyordu. Açlık grevinin talepleri koşullara geri getirilmek, aile ve avukatlarla görüşmek biçimindeydi. Hücrelerde battaniye olmadığı gibi üzerimizde ince pijamalar dışında hiçbir giysimiz yoktu. Bu nedenle özellikle geceleri oldukça üşüyorduk. On gün sonra aile görüşü yaptırılana kadar bu böyle devam etti.

Tam bir tecrit içerisinde tutuluyorduk. Havalandırmaya çıkarılmadığımız gibi gazete vb. de verilmiyordu. Çeşitli “yasaklar” a akşamları çay ve ateş verilmemesi eklenmişti. Böylece güya direncimizi kırmaya çalışıyorlardı. Tam anlamıyla bir irade savaşı sürüyordu. Özellikle sayım vermeme eylemimiz bu tanım için oldukça uygundu. İdare iki-üç kişinin olduğu hücrelerde sayım almaya çalışıyordu. Bizler kapıları tutup, slogan ve kapı dövmeleriyle engellemeye çalışıyor, idareyi katliamdan ötürü protesto ediyorduk. Sayım zamanları tam bir işkence olarak sürüyordu. Öne çıkan faşist gardiyanlar kinle saldırıyor, her sayımdan sonra yaralarımız yeniden açılıp, yeni yaralar ekleniyordu.

Bu irade savaşı 26 gün sürdü. Düşman açlık grevimizin 26. gününde, bir takım oyunlardan sonra, boyun eğerek taleplerimizi kabul etmek zorunda kaldı. Bayanlar koşu alanırken, bizler alelacele CMK ile varılan anlaşma uyarınca Bartın Cezaevi’ne gönderildik.

Her anı düşmanla diş diş yürüyen bir irade savaşının sonunda şehitlerimiz pahasına kazanan yine biz olmuştuk. Düşman saldırısı devrimci tutsakları teslim alamamış ve hücreler bir kez daha parçalanmıştı.

Düşmana şunu bir kez daha haykırıyoruz:

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Hücrelere girmeyeceğiz!

Katliamların hesabını soracağız!

Bartın Cezaevi

A-3 Koşu

Ulucanlar’da iki taraf vardı. Bir yanda, bedenleriyle faşizmin zulmüne karşı insanlığın geleceğini temsil eden ve insanlık onurunun savunucuları olan devrimciler... Diğer yanda ise kelimenin tam anlamıyla insanlıktan çıkmış, terör makinası olarak iş gören çürümüş ve kokuşmuş Amerikancı düzenin faşist bekçi köpekleri... Her yanıyla vahşetin görünümünü taşıyan Ulucanlar katliamıyla vurulmaya, kırılmaya çalışılan sadece bedenlerimiz değil, düşman asıl olarak devrimci kişiliğimizi, gelecek umudumuzu yaralamak istiyordu. Bizleri kendi zindanlarında bile tutsak edememe acısının verdiği öfkeyle oluk oluk kanımızı döküyordu.

Planlı faşist katliama ilişkin anlatımlar...

“Bitmedi sürüyor o kavga...”

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Haydar Baran

*Ey; Herşeye bitti diyenler
Korkunun saflarında yılgınlık yiyenler
Ne dağlarda direnen çiçekler
Ne kentlerde devleşen öfkeler
Henüz elvada demediler
Bitmedi sürüyor o kavga
Ve sürececek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek
Yeryüzü sosyalizmin yüzü oluncaya dek*

Atlen yoldaşın sarsmasıyla uyanıyorum. Askerlerin cezaevine girdiğini söylüyor. Dışarı çıkıyorum. Bir koşuşturma var. Herkes kararlı bir tarzda 7. koğuşa yöneliyor. Herkes direnmeye kararlı. Devrimci tutsaklar kendi şahıslarında teslim alınmak istenenlerin işçi ve emekçiler olduğunu çok iyi biliyorlar. Anlaşılan ABD emperyalizminin uşağı Ecevit Washington’a devrimci kanı akıtmanın mutluluğuyla varmak istiyor.

7. koğuşı 6. koğuşa bağlayan kapıya kadar bu düşünceler içerisinde geliyorum. 6. koğuşun havalandırmasının askerle dolu olduğunu görüyorum. İlk andan itibaren son derece pervasızca katliamcı bir düşünce ile hareket ediyorlar. 7. koğuşun havalandırmasına taş yağdırıyorlar, aynı anda sürekli ateş ediyorlar. Tereddütsüz direniyoruz. Karanlığın çocuklarını elimizde bulunan taşlarla püskürtmeye çalışıyoruz. Zafer ve Cafer vuruluyor. Aynı anda gaz bombalarını yaygın bir şekilde kullanıyorlar. Üzerimize başından beri kurşun yağdıran katiller sürüsü, yaptıkları anonslarla bizden teslim olmamızı istiyorlar. Yanıtımız gayet açık; “Asıl siz teslim olun!” Direnişteki ısrarımız karşısında kaçmaya başlıyorlar. 5. koğuşun çiçekliğine iyice yaklaşmışken, geriye doğru çekiliyorlar. Tekrar gaz bombalarını ve silahlarını aralıksız kullanmaya başlıyorlar.

4. koğuşa yönelme kararı alıyoruz. O anda 4. koğuş ve 5. koğuş arasında yeralan 4.5’a giriyorum. İki siper yoldaşımızı ve yoldaşımız Ümit’i vurulmuş yerde yatıyor olarak görüyorum. Abuzer hareketsiz bir konumda, Halil’de... Ümit’e yöneliyorum, kalçasından vurulduğunu söylüyor. Boynundan tutup yüzünü öpüyorum ve “biz kazanacağız” diyorum.

4.5’ta koşuşturma başlıyor. Halil’i, Abuzer’i hızla 4’e taşıyorlar. Ümit’i Resul ile birlikte taşıyoruz. 4.5’tan çıktığımız andan itibaren üzerimize sağnak halinde taş atılıyor. Hızla 4. koğuşun havalandırma kapısına yöneliyoruz. Bu sırada sol kolumun dirsek kısmında kötü bir acı duyuyorum. Bunun büyük bir taşın değmesinden kaynaklandığını fark ediyorum. Ümit yoldaşı hızla içeri alıyor, 4’ün havalandırmasında yere yatırıyoruz. Sağlıkçılar yaralılara var güçleri ile müdahale etmeye çalışıyorlar. Özgür yoldaş kolumu boynumdan askıya alıyor.

Ve bir sağlıkçı arkadaşın “Abuzer şehit oldu” sesi yankılanıyor kulağımda. Hep birlikte “Abuzer yoldaş ölümsüzdür!” sloganını haykırıyoruz. Düşman 4. koğuşun havalandırma kapısına fazla yaklaşmaksızın güç yığmaya çalışıyor. Kapının önünde büyük bir kararlılıkla tüm gücümüzle direniyoruz. Bu arada Halil’in şehit düştüğünü öğreniyoruz. “Halil yoldaş ölümsüzdür!”, “Abuzer, Halil yoldaş ölümsüzdür!” şiarları ardı ardına gür bir biçimde atılıyor. Bir anda havalandırmanın ortasında düşmana inat halaya duruyor devrimci tutsaklar. Bu, devrimci tutsakların asla teslim alınamayacaklarının bir ifadesi olarak kazanıyor zihinlerimize.

“Sizi çok seviyorum!..”

O sırada durumunu görmek için Ümit yoldaşa yöneliyorum. Yanına çöküp elini avcumun içine alıyorum, alından öpüyorum. “Nasılsın yoldaş?” diyorum.

- Yoldaş, gece battı. Sizi çok seviyorum!..

O an kulaklarım çınlıyor, boğazım düğümleniyor. Sonra keskin zekasını aklıma getirerek, sabahın ilk ışıklarına az bir zaman kaldığını ifade etmek istiyor, deyip kendimi avutuyorum. Ve öylece, sonsuz deniz mavisi gözleriyle bakıyor. İhlama yok. Sadece çektiği büyük acıyı yansıtan yüz ifadesi var karşımda. Bir an kalkıyorum. Konuşmanın etkisi ve Ümit yoldaşın ölümsüzleşeceği kafama mihlanıyor. Korkunç bir acı bu.

Taşlar yağmur gibi iniyor havalandırmaya. Düşman bununla yetinmiyor, suyla, köpükle, gaz bombalarıyla, vızır vızır kulağımızın yanından geçen kurşunlarıyla direncimizi kırmaya çalışıyor. Onlar azgınlaştıkça küçülüyorlar, bir avuç devrimci, işçi ve emekçilerin tarihsel haklılığı olan mücadelelerinden aldığı güç ile, aslanlar gibi direniyorlar. Köpüklü su kimi arkadaşlarımızın göğüs yüksekliğine kadar varıyor. Şehitlerimizi ve yaralılarımızı taşıyoruz. Şehitlerimizi 4’ü koğuşun içerisine, Ümit yoldaşı koğuşun giriş bölümüne alıyoruz. Köpüklü suyun yükselmesi ve düşmanın yoğun saldırılarına karşın hala havalandırmada direniyoruz.

Bir süre sonra 4. koğuşun giriş bölümüne giriyoruz. O an bir ses, “Ümit şehit oldu!” diyor. Gayri ihtiyarı sesin geldiği yöne eğiliyorum. Öfke taşıyor yüreğimden. Gözlerim doluyor, boğazım düğüm düğüm. Ama ağlayamıyorum. “Ümit yoldaş ölümsüzdür!” sloganlarını haykırıyoruz hep birlikte. Oturur konumda sırtını duvara yaslamış yigit yoldaşım. O anda, o duruşunda ölümün zerresi yok. Habip yoldaş ellerini yüzüne kapatmış sessizce ağlıyor, bu an Habip yoldaşı gördüğüm son an olacak. Butun gücümle haykırıyorum “Ümit yoldaş,

senin ve tüm şehitlerimizin hesabını soracağız!”. Marşlar söylüyoruz, sloganlar atıyoruz. Kafamızdan aşağıya boca ettikleri tazyikli suya, gaz bombalarına, Nihat’ı ve Enver’i yaralayan G-3 mermilerine inat direniyoruz. Dişimizi tırnağımıza taktığımız bu tutum düşmanı çıldırtıyor. Duygu yoldaşla birlikte kafamızın üstünde tuttuğumuz bir tahta ile tazyikli sudan korunmaya çalışıyoruz. Vücudumuzun, koltuk altlarımızın köpüklü suyla, gaz bombalarının etkisiyle yanmaya başladığını fark ediyoruz. Gaz bombasının etkisi giderek artıyor.

Sayıları onu geçmeyen devrimci karşısında bir faşist katliam sürüsü...

Koğuşun içine giriyoruz. Bir süre ciğerlerimiz patlarcasına öksürüyoruz. Bir yandan da ıslak havluları yüzümüze kapatıp, gaz bombasının etkisini azaltmaya çalışıyoruz. Enver ranzaya yatırılıp ilk müdahale yapılıyor. O an Savaş’ı iki eli bağlı ve kan içinde görüyorum. “Nasılsın?” diyorum, “sol parmaklarım G-3 mermisiyle koptu” diyor. Çok doğal bir konuşma geçiyor aramızda.

Kazanacağımıza olan büyük inancımız direnişimizin her anına damgasını vuruyor. Tüm gücümüzle direniyoruz. Atılan gaz bombalarını tutup geri atmaya çalışırken yuttuğumuz gazlara aldırış etmeksizin, işimizi yapıyoruz. Herşeyi ama herşeyi kullanarak koğuş içerisinde barikat oluşturmaya çalışıyoruz. Tüm imkanlarımızı kullanarak sonuna kadar direnmeye kilitleniyoruz. Düşman çatıda, 4’ün girişinde ve havalandırmada. Ama sayısı onu geçmeyen devrimcinin içerisinde bulunduğu koğuşa girme cesaretinden de bir o kadar yoksun. Bu öylesine bir korku ki, hala koğuşa tarıyorlar. Tarama sırasında 17 yaşındaki aslan yürekli Aziz vuruluyor, ardından İsmail. En genç şehidimiz oluyor Aziz.

Uzun süren bu taramanın ardından psikolojik bir savaş başlatıyorlar; “5 dakikanız var, kollarınızı kaldırın teslim olun”. Yanıt kısa ve net “Siz teslim olun!” Bir düşman haykırıyor “davanıza inanıyorsanız, davanızı savunmanız için yaşamınız gerekiyor” mealinde şeyler söylüyor ve ardından ekliyor; “üç dakikanız var.” Tereddüt yok, teslimiyetin zerresi yok! Rahatız. Özgürlük uğruna kanımızı akıtmaya hazırız. İşte o an parti bayrağı düşüyor aklıma. 7. koğuşta başucuma astığım parti bayrağımızın şu an üzerimde olması için neler vermezdim. Parti bayrağı ile ölmek!..

Katiller yaralı olduğumuz halde nihayet yanımıza sokuluyorlar. Alnıma bir silah dayanıyor, “ellerini kaldır teslim ol” diyor. “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını atıyorum. Kuduruyorlar. 4’ü koğuşta oluşturdukları koridorda kalaslarla, joplarla saldırıyorlar. Kolumdan boynuma bağlı askıyı çekip atıyor biri. Kafamdan,

kaşımdan kanlar fışkırıyor. Uçarak çıkıyorum 4.'ü koğuşun kapısından. Havalandırmada aynı vahşet sürüyor. Özellikle kafama ve akciğerlerime vuruyorlar. Havalandırma kapısına geldiğimde akciğerime, arka kaburgalarımaya çok sert darbeler alıyorum. Nefes alamadığımı hissediyorum. Herşey bulanıklaşmaya başlıyor. Sürüye sürüye götürüyorlar. Bir yandan da coplarla, kalaslarla durmaksızın vuruyorlar.

Katiller, karanlığın çocukları...

En son 5. koğuş çiçekliğini hatırlıyorum. Banyo kapısının önünde kendime geliyorum. Hayvanca bir gülme geliyor kulağıma. İşkenceci gardiyanlardan biri, bir yandan gülüyor, bir yandan da elindeki çivili sopa ile işkenceye katılıyor. Bu sırada siper yoldaşım İsmet'in sesini duyuyorum; "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" diye haykırıyor. Sonrasında bir daha duymuyorum sesini. Katletmiş olabileceklerini düşünüyorum. Bir yandan coplarla, kalaslarla vücuduma vururlarken, bir yandan da yüzü koyun yatırp kelepçe vuruyorlar. O sırada Cemal Çakmak'ı sağımda yatarken görüyorum. Hiç sesi çıkmıyor, ölmüş olabileceğini düşünüyorum.

Aşağılık köpekler bir yandan sorular sorup, bir yandan da katletmeye dönük olarak işkenceye devam ediyorlar. Telefon, tünel sorularını soruyorlar herkese. Biri bir yandan ayağımı topuğuyla ezerken, tünel, telefon ve silah üzerine sorular soruyor. Yanıt vermiyorum. Adımı soruyorlar, yanıt vermiyorum. Aynı anda başıma iki kişinin dikildiğini görüyorum. Biri bu "TKİP'li" diyerek beni tanıtıyor, "slogan attıran buydu" diyor. Karnıma, sırtıma, belime, başıma ardarda darbeler geliyor. Ağzımdan kan boşalıyor ve nefes almam gittikçe güçleşiyor. Bayılmışım...

Gözlerimi açtığımda bir hemşirenin ağzımı yüzümü temizlemeye çalıştığını fark ediyorum. Doktor "tüp getirin" diyor ve narkozu beklemeksizin akciğerime tüp takıyor. Gözlerimin önünün açıldığını fark ediyorum. Tüpe baktığımda içinin kanla dolu olduğunu görüyorum. Doktor "10 dakika geç kalsaydın hayatına mal olacaktı" diyor. Doktor faşist cellatlar sürüsüne dönüp, "bunlara ne oldu?" diye soruyor. "İsyen çıktı, birbirlerine saldırdılar", diye yanıtlıyor, katiller. Devrimci olduğumuzu, işkenceci katillerin bizi bu hale getirdiğini konuşmada zorlansam da ifade ediyorum. "Burası neresi?" diye soruyorum, "Numunenin yoğun bakımı" diyor doktor. Her taraf devrimci kanıyla sulanmış. İçimdeki isyan kabarıyor, öfkem bin kat artıyor.

Aşağı röntgene indiriyorlar. Katil sürüleri akciğerime tüp takılı olduğu halde coplamaya, yumruklamaya devam ediyorlar. Yaptıklarının hesabını mutlaka vereceklerini haykırıyorum. Ayağa kalkacak durumda olmadığımı bildikleri halde, kalkıp röntgen masasına yatmamı istiyorlar. Doktorun ısrarı ile hastabakıcılar beni röntgen masasına taşıyor.

İşkence dönerken de devam ediyor. Ayağıma iğne batırıyorlar, kesici bir aletle bileğimi kesiyorlar. Konuşmakta güçlük çekiyorum. Tepkimi bir şekilde ortaya koymam gerekiyor. Elimi dışarı çıkartıp zafer işareti yapmaya başlıyorum. Bu onları iyice saldırganlaştırıyor. Saldırılarını odaya kadar devam ettiriyorlar. Müdahale eden hastabakıcıları vatan hainliğiyle suçluyorlar. Yatağa yatırılmış halde ayağımdan zincirliyorlar. Zincir bileğime oturuyor. Bir yandan da yatağı, ayaklarımı tekmelemeye devam ediyorlar. Bir doktor içeri giriyor, "burası hastane!" diyerek kızgınlığını ifade

ediyor. Bileğimdeki zincire müdahale ediyor, durumu başhekime bildireceğini söylüyor. Zinciri normal bir konuma getiriyorlar. Aslında tüm bunlar devrimci tutsakların direniş ruhu karşısında nasıl da küçüldüklerinin ifadesi olan tutumlar. Korkak, bitmiş, tükenmiş ruh hallerinin yansıması.

Bir süre sonra Resul yoldaşı odaya getiriyorlar. Birbirimizi görmekten mutluluk duyuyoruz. Katiller sürüsü fiziki ve psikolojik işkenceye devam ediyorlar. Komutanlarıyla muhatap oluyoruz. Yaptıklarının yanlarına kalmayacağını haykırıyoruz.

"Katil devlet hesap verecek!"

Bir astsubay bizi gece uyutmayacağını söylüyor. Gece dediklerini yapmaya çalışıyorlar. Hiçbiri bizi etkilemiyor. Sabahın ilk saatlerinde "Katil devlet hesap verecek!" sloganları kulağımda cınlıyor. Çok kötü olmama rağmen doğruluyorum. Bu inanç dolu ses beni şehitlerimize götürüyor. Ümit geçiyor gözlerimin önünden... Son konuşmalarımız, bitmez senfonimiz olan kahkahaları, politik kaygılarla yaptığımız tartışmalar... "Sizi seviyorum" diyen son sözleri... Gözyaşlarıma engel olamıyorum. Hayır, düşman görmemeli, ellerimle hemen siliyorum gözlerimi. Sevgili siper yoldaşlarımız Abuzer, Halil, Aziz geçiyor gözlerimin önünden. Ve bir an havalandırmada basılmadık yer bırakmayan efelerin efesi, siper yoldaşımız Ahmet geliyor gözlerimin önüne. Onun da katledilebileceğini düşünüyorum. Ve Habip yoldaş!.. Hayır! O'nun öldüğüne inanmak istemiyorum. Ümit'in başında sessizce ağlayan son gördüğüm hali geliyor gözlerimin önüne. Ama çok geçmeden bir gardiyan Habip yoldaşın katledildiğini söylüyor...

(...) 6. gün Nihat ile birlikte taburcu oluyoruz. Ringe bindirilirken zorlandığımı bildikleri halde, yumruklayarak, iterek zorluyorlar. Nihat'ın kolunda alçı olduğu halde, kelepçe vuruyorlar. Ulucanlara geldiğimizde girişte askerlerin saldırısına uğruyoruz.

Hücrelerde sloganlarla, yoldaş sıcaklığıyla karşılanıyoruz. Ayaklarımız çıplak, üzerimizde hastanede verilen pijamalar var. Hücreye girer girmez varolduğu kadarıyla ihtiyaçlarımızı karşılamak için dört bir koldan harekete geçiyorlar. Sloganlarımızla, türkülerimizle, marşlarımızla çınlatıyoruz hücre duvarlarını. Hepimizin morali çok iyi. Açlık grevindeyiz, sayım vermeme eylemindeyiz. Sık sık saldırıya uğruyoruz. Ama sarsılmaz direniş çizgimiz karşısında tuz buz oluyorlar. Açlık grevinin 26. günü devrimci direnişin doğal sonucu olarak kazanıyoruz. Bayanları 13. koğuşa alıyorlar. Kucaklaşıyoruz. Sloganlarla uğurluyoruz onları. CMK kararlarının gereği olarak Bartın Hapishanesi'ne getiriliyoruz.

Yine devrimci irade, devrimci direniş çizgisi kazandı. Bizler, işçi ve emekçiler gündüzlerinde sömürülmediği, gecelerinde aç yatmadığı, ekmek, gül ve özgürlük günlerine sevdalıyız. Gücümüzü işçi ve emekçilerin tarihsel haklılığından alıyoruz. Çektiğimiz acılar, ödediğimiz bedeller, çocuğuna önlük alamadığı için intihar eden bir emekçinin çektiği acılardan, çöplükten ekmek toplamak zorunda kalan analarımızın çektiği acılardan, her an ölümle yüzyüze olan, açlığın ve sefaletin girdabındaki işçi ve emekçilerin çektiği acılardan büyük değildir. İşçi ve emekçiler çürümüş burjuva düzeninin yarattığı cehennemde büyük acılara katlanarak yaşamak zorunda bırakılıyorlar. Devrimcilik asla yaşamak için büyük acılara katlanmak zorunda olan işçi ve emekçilerin yaptığı fedakarlıktan daha fazlasını gerektiriyor.

Devrimci irade teslim alınamaz!

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar genel siyasal süreçten ayrı düşünülemez. Burjuvazi her geçen gün biraz daha derinleşen bir ekonomik ve siyasal kriz içinde debelenmektedir. Bu krizden kurtulmanın imkansız olduğunu çok iyi bilmekte, yalnızca krizini yönetmeye çalışmaktadır.

Bugün sermaye devleti işçi ve emekçilerin sınırlı haklarını bile bir bir gaspetmektedir. Yaşanan "doğa feleketi" ise gerçek bir katliama dönüştürülmüştür. Bu en geniş emekçi kitleleri kapsayan saldırılar ve deprem katliamı, burjuvaziyi, işçi sınıfının ve emekçilerin öfkesiyle karşı karşıya bırakacak koşullar yaratmaktadır. Bu nedenle bugün burjuvazinin en önemli sorunu kendiliğinden yükselecek sınıf-kitle hareketinin devrimci öncü ile buluşmasıdır. Sermaye iktidarının azgınlığı ve tahammülsüzlüğü buradan geliyor. İşçi ve emekçilerin en ufak bir hak arama eylemine azgınca saldırırken, devrimcileri ve komünistleri de tasfiye ve imhaya yöneliyor.

Sermaye devletinin devrimci mücadeleyi tasfiye edebilmesi için öncelikle cezaevlerindeki devrimcileri teslim alabilmesi gerekiyor. Çünkü cezaevleri her dönem devrimci direniş kaleleri haline getirilmiştir. Dışarda bir yaprağın bile kıpırdamadığı dönemlerde, beton yığınları içerisine hapsettiği devrimci iradeyi teslim almak bir yana, bu iradenin kendini ürettiğini görmüştür. Bu iradeyi kırmak, devrimci tutsakları teslim alabilmek için pek çok saldırı gerçekleştirmiştir. Ancak tüm saldırı ve katliamlar sadece direnme geleneğini güçlendirmiştir.

'95 sonrasında bu kez hücre saldırısı gündeme getirildi. Bugün sermaye devletinin devrimci tutsakları teslim almaya yönelik çözüm olarak gördüğü tek yol hücrelerdir.

Sermaye devleti hücre tipi saldırısının zeminini döşeyebilmek için en son militan devrimci bir duruş sergileyen Ulucanlar'a saldırdı. Bir avuç komünist ve devrimci bu planlı katliamı "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!", "Varsa cesaretiniz gelin!" haykırılarıyla karşıladılar. Bu şanlı direniş bir kez daha gösterdi ki, sermaye devletinin cezaevlerine yönelik tüm saldırı ve katliam politikalar, devrimci tutsakların herbiri öncekini aşan direnişleriyle göğüslenecektir.

Tüm cezaevlerinde ve biz TKİP davası tutsakların da bulunduğu Ümraniye Cezaevi'nde dayatılan teslimiyet koşullarına karşı ölümüne bir direnişle karşı durulacaktır. Sermayenin ve faşizmin üzerine, Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşların da içinde bulunduğu on devrimcinin ve daha yüzlercesinin yürüdüğü yoldan yürünecektir.

Hücrelere girmeyeceğiz!

Ümraniye Cezaevi'nden bir TKİP davası tutsağı

Kürt sorununda son gelişmeler/1

Barış adı altır

Biz daha İmralı duruşmaları başlamadan önce Öcalan eksenli yeni adımları teslimiyet olarak niteledik, eleştirip teşhir ederek devrimcileri ve Kürt yurtseverlerini uyardık. İmralı duruşmaları başladığı andan itibaren, basınımız yeni duruma karşı tutumunu “Teslimiyete hayır!” sloganı ile özetledi. “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” şiarını öne çıkardı ve bunu Kürt sorununa ilişkin olarak “Kürt halkına özgürlük!”, “Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” şiarlarıyla birleştirdi. Bunlar Kürt sorununun biricik olanaklı çözüm yolu ve koşullarına ilişkin olarak partimizin bilinen şiarları olmakla birlikte, Öcalan’ın savunmasında ortaya koyduğu ve PKK’yi de çekmeye çalıştığı utanç verici teslimiyet platformu karşısında apayrı bir anlam ve önem kazanmışlardı.

Kürt sorunu bizde her dönem bir dizi temel önemde değerlendirme ve tartışmaya konu olmuştur. Yanısıra bu temel siyasal sorun yakın dönemde, özellikle Öcalan’ın yakalanmasından sonra ve nihayet İmralı duruşmalarında Öcalan tarafından yapılan savunma vesilesiyle, basınımızda bir dizi yeni değerlendirme ve eleştiriye konu oldu. Bu nedenle de, burada konumuz Kürt sorununda son gelişmelerle ortaya çıkan yeni durum olmakla birlikte, bu kapsama giren herşeyi ele alıp tartışmak gerekli değil. Zira sorunların önemli bir kısmı basınımızda halihazırda zaten tartışılmış bulunmaktadır.

Son gelişmelere ilişkin olarak basınımızda yapılmış değerlendirmelere ve tartışmalara ilişkin çeşitli sorular ve tartışmalı görülen noktalar olabilir, bunlar sorulur ve üzerine konuşulur. Ama ben burada basınımızda halihazırda ele alınmış sorunlar üzerinde durmayacağım, onları bilinen konular sayıp veri kabul ediyorum.

“Öcalan Savunması” başlıklı eleştiri dizisinin belli bir yerde kesildiğini biliyoruz. İmralı savunmasının eleştirisi kapsamına giren bazı temel

konular, tartışma ve eleştirinin en önemli konuları olarak, sona bırakılmıştı. Ama eleştiri araya giren bazı sorunlar nedeniyle bu konular ele alınmadan sona erdi. Bu tür bir konferansla bunun telafi edileceği düşüncesi de bunda belirli bir rol oynadı. İşte ben bu vesileyle eleştiri dizisinde eksik bırakılan bu konular üzerinde duracağım yalnızca.

Savunmanın genel ideolojik-politik içeriği ve amacı, PKK’nin devrimle her türlü bağı kesmesi ve kurulu düzenle bütünleşmesi demek olan köklü çizgi ve ideoloji değişikliği, “Türkiyelileşme” üzerine söylenenler ve teslimiyetin bununla teorize edilmesi, demokratik sistemin başarısı adı altında emperyalist “yeni dünya düzeni”nin zaferinin kutsanması vb. gibi bir dizi temel önemde sorun, halihazırda basınımızda ele alınmış bulunmaktadır.

Bu yazı dizisi devam edecek olsaydı, üç temel bölüm daha ele alınacaktı. Bunlardan ilki, demokrasi mücadelesi ve “demokratik cumhuriyet” sorunu. İkincisi, üzerinde çok laf edilen ve her türlü demagojiye ve duygusal saptırmaya çok müsait bir konu olan barış sorunu. Türkiye’de Kürt sorunu, bu sorunun tarihsel-toplumsal temelleri, siyasal kapsamı, devrimci çözümü ise üçüncü temel konuyu oluştuyordu.

Bu üçüncü konu, genel olarak Kürt sorunu değil, fakat Öcalan’ın İmralı’da ortaya koyduğu yeni platform üzerinden Kürt sorunu olarak ele alınacak. Bildiğiniz gibi İmralı’daki Öcalan, Kürt sorunu siyasal bir sorun değil, bir dil ve kültür sorunudur diyor ve buna bağlı olarak Kürt tarihi ile Cumhuriyetin kuruluş dönemine de tümüyle yeni bir yorum getiriyor. Yeni platform dediğim bu. Dil ve kültür sorunu da işin özünde bir siyasal sorundur. Ama Öcalan bunu savunmasında ve mahkemedeki açıklamalarında, siyasal niteliğe karşıt olarak, “siyasal değil ama kültürel” vurgusu içerisinde, bu ikilem çerçevesinde ifade ediyor. Buradan hareketle, gerçekte bu ülkenin tarihinde Kürt sorunu neydi, bugün Kürt sorunu nedir? Bu sorunun kapsamı ve muhtevası nedir? Ve nasıl bir çözüme kavuşturulabilir? Üçüncü temel konu olarak da bu sorular ve sorunlar üzerinde durmak gerekecek.

Öcalan’ın savunmasında ideolojik mahiyet taşıyan başka bazı sorunlar da var. Genel olarak demokrasi üzerine, sosyalizm üzerine edilmiş laflar var. Bir takım ilkeler üzerine, örneğin ulusların kendi kaderini tayin hakkı üzerine edilmiş spekülasyon ve saptırıcı sözler var. Bunlar üzerine sözde teorik iddia taşıyan yeni söylemler var. Vakit olursa ayrıca onlar üzerinde de duracağım.

Yapacağım konuşma, basınımızda yapılmış bulunan eleştiri ve tartışmaları tamamlayacak bir konuşma olacak, dedim. Bununla birlikte, ben gene de demokratik cumhuriyet, barış gibi alt başlıklara

geçmeden önce bu son gelişmelerin anlamı üzerine bir şeyler söylemek istiyorum.

İmralı süreci: Teslimiyet dönemi

Biz daha İmralı duruşmaları başlamadan önce Öcalan eksenli yeni adımları teslimiyet olarak niteledik, eleştirip teşhir ederek devrimcileri ve Kürt yurtseverlerini uyardık. İmralı duruşmaları başladığı andan itibaren, basınımız yeni duruma karşı tutumunu “Teslimiyete hayır!” sloganı ile özetledi. “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” şiarını öne çıkardı ve bunu Kürt sorununa ilişkin olarak “Kürt halkına özgürlük!”, “Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” şiarlarıyla birleştirdi. Bunlar Kürt sorununun biricik olanaklı çözüm yolu ve koşullarına ilişkin olarak partimizin bilinen şiarları olmakla birlikte, Öcalan’ın savunmasında ortaya koyduğu ve PKK’yi de çekmeye çalıştığı utanç verici teslimiyet platformu karşısında apayrı bir anlam ve önem kazanmışlardı.

Aslında savunmadaki belirlemelerde bizim açımızdan yeni bir yan yok. Bu işin gerçek mahiyeti Öcalan’ın yakalanmasından hemen sonra ortaya çıkmaya ve bizim açımızdan netleşmeye başladı. Nisan ayında Öcalan’ın 2. savcılık ifadesi üzerine bir takım iddialar Türk basınında yayınlandı. 14-15 Mayıs tarihli “Son Siyasal Gelişmeler” konulu konferansta bunu önemle hatırlattım; bugüne kadar ne Öcalan’ın avukatları ne de Kürt basını bu iddiaları tekzip etmediler, dedim. Oysa 3 Nisan’da verildiği iddia edilen 2. savcılık ifadesinin içeriği çok önemliydi. Zira artık sorunun düzen tabanı üzerinde de olsa bir uzlaşma olmaktan çıktığını, teslimiyete, hatta nedamete varan bir yeni karakter kazandığını göstermekteydi. Bu konuda herhangi bir açıklama yapılmaması, basında bazı bölümlerin yayınlanması, bu belgenin gerçek olduğunu gösteriyordu. Öcalan’la ilgili birçok metni yayınladıkları halde, üzerine basında spekülasyon yapılan 3 Nisan tarihli bu savcılık ifadesini hala da yayınlamıyorlar. Belli ki bu çok nedensiz değil.

İşin gerçek mahiyeti daha o zaman ortaya çıkmıştı. Sonra bildiğiniz gibi 8 maddelik bir metin yayınlandı, yine Nisan ayı içerisinde. Bu 8 madde tam bir teslimiyet platformuydu. PKK’nin o güne kadarki çizgisinden artık köklü bir kopuştu. O güne kadarki çizgisi diyorum, zira bu çizgi son 6-7 yılda, özellikle de PKK-PSK Protokolü’nden beri, sürekli reformizme edildi. Her defasında bir şeyler kaybede kaybede, kendini kurulu düzen için kabul edilir kılmaya çalıştı. En son Öcalan’ın İtalya’ya gelmesinden sonra 7 maddelik bir platform konuldu. Bu emperyalistlerin arzu ettiği bir platformdu. İş otonomiye kadar indirilmişti. İmralı’da ortaya konulan ve bu kez Türk devletinin arzularını gözetin

nda teslimiyet

(Bu metin 11-12 Eylül '99 tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır. Ulucanlar katliamının gazetemizde yarattığı gündem sıkışıklığı nedeniyle metnin yayınına ancak şimdi başlayabiliyoruz.)

H. Fırat

son 8 maddede ise otonomi vb.'den de vazgeçildi. İşte İmralı Savunmasının esas unsurları aşağı yukarı Nisan ayında açıklanan bu 8 maddede vardı. Elbette ki İmralı savunması en geri bir noktayı temsil ediyor. Bu inkarı ve teslimiyeti teorize eden, ona teorik ve tarihsel bir temel kazandıran bir belge.

18 Nisan seçimleri vesilesiyle yaptığımız bir değerlendirmede, açık ve net bir biçimde, Öcalan çizgisindeki bir PKK teslimiyet batağına gider, dedik. Orada "Öcalan çizgisindeki bir PKK" vurgusu çok bilinçliydi. Zira Başkanlık Konseyi'nin ve genel olarak PKK'nin, Öcalan'ın bu yeni çizgisine karşı tavrının ne olacağı henüz çok açık değildi. En azından bizim o değerlendirmeyi yaptığımız sırada çok açık değildi. Fakat Mayıs ayından itibaren onlar da bu konularda konuşmaya, benzer argümanları yinelemeye başladılar.

Özetle biz, bu çizginin bir teslimiyet çizgisi olduğunu ve hareketi batağa sürükleyeceğini daha İmralı duruşmalarından önce açıklıkla ortaya koymuştuk. İmralı duruşmaları meseleyi bütün bir kapsamıyla açığa çıkardı. Şimdi gelinen yer ise tam bir bataklık artık. İmralı duruşmaları da hızla geride kalıyor. Hatırlarsanız, biz İmralı duruşmalarını değerlendirirken, bu bir teslimiyettir, ısrar edilirse ihanetin batağına götürür diyorduk, yavaş yavaş oraya da gidiyor zaten.

Yol ayrımında devrim değil düzen seçildi

Kuşkusuz PKK'deki bu değişim, duru bir gökyüzünde beklenmedik bir şimşegin çakması misali, aniden ortaya çıkmadı. Bu işin kritik noktasına 1992 yılında gelinmişti. Biz bunu daha o zaman değerlendirdik. Bu değerlendirmeye çok atıfta bulunuyoruz, ama övünme niyetiyle yapılan bir şey değil bu. Yapıldığı dönemde önyargı ve tepkilere konu olan bir tespitin yaşanan sürecin ışığında tamı tamına doğrulanmış olması gerçeğine işaret ediyoruz. Fakat bunun daha da önemli bir nedeni var. Eğer bir tıkanıklık zamanında görülebilir ve bu tıkanıklıktan çıkış yolu olarak tutulacak birbirine taban tabana zıt iki yol o zamandan tanımlanabiliyorsa, bu, fiilen tutulan yolun tek ve zorunlu alternatif olmadığına da bir göstergedir. PKK karşı karşıya kaldığı yol ayrımında sistemle ve düzenle barışmayı seçeceğine, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşmeyi de seçebilirdi. Bugün teslimiyete dayanak edilen "Türkiyelileşme" tezleri birleşik devrimin nesnel-tarihsel temeli olarak da ortaya konulabilirdi. Böylece tıkanıklık devrimci bir doğrultuda, devrimin derinleştirilmesi çizgisinde aşılmış olurdu.

Gerçekten de '92 çok kritik bir tarihti. Hareketin çok kritik bir eşiğe dayandığını, keskin bir yol

ayrımında bulunduğunu işaretliyordu. Ya devrimde ısrar edilecekti, ki bu birleşik devrime geçişi olanaklı kılacak köklü bir ideolojik çizgi değişikliğini gerektirirdi; ya da "siyasal çözüm" adı altında devrim, emperyalist sisteme ve kurulu düzene karşı devrimci tutum terkedilecekti. Biz bunu o zaman, yani tam zamanında tam da böyle değerlendirdik. Ve zaten sonraki yıllarda PKK'nın eli kalem tutan bir takım insanları da, '92 yılının çok kritik bir dönemeç olduğunu söylemeye başladılar. Şimdi Öcalan da savunmasında bu aynı tarihe işaret ediyor. Aslında biz '92 yılında devrimci olan herşeyi bir yana bırakarak köklü bir dönüş yapmalıydık; yaptık da, ama bu işi biraz süründürerek yaptık; aslında benim niyetim ve tercihim çok açıktı, ama bunu zamana biraz yedirmeye çalıştım; iyi de etmedim, boşuna zaman kaybettim; bu arada yaşanan süreç boşuna yaşanmış oldu; Sovyetler Birliği'nin yıkılışı aslında bizim nasıl bir yol tutmamız gerektiğini de açık bir biçimde ortaya koymuştu, vb., vb., diyerek, bu gerçeği ve sürecin içyüzünü bütün açıklığıyla ortaya koyuyor.

O safhanın özelliği neydi? İnkâr edilmiş bir ulusal kimlik ve bastırılmış ulusal istemler vardı. Bunlara tercüman olan bir hareket başgöstermişti. PKK'nın resmi programı sosyal bir içerik taşımakla, bu meseleyi anti-feodal, anti-sömürgeci, anti-emperyalist bir devrimci mücadele kapsamında formüle etmekle, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları ile ilişkilendirmekle birlikte; '84'den sonra yürütülen mücadelenin oturduğu pratik çizgi ve istemler yönünden ele alındığında, sözkonusu olan tamı tamına, yani terimin en dar anlamında bir ulusal hareketti. Bunu yeni söylemiyoruz. '91 yılı başında toplanan EKİM 1. Konferans değerlendirmelerinde bu gerçek açıklıkla belirtiliyor. PKK önderliğindeki hareket, 20. yüzyılın köylülüğe dayalı devrimci ulusal kurtuluş hareketlerinde görmeye alıştığımız türden, sosyal-sınıfsal istemlerle de birleşen bir

Dikkat edin, PKK'nin devrim yolunda ilerlediği dönemde, devrim kendi yan kazanımlarını da yaratıyordu. Gerilla mücadelesinin en güçlü, en başarılı olduğu dönemde, Türk başbakanı Diyarbakır'a gidip, "Kürt realitesini tanıyoruz" diyebiliyordu. Şimdi PKK teslimiyetin batağına girmiş, kimse bunu söylemeye yanaşmıyor. Genelkurmay Başkanı Kürtçe üzerine bir-iki laf etmiş geçenlerde, bugün onu tekzip etme ihtiyacı duyuyor. Neden? Nedenini Türk medyasının en önemli kalemleri yazıyorlar: Mağluplara aman dilemek düşer; mağlupların pazarlık etmeye hakkı yoktur; ancak galiplerin insafına sığınabilirler, diyorlar açık açık. İmralı'daki Öcalan, Kürt emekçilerini ve devrimcilerini aldatmak için, "Türk devleti benim kişiliğime saygı gösterdi. Ben de bundan dolayı ona saygı göstermeyi bir borç biliyorum." diyor. Nerede saygı göstermişler sana? Dünya ve Türkiye kamuoyu önündeki hassas konumundan dolayı üç-beş kontr-gerilla subayı İmralı'da sana iyi davranmış olabilir.

hareket olarak gelişmiyor; burada, bu harekette, halihazırda başta köylülüğün olmak üzere alt sınıfların sosyal-sınıfsal istemleri sözkonusu değil, deniliyor. Ama aynı yerde, 70 yıldır bastırılmış, inkâr edilmiş bir ulusal kimliğin kendini salt ulusal istemler üzerinden dışa vurmasının da bir parça anlaşılır olduğu söyleniyor. (Bkz. *Kürt Ulusal Sorunu/1*, s.45 ve sonrası -Red)

PKK '92'den önce meseleyi işçilerin-emekçilerin sınıfsal istemleriyle ilişkilendiriyordu da, bundan '92 yılından sonra vazgeçmiş değil. '92'den önce de büyük ölçüde bastırılmış ulusal kimlik, dolayısıyla ona ilişkin ulusal istemler üzerinden süren bir mücadeleydi sözkonusu olan. Bununla birlikte, genel programında ve yöntemlerinde devrimciydi. Bir takım sorunlarda ya da hedeflerde net bir tutuma sahipti. Egemen düzene düşmanlıkta netti. Emperyalizme karşı düşmanlıkta netti; anti-emperyalisti, kendisini emperyalizme karşıt olarak tanımlıyordu. Safalarında çok belirgin bir devrimci bilinç vardı. Önplanda savaştan ve PKK'nın asıl kadrosal gücünü oluşturan insanların birçoğu kendilerini sosyalist kabul ediyorlar, Marksizm-Leninizme bağlılıklarını ifade ediyorlardı. Artı, mücadele o aşamada, tam da PKK'nın bu kimliğinden dolayı, ancak alt sınıfların, özellikle yoksul Kürt köylülüğünün desteğini alabiliyordu.

Bütün bunlar ona, PKK'ye genel bir devrimci karakter kazandırıyor. Hareketin belirgin bir sınıfsal karakteri, ileri sürdüğü istemler ve uğruna mücadele edilen politik platform yönünden

çizgisinde belirgin bir sosyal boyut olmamakla birlikte; geçmiş birikimi, kimliği, resmen benimsediği program, dayandığı sosyal katmanlar, kadrolarının bilinci, ona genel devrimci bir nitelik veriyordu.

Altını önemle çiziyorum, biz daha 1. Genel Konferansta yaptığımız değerlendirmede (bu '91 başı oluyor) bu noktaya işaret ediyor; 70 yıl inkar edilmiş, isyanların bastırılmasından sonra 30 yıl suskunluğa ve sessizliğe itilmiş bir ezilen ulus toplumu patladığı zaman, doğal bir biçimde inkar edilmiş kimlik üzerinden patlıyor, bunu anlamak mümkün, diyorduk. Ama bununla da yetinmiyorduk; bu hareketin programı belli, dayandığı sınıflar belli, hareket ilerlemek istiyorsa, bu sınıfların sosyal istem ve çıkarları ile Kürt ulusal istemlerini bağdaştırmak zorundadır, mücadelenin içinde bu kendi doğal mantığını bulmak zorundadır diyorduk. O zamanki devrimci iyimserlik ve meseleye pozitif yaklaşım içerisinde bunları söylüyorduk. Ancak bilindiği gibi PKK '91'de "siyasal çözüm" üzerinden bir yeni söylem geliştirmeye başladı. Ve bu siyasal söylemin öyle çok da propaganda söylemi olmadığı soruna yakından bakıldığında açıklıkla görülebiliyordu.

"Türkiyelileşme"nin gerici yolu

Hareket tempolu bir gelişme yaşamış, belli bir yere gelmişti. Hem biriken ulusal enerjinin sert bir biçimde patlaması anlamında kıvamını bulmuştu. Hem de, ulusal istemlere ve mücadeleye karşılık verebilen kendi dar coğrafyasının sınırlarına dayanmıştı. Bu noktada hareket bir yol ayrımıyla yüzyüze idi. Ulusal hareket bu noktaya, deyim uyuysa, ulusal kimliği oluşturmak ve ulusal istemleri ifade etmek noktasına kendi gücüyle, yani salt ulusal istemlere duyarlı toplumsal kesimlerin gücüyle geldi. Ama bir de bu ulusal istemler temeli üzerindeki mücadelenin bir çözüme doğru gidebilmesi gerekiyordu. İşte orada bir yol ayrımı vardı. Henüz PKK'de sorunların ortaya çıkmadığı bir evrede, 1. Genel Konferansımızda yapılan değerlendirmelerde buna işaret ediliyordu: Bu sorun Kürdistan'ın kendi sınırları içerisindeki güçlerle çözüm gündemine getirilebilir, böyle bir meselenin varlığı ulusal ve uluslararası planda kabul ettirilebilir; ama sorunun çözümü bambaşka bir şeydir, bu sorunun önündeki güçlükler de, dolayısıyla bu sorunu çözecek güçler de, Kürdistan'ın kendi dar coğrafyasını ve Kürt sorununun kendi dar çerçevesini aşılıyor, deniliyordu. (Bkz. *Kürt Ulusal Sorunu/1*, s.62-66 -Red.)

70 yıllık inkar ve imha ne olursa olsun, Türkiye'de yaşanmış bir süreç var. Kapitalizm bu 70 yılda önemli bir gelişme kaydediyor. İktisadi, sosyal ve kültürel gelişmenin iki toplumu kaynaştırması, birbirine yakınlaştırması olgusu var. Dahası, Kürt sorununu bastıran güçler ile Kürt sorununa çözüm isteyen güçler, adına "misak-ı milli" denilen Türk ve Kürt halkını birlikte kapsayan siyasal coğrafyanın toplamında kendini gösteriyor. Eğer bu böyleyse, sorun bu bünyenin toplamında kendini gösteriyorsa, siz bunu sorunun parçadaki güçleriyle çöremezsiniz. Parçadaki güçlerle böyle bir sorun var dedirtirebilirsiniz; ama bu sorunu çözmek için Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin, Türkiye'deki güçler dengesinin genel platformuna geçmeniz gerekiyor.

Neticede oraya gelinmedi mi? Öcalan'ın savunması baştan başa bunun üzerine oturmuyor mu? Ama bir farkla! Öcalan bunu gerici bir tarzda yapıyor. Devrimi terketme, kurulu düzen safına geçme, onunla birleşme ve bütünleşme temeli üzerinde yapıyor. Öcalan'ın savunmalarında baştan sona kadar iki ulusun içiçeliği ve kaynaşmışlığı

anlatılıyor. İki ulusun ortak yaşam, kültür etkileşimi, sosyal-iktisadi ilişkiler içerisinde içiçe geçtiği, zaten Kürtlerin büyük bir bölümünün de artık Türk metropollerinde yaşadığı üzerinden bir sürü laf ediliyor. Kürtler artık Türklerden kopamaz, hayat bu iki halkı birleştirmiş, diyor. Güzel, bu bir realite, biz de buna inandığımız içindir ki, Türk, Kürt ve çeşitli azınlık milliyetlerden komünistler olarak birleşik mücadele platformunda duruyoruz.

Ama bizim ve Öcalan'ın aynı nesnel olgu ve ilişkilerden hareketle çıkardığımız sonuçlar ve dolayısıyla durduğumuz yer, birbirine taban tabana zıt. Bu iki farklı sonuç ve konum, bir uçurumla birbirinden ayrılıyor. Bizim birleşik devrim sonucu çıkardığımız gerçekleri, Öcalan alıp utanç verici bir teslimiyetin ve düzen safına geçişin dayanağı olarak kullanıyor. Demek ki bu aynı nesnel gerçeklerden, siz devrimci bir sonuç da çıkartabilirsiniz, gerici bir sonuç da... Bu gerçeklikten kalkarak, düzen temeli üzerinde Türk burjuvazisiyle birleşme yolunu da tutabilirsiniz. Bu iki halk sorunu çözerse birlikte çözer, dolayısıyla bunların devrimci bir kurtuluş umudu varsa bu ancak birleşik bir mücadeleyle olabilir de diyebilirsiniz.

Öcalan'ın bundan çıkarttığı sonuç, devrimin ve onu çağrıştıran herşeyin tümünden reddidir. Sunduğu platform, egemen sisteme tam bir teslimiyet, onunla kayıtsız-koşulsuz birleşme ve bütünleşme platformudur. Dün ama, sorunun devrimci çözümü söz konusu olduğu zaman, bu iki toplumu, onların emekçi sınıflarını birleştiren iktisadi, siyasal, sosyal, kültürel gerçeklerden sözedilmeyordu. Sözedenden devrimcilere de "Türk sosyal-şovenleri", "kemalist", "misak-ı millici" deniliyordu. Tarihsel ironiye bakınız ki, artık en hararetle "kemalist"lerden ve "misak-ı millici"lerden biri de bizzat İmralı'daki Öcalan'ın kendisidir.

Biz 1. Genel Konferans değerlendirmelerinde; 70 yıllık iktisadi, sosyal, kültürel gelişmenin bu iki toplumu içiçe geçirdiğini ve birleşik bir işçi sınıfı yarattığını, bunun bölünemeyeceğini söylediğimiz zaman, bundan dolayı, bugün Öcalan'ın teslimiyet platformunu destekleyen bazılarınca sosyal-şoven olmakla, "misak-ı milli" statükosunu devrimci bir kılıf altında sürdürmekle suçlanıyorduk. Oysa söz konusu olan, sadece tarihsel-toplumsal bir gerçekliğin devrimci amaçlar doğrultusunda değerlendirilmesi, hesaba katılmasıydı. Şimdi aynı nesnel gerçeklik kabul ediliyor, ama düzene teslimiyet temeli üzerinde. Şimdi bizim karşımızda bugünkü düzen temeli üzerinde, yani gerici bir temel üzerinde "Türkiyelileşmek" programı var. İmralı savunmaları bunun bayraktarlığını yapıyor.

'92 yol ayrımıydı demiştik. Ne yapılabiliyordu? '92'de mücadelenin önemli kazanımları, elde edilmiş çok önemli mevziler vardı. Mücadelenin kazandığı gücü, oluşturduğu etkiyi, yarattığı örgütlenmeyi vb.'ni kastediyorum. Ya bunlar pazarlık masasına yatırılacak, bir takım tavizler elde etmeye dayanak edilecek, böylece düzen tabanı üzerinde bir çözüm aranacaktı. Ya da, biz bu halkın varlığını, ulusal istemlerini bu sorunun ve coğrafyanın kendi sınırlı güçleriyle ortaya koyduk, ama bu sorun burada çözülemiyor; bu sorunun devrimci çözümünü arıyorsak, Türkiye coğrafyasının toplamındaki güçler üzerinden politika yapmak, bunların iç ayrışmasına ve saflaşmasına dayanan bir devrimci politik mücadele yürütmek durumundayız; buna uygun devrimci bir strateji oluşturup, buna uygun bir mücadele çizgisi izlemek zorundayız denebilirdi. PKK işte bunu demedi, diyemedi.

Bunun çok çeşitli nedenleri var, bunlar tartışılabilir. Bu hareketin ideolojik şekillenmesinden, sosyal-sınıfsal kimliğinden giderek tartışılabilir. O dönemin dünya konjonktüründen,

Sovyetler Birliği'nin yıkılışı, dünya çapındaki gericilikten giderek tartışılabilir, vb. Buna çeşitli açıklamalar getirmek mümkün. Nitekim '93 yılındaki ilk ateşkes sırasında yaptığımız değerlendirmelerde, bunlar tahlil edilip çeşitli iç ve uluslararası nedenleri ortaya konuluyor da. Bu değerlendirmelerde, ortaya çıkan bu durumu anlamak mümkün; ama anlamak, onaylamak demek değildir, deniliyor. Ne var ki, somutta durum o noktaya geldiğine göre, gerçekten onu besleyen ulusal ve uluslararası bir takım maddi nedenler de var demektir. Yanısıra hareketin kendi yapısından kaynaklanan nedenler var demektir. Bunlar söz konusu değerlendirmelerimizde tahlil ediliyor, ortaya konuluyor.

Ama Kürt hareketinin önünde hala da bir başka yol vardır. Sorun olduğu sürece, Kürt halkı olduğu sürece, bu yol ortadan kalkmaz. Kürt halkının o güne kadarki birikimini, enejisini açığa çıkaran ve onun taleplerine politik sözcülük yapan akımın önünde, o zaman da başka bir yol vardı. Zor bir yoldu, kolay değildi. Sovyetler Birliği'nin çöktüğü, dünyada devrim dalgasının gerilediği, emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin ideolojik, moral ve politik bir saldırı içerisinde olduğu bir dönemde, ulusal sorun eksenli bir küçük-burjuva hareketin böyle bir tercih yapmasında gerçekten önemli güçlükler vardı. Ama bu imkansız bir şey de değildi. PKK devrimci söyleminde samimiydiyse eğer, bu zor bir şey değildi. Nihayetinde küçük-burjuva devrimciliği diyoruz, ama biz biliyoruz ki, bu küçük burjuva-devrimciliği en büyük gericilik döneminde bile, gerek Türkiye'de gerek dünyada kendine göre devrimcilik yolunu tutabiliyor. Bugün Kolombiya'da devrimci akımlar hala direniyor, kimse bunların proleter sosyalist akımlar olduğunu iddia edemez. Ama sosyal adaletsizliğe karşı, faşist baskıya karşı, emperyalizmin sınırsız hükümlerine karşı, toplumdaki çürüme ve kokuşmaya karşı direniyorlar. Demek ki küçük-burjuva kimlik salt kendi başına bir teslimiyet nedeni değil, bunu açıklamak için yeterli bir neden değil.

Mücadelenin politik ve moral kazanımları hedef tahtasında

Dikkat edin, PKK'nin devrim yolunda ilerlediği dönemde, devrim kendi yan kazanımlarını da yaratıyordu. Gerilla mücadelesinin en güçlü, en başarılı olduğu dönemde, Türk başbakanı Diyarbakır'a gidip, "*Kürt realitesini tanıyoruz*" diyebiliyordu. Şimdi PKK teslimiyetin batağına girmiş, kimse bunu söylemeye yanaşmıyor. Genelkurmay Başkanı Kürtçe üzerine bir-iki laf etmiş geçenlerde, bugün onu tekzip etme ihtiyacı duyuyor. Neden? Nedenini Türk medyasının en önemli kalemleri yazıyorlar: Mağluplara aman dilemek düşer; mağlupların pazarlık etmeye hakkı yoktur; ancak galiplerin insafına sığınabilirler, diyorlar açık açık.

İmralı'daki Öcalan, Kürt emekçilerini ve devrimcilerini aldatmak için, "*Türk devleti benim kişiliğime saygı gösterdi. Ben de bundan dolayı ona saygı göstermeyi bir borç biliyorum.*" diyor. Nerede saygı göstermişler sana? Dünya ve Türkiye kamuoyu önündeki hassas konumundan dolayı üç-beş kontr-gerilla subayı İmralı'da sana iyi davranmış olabilir. Kaldı ki en başından aldığın tutum başka türlü davranmayı gereksiz de kılıyordu. Ama öte yandan, toplumun önünde en aşağılık küfür, hakaret ve saldırılara konu ediliyorsun, en ağır biçimde aşağılanıyorsun. Aylardır senin hakkında söylenmedik laf bırakılmadı ve hala da söyleniyor. Burada saygının zerresi var mı? Başka türlü de olabilir miydi? Sen mağlubiyetini kendin ilan etmişsin, bunlar da zalimlikleri ölçüsünde aşağılık

galipler. Senin ulusal özgürlük mücadelesi içerisinde kazandığın o kimliği, yarattığın itibarı, değerleri, kişiliği ezmeden, içini boşaltmadan tutup bazı hak kırıntıları vermek işlerine gelmiyor. Belki biraz ayrıntıya giriyorum ama, bunlar önemli noktalar.

15 yıllık mücadele boşuna mı verildi? Hayır, asla boşuna verilmedi. Kürt halkı kendini buldu, kimliğini buldu, bu arada mücadele içerisinde kültürünü, değerlerini geliştirdi. Kürt varlığı açığa çıktı. Bunlar hep temel ve tarihi kazanımlar. Ama şimdi barış adı altında girilen süreç o kadar utanç verici bir süreç ki, tüm bu kazanımlar tahrip ve tasfiye edilmeye, içi boşaltılmaya çalışılıyor. Artık Kürt basınında Türk devletini eleştirmek bile problem haline geliyor. Bu sizin oluşturduğunuz kimliğin eritilmesi süreci oluyor o zaman. Hani siz özgürdünüz, bütün taleplerinizi net bir biçimde savunabiliyordunuz. Ve sizin taleplerinizi ezmeye çalışanlara karşı da sözünüzü esirgemiyordunuz.

Şimdi Haluk Gerger günlük Kürt basınına yazmayı bırakırken; devleti eleştirmem bir yük haline gelmişse eğer, ben yük olduğum yerde kalamam diyebiliyor. Bazı yazarların Kürt basınında devleti eleştirmesi artık bir yük haline gelebiliyor. Demek ki sizin oluşturduğunuz kimlik şimdi parça parça yok ediliyor, ya da biçim olarak korunsun bile içeriği boşaltılıyor ve siz buna katlanıyorsunuz. Neden? Çünkü galiplerin insafına sığınmışsınız. Mağlubiyetinizi kabul ederek, karşı tarafı galip ilan etmişsiniz. Uzlaşma arayışında, pazarlıkta taraflar olur. Nerede uzlaşma, nerede pazarlık? Şimdilerde bir kontr-gerilla üssü olarak kullanılan İmralı'da birkaç subay Öcalan'ın kulağına birşeyler fısıldıyor; sen hele bunu yap, hele şunu yap, hele şunu yaptır, hele bunu yaptır, biraz ortam oluşturun, o zaman bakalım, bu devlet de belki buna karşılık verir, diyorlar. O da durmadan tek taraflı olarak bunun gereklerini yerine getiriyor. Ama Türk devletinin söyleminde esasa ilişkin değişen bir şey var mı? Ya da ancak yenilgiyi kabul eden ve galiplerin insafına sığınanlara karşı kullanılan söylem ne kadarlık değişebilirse işte o kadar bir değişim var.

Haluk Gerger gibi Kürt ulusal davasına yıllardır samimiyetle hizmet eden sosyalist bir aydın niye problem oldu Kürt basınında? Haluk Gerger bu teslimiyetçi adımı iki ay boyunca rasyonalize etmeye çalıştı, böylece bir sürü insanın yeni sürece ilişkin olarak aldatılmasına isteyerek ya da istemeyerek katkıda bulundu. Geçen gün Medya TV'deki bir programda izledim, gelinen yerde duruma isyan ediyor. Ulusal hareketin bunca geri adımına rağmen devletin buna herhangi bir karşılığı yok, diyor. Tamam, barış mücadelesi verelim, daha iyi de verelim, ama devletin attığı en ufak bir ileri adım yok; devlet bir af yasası çıkartıyor, buradan ufak bir sinyal verebilirdi, oysa buradan de en ufak bir iyiniyet belirtisi yok, diyor. Kasım ayında İstanbul'da AGİT toplantısı var, Helsinki vb. bir takım başka zirveler var; bu toplantılar esnasında yazar-çizer takımının içeride olması hoş bir görüntü değil. Bu nedenle cezalarının üç yıllık ertelenmesiyle (ki bu erteleme bir daha suç işlememe koşuluna bağlanıyor) bunlar bir süre için bırakılıyorlar. Ama bu insanlar onur sahibiyse çok geçmeden yine aynı suçları işleyecekleri için, zirve bittikten üç-beş ay sonra yine içeri girecekler diyor ve buna örnek olarak kendi durumunu veriyor.

Bunun ötesinde Kürt hareketinin bunca geri adımına karşılık olarak devletin en küçük bir adım

15 yıllık mücadele boşuna mı verildi? Hayır, asla boşuna verilmedi. Kürt halkı kendini buldu, kimliğini buldu, bu arada mücadele içerisinde kültürünü, değerlerini geliştirdi. Kürt varlığı açığa çıktı. Bunlar hep temel ve tarihi kazanımlar. Ama şimdi barış adı altında girilen süreç o kadar utanç verici bir süreç ki, tüm bu kazanımlar tahrip ve tasfiye edilmeye, içi boşaltılmaya çalışılıyor. Artık Kürt basınında Türk devletini eleştirmek bile problem haline geliyor. Bu sizin oluşturduğunuz kimliğin eritilmesi süreci oluyor o zaman. Hani siz özgürdünüz, bütün taleplerinizi net bir biçimde savunabiliyordunuz. Ve sizin taleplerinizi ezmeye çalışanlara karşı da sözünüzü esirgemiyordunuz.

yok, diyor. Ya da karşılık olarak yalnızca pişmanlık yasası çıkarıldı; bu utanç verici yasayla da, Kürt devrimcilerine kendi kimliklerini reddetmeleri, kendilerini aşağılamaları, pişman olduklarını belirtmeleri, yoldaşlarını ve örgütlerini ele vermeleri şart koşuluyor. Basının söyleminde de esasa ilişkin bir değişiklik yok, diyor Haluk Gerger. Devletin söyleminde zaten bir değişiklik yok. Tamam, Demirel 40 HADEP'li belediye başkanını kabul etti, halk sizi seçmiş, bu seçime saygı duyarız dedi, ama ardından da ekledi; Türk kimliğine, bu devletin üniter yapısı ve ona rengini veren Türk kültürel kimliğine itirazınız olmadığı sürece bizimle de probleminiz olmaz, dedi.

Haklı olarak bu ileri bir adım değil, fakat teslimiyetin inceltilmiş biçimleri diyen Haluk Gerger, bunları söylediği için de PKK Başkanlık Konseyi'nden biri tarafından adeta azarlandı. Adama denilmeyen bırakılmadı orada. Kötü niyetinden barış çabalarını baltalamaya, devletin iyi niyetini, attığı adımları görmemeye kadar. O da kalktı, çok yerinde bir tutumla dedi ki; sayın Duran Kalkan, demokrasiden, demokratik değerlerden, "demokratik cumhuriyet"ten bu kadar söz ettiğimiz bir evrede, hiç değilse demokratik tartışma adabına karşılıklı olarak uyalım. Karşısındakinin devleti savunma heyecanı içinde yaptığı kabalıklara haklı ve sert bir tepkiydi bu.

"Düşük yoğunluklu savaş" amacına ulaştı

Yaşanmakta olan durum gerçekte dipsiz bir teslimiyet çukuru. Bunun sonu yok. Burada bütün umutlar ABD'ye bağlanmış. Evet, bir taraftan da ABD bunların kulağına fısıldıyor. Silahlarınızı bırakın, terör ortamına son verin, devletin üniter yapısını ve Türk üst kimliğini kabul edin, eh, o zaman ben de bir şeyler yaparım, diyor. Yapar, niye yapmasın ki? Bela ortadan kalktıktan sonra, sisteme ve düzene tüm itirazlar son bulduktan sonra, bu itiraz süreci içinde yaratılan kurumlar, mevziler, değerler tasfiye edildikten sonra, bir takım kırıntılar niye verilmesin ki? Bu saatten sonra Kürt halkını dilini yasaklamak, bir takım kültürel haklarını ortadan kaldırmak mümkün mü? Teslimiyete karşı beklenen hak kırıntıları da zaten bunlardan ibaret değil mi? İmralı savunmalarının platformu bu değil mi? Gerilla mücadelesinin dorukta olduğu bir dönemde Demirel gitti, biz bu kimliği tanıyoruz dedi. Bir kimlik niye tanınır? O kimliğin ifade ettiği bir şeyler vardır, onları kabul etmek için tanınır. Kürt realitesini tanıyan, Kürt dilini kabul eder, Kürt kültürünü kabul eder.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Ama geçmişle, 90'ların başı ile bugün arasında

temelli bir fark var. O zamanlar Kürt hareketinin pazarlık gücü vardı. Devlet orada deyim uygunsu devrimin hızını kesmek için reformun önünü açıyordu. Zaten düzen her zaman reformu bu amaçla yapar. Ama tam da o safha, aynı zamanda Kürt hareketinin devrimden de yüzgeri ettiği, kendi egemen sınıflarıyla birleştiği, Türk egemen sınıflarına, TÜSIAD'a, vb.'ne umut bağladığı, emperyalizmin hakemliğine sığındığı bir süreçti. Böyle olunca, devlet için o aşamada tavizler vermek anlamını yitirmeye başladı. Devlet hareketin yorulduğunu ve umutsuzluk eğilimleri gösterdiğini farkettiler ve üstüne gitti. Emperyalizmin "düşük yoğunluklu savaş" teorisinin ve stratejisinin bütün bir özü ve özeti, amacı ve işlevi de budur zaten. Devrimci kuvvetleri yormak, düzen sınırları içinde bir uzlaşmaya, giderek teslimiyete mecbur etmek. "Düşük yoğunluklu savaş"la düşük bir tempoda yükleneceksiniz ve savaşı uzatacaksınız. Kaynaklarınız bolsa, zamana dayanabiliyorsanız, savaşı dayatın ve karşı güçleri yorun, deniliyor. Amerikan teorisi bu.

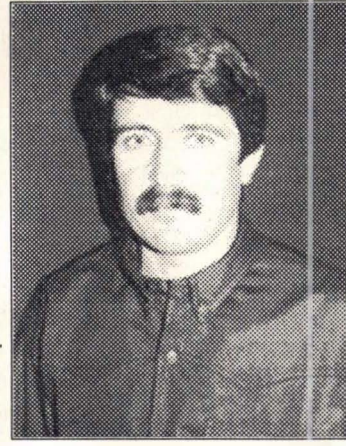
Nikaragua'da yordular, El Salvador'da yordular, Guatemala'da yordular. Şimdi Kolombiya'da yormaya çalışıyorlar. Nasıl yoruyorlar? Zamana yayılmış ve dozu iyi ayarlanmış bir kirli savaşla bunu başarıyorlar. "Düşük yoğunluklu savaş" bu demek zaten. Köyler boşaltılıyor, halka işkence ediliyor, terör sistematize ediliyor, kayıplar ve faili meçhul cinayetler birbirini izliyor, vb. "Düşük yoğunluklu savaş" devrimci kuvvetlere karşı yürütülen bir yıpratma savaşı. Normalde tersinden gerilla savaşı, egemen kuvvetlere karşı bir yıpratma savaşıdır. Bu tam da gerilla savaşından çıkartılmış, ona karşı üretilmiş bir karşı-devrimci strateji. Düzen kendini ağır bir sıkıntıya sokmadan, toplumun kaldıramayacağı gerilimler yaratmadan gerilla güçlerini yıpratmalı. Çatışmayı "düşük yoğunlukta" tutma ihtiyacı buradan geliyor. Zamanı uzatıyor ve zamana güveniyor, zamana dayanacak kaynaklarına güveniyor.

Ve bir de gerilla hareketine destek veren güçlere karşı yıpratma hareketi yürütülüyor. Zamanında ateşkes isterken ne diyordu PKK? Halkta savaş yorgunluğu var! Düşük yoğunluklu savaşın tamı tamına teorik çerçevesi ve stratejik amacı bu zaten. Devrimci kuvvetleri destekleyen güçlerde yorgunluk ve bıkkınlık yaratmak. Mücadeleyi doğrudan ya da dolaylı destekleyen kitle tabanı sistematik bir biçimde taciz ediliyor, böylece ne pahasına olursa olsuna dayalı bir barış arayışının zemini oluşturuluyor.

'93'den, o ünlü "konsept değişikliği"nden sonra, bu "düşük yoğunluklu savaş"a yüklenmeye başladılar. Orduyla içiçe bir adam olan Mehmet Ali Kışlalı kitap çıkartıyor, "*Düşük Yoğunluklu Savaş*" adını veriyor. Bu adam MİT'in ya da Genelkurmay istihbaratının bir ajanı ve aynı zamanda da ordunun basındaki sözcüsü. Adam kitap çıkartıyor, adına da "*Düşük Yoğunluklu Savaş*" diyor. Hedefi terörü kabul edilebilir sınırlara indirmek! olarak tanımlıyor. Yıpratma savaşı direnen kuvvetlerin direncini büyük ölçüde kırarak ve onları teslimiyet eğilimlerine zorlayacak. Geriye bir takım küçük marjinal gruplar kalabilir, onlar devrimde ısrar edebilir, ama toplum da artık bu kadarını kaldırabilir." Terörü katlanabilir sınırlara çekmek" dedikleri şey, hareketi marjinalleştirerek katlanabilir sınırlar içerisine çekmek anlamına geliyor.

(Devam edecek...)

Devrim perspektifi yitirildiğinde...

Habip GÜL

(Bu metin daha önce S. Y. Kızıl Bayrak'ın 25 Nisan '98 tarihli 52. sayısında yayınlanmıştır)

PKK birinci (anayasal reformcu) çözüm yolunu seçmiş ve bu konuda epeyce yol almıştır. Geline yerde “siyasal çözüm” yönelimi tüm sonuçlarını üretmekte, sınırları çok silik bir “anayasal” düzenleme (1920 Anayasası ışığında) ve devletin yeniden yapılanması noktasına ulaşmış bulunmaktadır. Bu son derece anlaşılardır. Sınıf mücadelesinin kendi mantığı vardır. “Siyasal çözüm”e endekslenen mücadele PKK’yı çatlaklara veya bireylere oynama gibi kaygan bir politik zemine götürmüştür. Özal’a bağlanan umut boşa çıkınca, ordu “güvercinler ve şahinler” olarak ayrıştırıldı ve güvercinlere oynandı. Bu da bir biçimde boşa çıkınca, şimdi de düzenin en çürümüş yönüne omuz verilmeye çalışılıyor. Çeteleşmiş-kontralaşmış devlet aygıtını yeniden yapılandırma görevine soyunulabiliyor.

Ulusal özgürlük hareketinin (PKK) on yılı aşkın bir süredir yürüttüğü devrimci savaş ve bu savaşta askeri, taktik ve politik başarısı inkar edilemez olduğu kadar öğreticidir de. Uzun bir dönemdir girmiş bulunduğu yönelim hangi olumsuz sonuçlara götürürse götürsün, Kürt halkı büyük bedeller ödenen bu mücadele içinde küçümsenemeyecek kazanımlar elde etmiştir. Herşeyden önce bugün kendi ulusal kimlik ve kültürüyle onur duyan bir halk durumuna yükselmiştir. PKK’nin bugün epeyce yol almış bulunduğu “siyasal çözüm” çizgisi bu son derece önemli gerçeğin gözden kaçırılmasına yol açmamalıdır. Yüzyıllardır en barbar bir sömürgecilik altında yaşayan Kürt halkı yaşadığı son derece önemli dönüşümü tabii ki bağrından çıkardığı PKK’ye borçludur.

Fakat öte yandan PKK bu devrimci doğrultuda geliştirici ve dönüştürücü yönünü giderek yitirmeye başlamıştır. Ulusal devrimci hareketin reformizme evrimi son derece rahatsız edici bir noktaya ulaşmış bulunmaktadır.

‘90-91 serhıldanlarından sonra yeni bir sıçramayı başaramayan özgürlük hareketi doğal olarak bir geriye düşüş sürecine girdi. Bu salt kitlesellik ve militanlıkta bir geriye düşüş değildi. Esas olarak stratejik hedeflere yönelikti ve doğal olarak politikalara da bu yeni çizgi yön veriyordu. Newroz ‘92 bunun en bariz göstergesi oldu.

Bu ters gidişata ilişkin olarak Nisan ‘92’de komünistler ileriye dönük olarak şu kaygılı ve bir o kadar da öngörülü değerlendirmeyi yaptılar: “Siyasal çözüm ve bu çerçevede federasyon tartışmaları basit

bir siyasal manevradan ibaret değilse eğer, Kürt sorununun kendi sınırları içinde çözümünün son derece güç olduğunun bir itirafıdır yalnızca. Bu ancak Türk burjuvazisinin sınıf olarak tasfiyesiyle ulaşılacak köklü ve kalıcı bir çözümden düzen içi, kısmi ve iğreti bir çözüm eğilimi göstermek anlamına gelir.” (Ekim, Nisan ‘92)

Fakat komünistler herşeye rağmen temkinli davranmışlar ve bir “temenni” olarak o günkü gelişmeler için “siyasal çözüm ve federasyon tartışmaları eğer basit bir manevradan ibaret değilse” demişlerdi. Üzerinden fazla zaman geçmeden “Newroz jesti” olarak 18 Mart ‘93’te ilk kez tek taraflı ateşkes ilan edildi. O gün kendisine yönelik eleştirel yaklaşımları küçümseyici bir tutumla karşılayan PKK, devrimci hareketi “taktik politika” ya da “akılcı politika”ları anlamamakla suçladı. Bugün gelinen noktada bunun “taktik” bir politika olmadığı, doğrudan stratejik hedefleri ilgilendirdiği açık bir biçimde görülmektedir. Bunun PKK açısından nedenleri, niçinleri ve zorlukları ne olursa olsun, siyasal mücadelede bunun sonucu devrim perspektifinin tümüyle yitirilmesidir. Bugün gerillanın varlığını hala koruyor olması, ideolojik olarak devrim perspektifinin yitirilmiş bulunduğu gerçeğini değiştirmemektedir.

“Çelişkilere oynamak” mı, devrimci perspektifin yitirilmesi mi?

“Siyasal çözüm” süreciyle birlikte, ulusal hareketin ittifaklar politikası ile dayanılacak güçler bu yönelime uygun bir değişime uğradı. İçerde Kürt burjuvazisi/onun reformist işbirlikçi temsilcileri (PSK gibi) ile ittifaklar gündeme gelirken, dışarda dönem dönem değişen kimi emperyalist ülke ve kurumlara yönelik güç arayışlarına girildi. Bizzat A. Öcalan tarafından kimi emperyalist ülkelere gönderilen mektuplarda (Davos zirvesi ve Dublin toplantısına gönderilen mektuplar), kendilerini sorunun çözümüne taraf olmaktan çıkaran bir tarzda bu emperyalist haydutlara; “Biz kan akmasını istemiyoruz. Biz çözüm istiyoruz, siz çözüm önerin biz uyalım.” denilebilecek bir noktaya kadar gelindi. Bugün artık herşey “anayasal değişikliğe” indirgenmiş durumda:

“12 Eylül Anayasası diye tabir ettikleri anayasanın bu gövdeye dar geldiği, korkunç bir zırh gibi nefessiz bıraktığı herkesçe biliniyor ve yine herkesçe söyleniyor.

“Eğer bütün bunlar doğruysa, ki doğruluğu tartışma götürmez; o zaman yeniden yapılanma anayasal temelde olacaktır. Çok açık bir önerimiz var. Önerileri sıralamak gittikçe, güncel ve ivedidir. Hergün, sistem değişikliği falan diyorlar. Sistem değişikliğini yanlış düşünüp yanlış uygulamaya çalışıyorlar. Sağlam demokratik temsilcileri olmadan, kültürlere bu devletin bünyesinde yer verilmeden, inanç özgürlüğüne sağlam yer verilmeden, hiçbir baskı aracına da başvurmada, bu temelde bir anayasa tartışmasına ve bir anayasanın oluşumuna gitmeden yapılacak bütün işler bu devletin bunalımını daha da derinleştirmekten başka bir sonuca götürmeyecektir. Yeniden yapılanma meselesini boşa çıkaracaktır.

“Başlangıçta vurguladığımız gibi, sorunların bu kadar çalkantılı bir hal alması, halkı bu kadar zora sokmaları, hatta bizim payımız varsa, o zaman bundan kurtuluşa da en az devletin şu andaki resmi temsilcileri kadar rol almak istiyoruz. Sorunları biz ağırlaştırdık, doğrudur ağırlaştırdık. Ekonomiye felç ettik, siyaseti de felç ettik ama biz şimdi talibiz, yeniden taraf olarak düzenlemek istiyoruz.” (Ali Fırat, Özgür Halk, Şubat ‘98, s.39)

Burada “siyasal çözüm” çizgisinin geldiği nokta son derece açık bir biçimde ortaya konulmuştur. Bunun ötesinde gidilecek bir yer de yoktur.

Ali Fırat’ın sunduğu çözüm önerilerinin ne ifade ettiğine daha yakından bakalım.

Birincisi: Kürt ulusunun yıllardır ödediği büyük bedellerden sonra, özgürlüğü, mevcut sömürgeci devletin yeniden yapılanması (anayasal reform) çerçevesinde aramak, hem de bunu devrimci önderlik adına yapmak, sadece devrim perspektifini yitirmek değil, aynı zamanda tutarlı bir reformculuğun da gerisine düşmek demektir. Ali Fırat’ın söylediği gibi, bu devletin sorununun “demokratik temsilcileri”nin olmaması ve kendi bünyesinde farklı kültür ve inançlara yer vermemesi olmadığı yeterince açıktır. Herşeyden önce yaşadığı bunalım onun sınıfsal karakterinden kaynaklanmaktadır. Türkiye’nin kapitalist ekonomisinin köklü ve yapısal sorunları her geçen gün biraz daha büyümektedir. Kürt ulusal sorunu mevcut krizin derinleşmesindeki etkenlerden yalnızca birisidir. Dolayısıyla hiçbir “demokratik” manevranın onun krizini hafifletmesi mümkün değildir. Ulusal sorunun mevcut devlet yapısı içerisinde kültürel haklar derekesine indirgenerek çözümü kuşkusuz ona biraz nefes aldırır. Ama yalnızca bir süre için. Çünkü sınıfsal çelişki ve çatışmalar sürecektir. Servet-sefalet kutuplaşması her geçen gün biraz daha derinleşecektir. Buna dizginsiz bir baskı ve terör eşlik edecektir.

Bu basit ve yalın gerçeği Ali Fırat da çok iyi bilmektedir. Filistin ve FKÖ örneği orta yerde durmaktadır. FKÖ ve Arafat da Filistin sorununun düzen içi reformcu çözümüne evrildiği günden beri; biz İsrail devletinin yıkılmasını istemiyoruz; biz özerklik istiyoruz; biz Filistin devletiyle beraber sorunları aşmak istiyoruz; bu Filistin devletini zayıf düşürmeyecek daha da güçlendirecek, diyordu. Dönüp baktığımızda, İsrail devletinin daha güçlendiği doğrudur. Herşeyden önce Filistin halkı gibi bir “bela” ile uğraşmak yerine FKÖ gibi bir manuple aracına kavuşmuştur. Şimdi baskı ve sömürsünü onun aracılığıyla gerçekleştiriyor. Filistin halkı ise iki cephe ile birlikte savaşmak zorunda kalıyor. İşte bu “anayasal çözüm” Filistin halkının on yıllarca büyük bir özveri ile sürdürdüğü mücadeleyi boğdu, onun kölelik zincirlerine yenilerini ekledi.

İkincisi: Türkiye devrimci hareketini sürekli küçümseyen ve “Türkiye devrimini de biz yapacağız, Türk halkına da biz önderlik edeceğiz” iddialarını sürekli tekrarlayan Ali Fırat’ın “Devrimi Türkiyelileştirmek”, “Türk halkının kurtuluşuna önderlik” etmekten anladığı, ‘82 Anayasası’nın değiştirilmesi, dolayısıyla “devletin anayasal temelde yeniden yapılandırılması” mıdır? Devletin ideologları bunu yıllardır tekrarlıyorlar. Ayrıca bu ülkede

“anayasal reformcu” liberal-reformistler de köklü bir geleneğe sahiptirler. Türkiye cephesinde bu kadar çok “demokrasi savaşçıları” varken Ali Fırat’a çok fazla iş düşeceğini sanmıyoruz.

Devletin yeniden yapılandırılması sorunu

Ulusal hareketin gerek ideolojik şekillenişinde, gerekse güncel politikada üzerinde durduğu zemin anti-Kemalizm, dolayısıyla anti-sömürgecilik oldu. Türkiye devrimci hareketinin Kemalizm’den etkilenen zayıflıklarına acımasızca vurdu. Dönem dönem devrimci hareketin toplamını “Kemalizm’in çocukları” dahi ilan edebildi. Ama bugün bu aynı ulusal hareket nasıl oluyorsa M. Kemal’in 1920 Anayasası’nı referans alabiliyor? Bu da bir “taktik” olmalı! Ali Fırat, *Özgür Halk*’ın aynı sayısında Türkiye’nin yeniden yapılanma sürecinde söz sahibi olabilecek Türk aydınlarına öğüt verirken şunları söylüyor: “Aydınlar tartışmayı doğru yapmak zorundadırlar. Çünkü onların da emeği boşa gider veya boşa kürek sallamış olurlar. Tekrar vurguluyoruz; özellikle ordu, siz M. Kemal’i çok iyi anladığınızı söylersiniz. M. Kemal’in gerçeği 1925’lik değildir. M. Kemal’in gerçeği Anadolu halkları açısından 1920 gerçeğidir. Hatta ilerici adına bir şey varsa, demokrasi adına bir şey varsa 1925 sonrası değil, 1925 öncesidir. O dönemin anayasası vardır. O anayasada Kürtler de vardır, din adamları da vardır.” (agy., s.39)

Peki, gerçekten “demokrasinin” olduğu, “ilericiliğin” olduğu, “Kürtlerin” ve “din adamları”nın olduğu ve 78 yıl sonra da her derde deva olan bu 1920 Anayasası nedir? Hangi sürecin ürünüdür?

20 Ocak 1921’de kabul edilen bu anayasa incelendiğinde görülecektir ki, Ali Fırat’ın bahsettiği gibi ne Kürtlere özel bir yer verilmiştir, ne de din adamlarına. Özel bir yer vermek bir yana, Kürt kelimesine bile rastlayamazsınız. 1924 Anayasası ile kıyaslanabilir tek yönü, tek bir ulusun (Türk) öne çıkarılması yerine daha genel ve muğlak tanımların yapılmış olmasıdır. Bunun nedeni açıktır. Kurtuluş savaşı sürecinde başta Kürtler olmak üzere çeşitli ulus ve azınlıkları karşısına almak tabii ki akıllıca olmazdı. Hatta anayasada açıkça yer verilmemesine karşın M. Kemal meclis kürsüsünde yaptığı bir konuşmada “Bu meclis Kürtler’in ve Türkler’in meclisidir” diyebilmektedir. Ama diğer yandan da gelişen Kürt isyanlarına karşı kanlı hareketlere girişilebilmektedir. 1924’e gelindiğinde ise, Türk burjuvazisi içeride ve uluslararası alanda ayaklarını yere basmış ve birçok yönüyle kurumlaşmıştı. Bu ona kendi ihtiyaçlarına uygun bir anayasal düzenleme olanağı veriyordu. 1924 Anayasası bu sürecin ürünüdür. Irkçılık ve şovenizm bariz bir şekilde ön plana çıkarılmıştır.

78 yıl sonra dönüp, sömürgeciliğin ulus-devlet olarak ilk şekilleniş dönemi anayasasındaki kimi muğlak ve “esnek” ifadelerden dolayı, ona “demokratik” ve “ilericilik” payesi biçmek ve koskoca kanlı bir tarihi unutarak bugün Kürt ulusal soyunun çözümü gibi temelli bir sorunda o dönemin anayasasını referans almak, sadece devrim perspektifinin yitirilmesi değil, aynı zamanda kendi tarihinin de reddidir.

“Siyasal çözüm” çizgisinin son durağı: Gerillanın tasfiyesi

“Siyasal çözüm” tartışmalarının yoğunlaştığı ve PKK tarafından “taktik politika” olarak sunulduğu bir süreçte, 1995’te, komünistler konuya ilişkin şu değerlendirmeyi yapmışlardı:

“Kürt sorunu siyasal bir sorundur ve tüm siyasal sorunlar gibi ancak siyasal bir çözüme konu olabilir. Sorunun tüm özü ve en kritik noktası, bunun nasıl bir siyasal çözüm olacağıdır. Bu ise, toplumdaki

sınıfların çeşitliliği ölçüsünde yanıtı farklı farklı olabilecek bir sorundur. Yine de buna toplumdaki ezen-ezilen sınıflar kutuplaşması ekseninde temelde iki ana yanıt verilebilir.

“Ya, emperyalist egemenlik ilişkilerine dokunmayan ve kurulu toplumsal düzenin sınıfsal çerçevesini esas alan, bu temel üzerinde yeni siyasal düzenlemeleri ve bunu anayasal bir dayanağa kavuşturulmasını amaçlayan, bir başka ifadeyle, ulusal eşitsizlikleri şu veya bu ölçüde giderecek biçimde mevcut düzenin reformdan geçirilmesine dayanan bir çözüm... Bu bir siyasal çözümdür: sorunun düzen içi reformcu, anayasal çözümdür.

“Ya da, sorunun sömürgeci egemenliği iç ve dış dayanaklarıyla yıkmak ve kurulu düzene son vermek yoluyla, yani mevcut sınıf ilişkilerini temelden değiştiren bir devrimle çözmek. Bu da bir siyasal çözümdür; sorunun kurulu düzeni aşan devrimci çözümdür.” (EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, s.99-100)

PKK birinci (anayasal reformcu) çözüm yolunu seçmiş ve bu konuda epeyce yol almıştır. Gelinek yerde “siyasal çözüm” yönelimi tüm sonuçlarını üretmekte, sınırları çok silik bir “anayasal” düzenleme (1920 Anayasası ışığında) ve devletin yeniden yapılanması noktasına ulaşmış bulunmaktadır. Bu son derece anlaşılırdır. Sınıf mücadelesinin kendi mantığı vardır. “Siyasal çözüm”e endekslenen mücadele PKK’yı çatınlara veya bireylere oynama gibi kaygan bir politik zemine götürmüştür. Özal’a bağlanan umut boşa çıkınca, ordu “güvercinler ve şahinler” olarak ayrıştırıldı ve güvercinlere oynandı. Bu da bir biçimde boşa çıkınca, şimdi de düzenin en çürümüş yönüne omuz vermeye çalışılıyor. Çeteleşmiş-kontralaşmış devlet aygıtını yeniden yapılandırma görevine soyunulabiliyor.

Ali Fırat’ın yazısında yeni olan bir başka olgu ise, 1920 Anayasası referans alınarak yeni bir anayasal düzenlemeye gidilmesi durumunda gerillaya gerek

kalmayacağıdır: “Bu görevler eğer yerine gelirse, mesela demokrasi yerine geliyor, halkların hakları güvenceye kavuşuyor; o zaman ayrı bir gerillaya ihtiyaç kalmaz.”

“Gerilla demokrasinin çağrı gücüdür” ara başlığını taşıyan bölüm, gerillanın hangi koşullarda tasfiye edileceği ve anayasal bir düzenlemeye gidilmesi durumunda gerillanın görevinin biteceği üzerinedir. Bugüne kadar binlerce şehit vererek onurlu bir mücadelenin yolunu açmış bulunan gerillanın varlığının anayasal bir reforma endekslenmesi elbette acı bir olaydır. Ama olayın daha acı yönü, bu bakış açısının Kürt halkını sömürgecilikle barıştırmada oynadığı/oyunacağı roldür. Nitekim bu politikalar kendini birçok alanda değişik biçimlerde üretmektedir.

“Birleşik güçler platformu yaratmalıyız” arabaşılığıyla devam eden yazı her zamanki gibi “Türk solu”nun neden güç olamadığı, neden birlik olamadığı, neden politika üretmediği üzerine değerlendirme ve öğütlerden sonra, “devrimi Türkiye’ye taşıma, Türk halkına demokrasi getirme” ve en nihayet önderlik sorununa geliyor:

“Türk solunun çok ciddi bir biçimde kendine yönelmesi gerekiyor. Anlayışla sorunlara eğilmesi gerekiyor. Eski sloganları tekrarlamadan, kendini pratikleştirmesi gerekiyor. Biraz kendine güvenmesi gerekiyor. Kaldı ki en büyük desteği de yapıyoruz. Türkiye solunun bu politik platformuna, bu politik cephesine, bu politik blokuna yardım yapmaya varız.

“Ne istiyorsa, para mı diyorlar; para da verimiz, siyasal temel mi diyor, metropollerdeki bütün Kürt halkı bize bağlıdır, hepsi kendilerinin olsun. Hatta silahlı güç mü istiyorlar; onu da vermeye varız. Hatta öncülük de ederiz kendilerine.” (agy., s.41)

“Türkiye solu”nun aşağılanması ötesinde hiçbir anlam taşımayan bu sözler. Hem çürüyen bir düzenin-çeteleşen bir devletin tahkimatında rol talep edeceksin, hem de Türkiye soluna “öncülük” edeceksin!

Bir işçi önderi, bir parti önderi, proleter devrimin bir neferi: Habip Gül

Seni yoldaşlara anlatmaya ne gerek var? Seni tanımayan, seninle gururlanmayan yok ki aramızda. Ama sen de bizim yerimizde olsan, büyük savaşçıların ölümü de büyük olur der, en soylu feda ruhuyla ipi göğüsleyen yoldaşlarını, işçi-emekçi kitlelerin onları tanıması ve öğrenmesi için anlatmak isterdin.

Ümit ile senin yılların biriktirdiği mektuplarını önümde. Yazılması gereken, anlatılacak o kadar çok şey var ki hakkınızda.

İşkencehanelerde, zindanlarda, mahkemelerde ölümüne bir direniş... İktidar bilinciyle donanmış bir cesaret... Dosta güven düşmana korku salan bir kimlik...

Parti önderliğine ve çizgisine sebatkarca, canla, kanla bir bağlılık ve en büyük aşkla beslenen bir sevginin adıdır Habip.

Devrimci hareketteki anlamlı örnekler üzerinden, böylesine soylu feda ve cüret ruhunun komünist bilinçle nasıl ilmek ilmek örülmesi gerektiğini tartışmıştık seninle. Malatya’dayken (’94) büyük bir kinle tasfiyeciliği anlatırdın. Komünist militanlarda örgütsel değerleri kıskançça sahiplenme bilincinin eksikliği konuşurduk.

Senden öğrenilecek özelliklerden bir tanesi de, devrimci politikayı ciddiye almak, yaptığı işi ciddiye almak, verilen sözleri tutmak olmalıdır. Bu konuda öylesine hassastın ki. Özellikle söylediklerini pratikte uygulamayanlara karşı haklı olarak büyük bir öfke duyardın.

Çocuklarına aşırı düşkün bir baba gibi yoldaşlarınla ilgilenir, onları severdin. Ve en üstün teorinin en üstün pratik için, en soylu bir ihtilalcilik için gerekli olduğunu sıkça vurgulardın.

Bize büyük bir miras bıraktınız yoldaşlar. Ördüğünüz Ulucanlar di enişyle direnme geleneğini bir üst boyuta sıçlattınız. Analarımıza gözyaşı döktü enlere gözyaşı döktürmeyeceğiz. Çünkü gözyaşı dökmeye fi sat bulamayacaklar. Onlara diz çöktüreceğiz. Devrimcilerin öfkesini sinayanlara Anadolu coğrafyasını dar edeceğiz. İşte bundan dolayı biz unuttuk bağışlamayı.

Komünist önderler olarak ihtilalci bir gelenek yarattınız. Barikatlarda, işkencelerde, ölüm oruçlarında, kurşunların, bombaların üzerine slog nlarla koşarak yarattınız bu mirası.

Vasiyetiniz pa ti progr mıydı. Sahip çıkıp eserinizi daha da büyüteceğimizden kuşkunuz olmasın. Sınıf hareketinin sosyalist hareketle birliği idi özleminiz. And olsun ki başaracağız! Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız! Tüm kavga alanlarında sizleri dalgalandıracağız.

Selam olsun diş ile ırnak ile komünizm bayrağını sermayenin burçlarına dikenlere!

Selam olsun sosyalizmin tarihini kanlarıyla yazanlara!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranter.org>

Bekir Balyemez/Bursa

Ümit Altıntaş

İsrail, Türkiye ve Kürtler.../3

Blok: Zor ve rıza /Türkiye ve İsrail

Türkiye'nin blokun bölgedeki jandarmalığını üstlenmesine rağmen, İsrail'in de askeri etkisini bölgeye yaymaya çalışacağı yeterince açıktır. Öcalan'ın yakalanması sonrası Suriye'ye karşı özel bir gericiliğin örgütlenmemesi, İsrail'in Suriye ile barış politikacılığının sonucu olduğu gibi, Türkiye'ye gelen Suriye heyetinin Türkiye-Suriye sınırında kurulan İsrail "üssü"* bilgisi de, İsrail'in artan askeri etkinliğinin göstergesidir. İsrail Türkiye'yi sadece jandarmalık için kitlesel ölecek asker ihtiyacı için değil, ticari ilişkiler ve kendini gizlemek için de kullanmak istemektedir. Mayıs ayı içinde Türkiye'ye gelen İsrail ticari heyetinin, Türk projeleri ve İsrail sermayesi ile Orta Asya Türki cumhuriyetlerinde yatırım hedefi gözetmesi, buna sadece bir örnektir. Belirtmek bile gereksiz ki, kâr ve vurgun, proje ve mühendislik hizmetlerini karşılayanlara değil, tabi ki asıl olarak sermaye koyanlara gidecektir. Bu küçük örnek bile, Türkiye'nin neden Orta Asya'da bir güç değil, bir "atlama tahtası" olabileceğinin göstergesidir.

İsrail'in çelişik ihtiyaçları (Suriye ile barış ve Irak'la savaş) ve bunların ABD emperyalizminin bölge politikalarıyla üstüste düşmesi, Türkiye-ABD-İsrail blokunun da temelidir.

ABD, "yeni dünya düzeni" planları çerçevesinde, Ortadoğu'yu bir istikrarsızlık alanı olmaktan çıkarmayı hedeflemektedir. Dünyanın değişik çatışmalı alanlarında gündeme getirdiği emperyalist müdahaleleri ve kirli barışları burada da devreye sokmuştur. Böylece bölgeye Irak'la doğrudan savaş ve Filistin barışına doğrudan taraflaşma gibi yollarla çekidüzen vermeye çalışmaktadır. ABD, doğrudan politik askeri müdahaleleri hangi düzeyde olursa olsun, bölgede İsrail üzerinden bir denetime geçmek istemekte, bu noktada İsrail burjuvazisinin çıkarlarını da gözetken bir taşeronluk-jandarmalık tercihi yapmaktadır.

İsrail: ABD'nin bölge jandarması

'89 öncesi süreçte ABD'nin asıl hedefi, Ortadoğu'nun devrimci dinamiklerini kırarak gerici

rejimleri beslemek ve bölge egemenliğini İsrail'in askeri üstünlüğüne dayalı olarak kurmaktır. Bu konsept sürekli bir savaş durumunu gerektiriyordu ve '89 sonrasının "yeni dünya düzeni" anlayışıyla uyumsuzdu. Bugün ABD ve İsrail, salt askeri-politik güçle Güney Lübnan'da hakimiyet kurmanın ne kadar pahalı olduğunu gördükleri ölçüde, yeni sömürgeci işgal biçimlerini tercih ediyorlar. Ortadoğu'yu her an yeni anti-emperyalist patlamalara yönelebilecek bir hareketlilik alanı olmaktan çıkarmak da ancak böyle mümkündür. Artık İsrail ile Arap oligarşileri arasında bir ekonomik entegrasyona dayanmak istemektedirler.

Bunun eşitsizlik ve bağımlılık üzerine kurulu bir bütünleşme olacağı, sömürü ilişkilerini ve kaynak transferini ağırlaştıracağı açıktır. Kuşkusuz emperyalizmin ve siyonizmin hedefi sömürüyü ağırlaştırmalarına rağmen bir barış ortamı yaratmaktır. Böyle bir ortamın ise karşı duruşu ve devrimci mücadeleleri besleyeceğini biliyorlar. Bu yüzden tek taraflı ve ihtiyatsız biçimde barışçı adımlar atmak bir yana, tüm güçleriyle askeri hazırlıklarını artırıyorlar. Bunun Filistin ölçeğinde karşılığı, Filistin polisinin MOSSAD tarafından örgütlenmesi; bölge düzeyindeki karşılığı ise, gerçek bir terör-tehdit bloku olarak ABD-İsrail-Türkiye askeri bloku oluyor.

Ekonominin yoğunlaşmış hali politika ve savaş politikanın başka araçlarla devamı olduğuna göre, bu askeri blok gerçekte ABD-İsrail ana ekseninin ekonomik çıkarlarının güvencesidir. Kaldı ki blok kendi içinde askeri olmanın ötesindedir, Türkiye ile İsrail arasında '92'den sonra hızlanan diplomatik ve ekonomik ilişkilerin eşitsizlik ve bağımlılık temelinde geliştirilmesini içermektedir.

Saldırgan askeri blokun işlevi

Bu blokun temel işlevi, kırılğan dengeler üzerinde inşa edilecek kirli barışın ve "yeni dünya düzeni"nin askeri koruyuculuğunu üstlenmek; bu çerçevede bir terör ve tehdit gücü olarak hareket etmek, bu düzenlemelere rıza göstermeyecek olanları ise zor yoluyla ikna etmek olacaktır.

Burada sorun İsrail dış politikasının çelişik ihtiyaçlarıdır. Ama bu blok tam da onlara bir ölçüde ayrıştırılabilir bir birliktelik olanağı yaratmaktadır. Aynı anda uygulanması gereken terör-reform politikalarının terör ayağı ağırlıkla Türkiye, barış ayağı ise ağırlıkla İsrail üzerinden tutulacaktır. Bir dizi İsrailli stratejistin Türkiye-Suriye krizi üzerinden bloka itiraz eden, bizim ihtiyacımız Suriye ile barışmak, yeni kriz noktaları yaratmak değildir diyen tutumlarının gözden kaçırıldığı, İsrail'in çelişik ihtiyaçlarının daha verimli tarzda giderilmesi için blokun yerine getireceği işlevin üzerinden atlamalarıdır. Kuşkusuz çelişik tablolar Suriye-Türkiye krizinde olduğu gibi yine ortaya çıkacak, ama bunları "dost Türkiye"ye anlatmak daha kolay olacaktır. İsrail'in blokta potansiyel bir askeri tehdit gücü olması bile, savaş kumarbazı olmaya karar vermiş Türkiye burjuvazisi için yeterlidir. Bu Suriye krizinde de sonuç verdiği görülen bir koz olmaktadır.

Türkiye: ABD ve İsrail için sıfır maliyetli bekçi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>
Türkiye'nin bu bloktan ne kazandığı ise hayli

şüphelidir. Esas olarak ABD-İsrail ekonomik çıkarlarını korumak ve geliştirmek için kurulmuş bir blokta, Türkiye'ye ekonomik kısıntılar düzeyinde dahi ne düşeceği tartışılır. Bakü-Ceyhan boru hattında (eğer gerçekleşirse) Türkiye'nin payı %12,5'tir. Bunun havadan bir artı kazanım olduğu sanılıyor. Oysa ki Türkiye blokta kendisine biçilen jandarmalık rolü yüzünden peşin silah alımı politikasına dönmüş bulunuyor. Bu zaten mali-ekonomik kriz koşullarında önemli bir harcama kalemi olan silahlanmanın kontrolsüz artışı ve ek yükler getirmesi demektir.

Kaldı ki Türkiye ne gerçek bir askeri güç olarak toplam sanayisini buna göre örgütleyebilmiştir, ne de barış zamanlarındaki silah sanayinin ortak üretim projelerini koruyabilmiştir. Bu, henüz bir savaşa girmeden kendine bu alanda da yetmeyen Türkiye'den, ABD ve İsrail başta olmak üzere, silah ticareti yapan ülkelere kaynak transferi anlamına gelmektedir. Sınırlı bir savaşın dahi Türkiye burjuvazisine savaş ganimetinden çok, savaş maliyeti çıkarması şaşırtıcı olmayacaktır. Blokun mali olarak güçlü diğer üyelerinin bunu karşılayacağını sananlar ise, bir kez daha emperyalist-kapitalist sistemde para transferinin yoksul sömürülen ülkeden zengin emperyalist olana doğru olduğu basit gerçeğini atlamaktadırlar. Diğer dolaylı transfer yolları bir yana, Irak'a '91 müdahalesinin sonucu, Türkiye için onmilyarlarca dolarlık bir kayıp olmuştur.

Kaldı ki tekeli burjuvazi bu savaş politikacılığı ile bazı mali-ekonomik kazanımlar elde etse de, bu geniş işçi-emekçi kesimler için tam bir yoksullaşma ve işsizlik olarak kendini gösterecektir. Bunları sınırlı bir çatışma ve askeri başarı şartları için söylüyoruz. Kapsamlı ve uzun bir savaş ve yenilgi ise tam bir yıkım yaratacaktır. Blok üzerinden girilen savaş ve kazanılacak ganimete dayanılarak, Türkiye burjuvazisinin işçi sınıfını satın alıp sınıf savaşını yumuşatma olanağı ise hemen hiç yoktur. Dolayısıyla, sadece ekonomik değil orta vadeli politik imkanlar açısından da, blokun temel bir avantajdan çok risk yarattığı söylenebilir.

Türkiye'nin blokun bölgedeki jandarmalığını üstlenmesine rağmen, İsrail'in de askeri etkisini bölgeye yaymaya çalışacağı yeterince açıktır. Öcalan'ın yakalanması sonrası Suriye'ye karşı özel bir gericiliğin örgütlenmemesi, İsrail'in Suriye ile barış politikacılığının sonucu olduğu gibi, Türkiye'ye gelen Suriye heyetinin Türkiye-Suriye sınırında kurulan İsrail "üssü"* bilgisi de, İsrail'in artan askeri etkinliğinin göstergesidir. İsrail Türkiye'yi sadece jandarmalık için kitlesel ölecek asker ihtiyacı için değil, ticari ilişkiler ve kendini gizlemek için de kullanmak istemektedir. Mayıs ayı içinde Türkiye'ye gelen İsrail ticari heyetinin, Türk projeleri ve İsrail sermayesi ile Orta Asya Türki cumhuriyetlerinde yatırım hedefi gözetmesi, buna sadece bir örnektir. Belirtmek bile gereksiz ki, kâr ve vurgun, proje ve mühendislik hizmetlerini karşılayanlara değil, tabi ki asıl olarak sermaye koyanlara gidecektir. Bu küçük örnek bile, Türkiye'nin neden Orta Asya'da bir güç değil, bir "atlama tahtası" olabileceğinin göstergesidir. Ve İsrail'in Türkiye'den ne teknoloji, ne proje, ne "know how" benzeri bir şey almaya ihtiyacı vardır. İhtiyaç tabelada bir ortaklık ile kültürel etnik

Bekir Balyemez

Çağdaş Hukukçular Derneği

İstanbul Şubesi Ulucanlar katliamını araştırdı...

Faşist katliamın planlı olduğunu doğrulayan rapor

Ankara Merkez Kapalı (Ulucanlar) Cezaevi'nde 26.9.1999 günü meydana gelen olaylara ve sonrasına ilişkin tespit ve değerlendirmelerimiz (Ekim-1999)

A- Raporumuzun kaynakları:

Cumhuriyet Savcılığı tarafından olay nedeniyle 26.09.1999 günü saat 12'den sonra Ankara Cezaevi'nde ve Ankara Numune Hastanesi'nde düzenlenen ölü muayene tutanağı, cezaevindeki giysileri ilişkin keşif tutanağı, ön otopsi raporları, cesetlerin durumlarını gösterir fotoğraf ve video filmleri, bir kısım yaralıların Ankara Numune Hastanesi'nce düzenlenen epikriz raporları, avukatların otopsi işlemine katılmak için yaptıkları başvurular ve buna verilen cevaplar, yaralanan tutukluların olayın oluşunu anlatan yazılı açıklamaları, tutuklu ailelerinin açıklamaları, Adalet Bakanlığı tarafından yapılan yazılı açıklama, tutuklular ile görüşmeleri ve tüm sürece müdahale ederken edindikleri bilgilere göre olayın oluşunu değerlendiren 14 avukatın 07.10.1999 tarihli raporları, Niğde Cezaevi'ne sevk edilen bayan tutukluların hepsinin ayrı ayrı yazılı anlatımlarını ve şikayetlerini içeren dilekçeleri incelenmiştir.

Üyemiz avukatlar operasyonun duyulduğu andan itibaren gerek Ankara'daki gelişmeler gerekse olayların diğer illerdeki etkileri sırasında bizzat müdahaleci ve gözlemci olmuşlardır. Bu çerçevede gerek Ankara Cezaevi'nde kalan tutuklularla gerekse diğer cezaevlerine sevk edilenlerle olanaklar ölçüsünde ve engelleri aşabildikleri oranda görüşmeler yapmış, olaylar hakkındaki bilgilerini ve anlatımlarını tespit etmiş, gözlemlerde bulunmuşlardır. Ayrıca tüm cezaevlerine yayılan eylemler ve buna dair görüşmelerin yürütülmesinde de üye ve yöneticilerimiz görev almışlardır.

Derneğimize üye arkadaşlarımızın değerlendirme ve bilgileri derlenmiştir.

Ayrıca olanaklar ölçüsünde bir kısım hekimin görüşleri de alınmıştır.

B- Operasyon öncesinde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki Durum:

aa- Olaylar öncesinde cezaevindeki siyasi tutuklu ve hükümlülerin kapasitesinden çok fazla dolu koğuşlarda, bir yatağa üç kişi düşecek şekilde yaşamaya çalıştıkları bilinmektedir. Bu nedenle idareden yeni bir koğuş isteyen tutuklu ve hükümlülerin bu haklı istemleri karşılanabilir olduğu halde ve daha önce bir kaç kez söz de verildiği halde karşılanmamış, bu durum gerek görüşme yapan tüm avukatlar gerekse aileler tarafından sık sık dile getirilmiş, konu yazılı ve görsel basında da yer almıştır.

bb- İdarenin sorunu çözmeme yönündeki ısrarı karşısına 4. ve 5. koğuşlardaki tutuklular 02.09.1999 günü, bitişiklerindeki 7. koğuşun duvarını kırarak buraya da yerleşmişlerdir. Burada

kalan az sayıdaki adli tutuklu diğer koğuşlara geçirilmiş olup bu durumdan dolayı bir mağduriyetleri olmadığı gibi onlar da siyasi tutuklularla tam bir dayanışma içinde olmuşlardır.

cc- Bu reflekse karşı idarenin cevabı koğuşların günlük ihtiyaçlarını temin etmelerini, avukat ve aile görüşünü engellemek şeklinde gelişmiştir. Tutuklular bu süre içinde genel olarak sayım vermeme gibi bir tutum da sergilememişlerdir.

Ailelerin sorunun çözümünü sağlamak için sürdürdükleri idare ve bakanlık nezdindeki girişimleri tam bir duyarsızlıkla karşılanmıştır. Bakan ve bakanlık nezdindeki girişimleri tam bir duyarsızlıkla karşılanmıştır. Bunun üzerine olası bir saldırıyı da gözeten aileler cezaevinin önündeki bahçede gece gündüz beklemeye başlamış, bu durum da basın organlarında yer almıştı. Ne var ki bu etkinlik dahi bakanlığın ve idarenin katı tutumunu etkilemediğinden olumlu bir sonuç alınamamıştır.

C- Operasyon anı, biçimi ve gelişimi:

aa- Operasyon, 26.09.1999 günü saat 03 civarında parkta bekleyen aileler gözetlince alındıktan sonra 04 civarında hiçbir uyarı olmadan çatıdan tutukluların üzerine ateş açılarak başlatılmıştır. Bu esnada korunmak amacıyla 4. koğuşa geçmeye çalışan tutuklulardan dört kişi vurulmuştur. Koğuşlardaki insanların üzerine tavandan seri şekilde çok yoğun ateş açılmış, bu ilk taramada yaralanan dört kişi de yaşamını yitirmiştir. Gaz bombaları ve kullanılan diğer kimyasal madde ve gazlar nedeni ile cezaevinden 250 metre kadar uzakta bulunan basın mensupları dahi ciddi şekilde etkilenmiştir.

Bayan koğuşuna yönelik ateşli silah kullanılmamış, ancak diğer tüm yöntemler burada da uygulanmıştır. Emirler veren bir kişinin "kadınlardan ölü istemiyorum" dediği birçok tutuklu tarafından duyulmuştur.

bb- Olayların sivil giyimli bir görevli tarafından gözetleme kulesinden videoya çekildiği birçok tutuklu tarafından görülmüştür.

cc- Saat 11 civarında köpüklerin insan boyuna ulaşması ve diğer kimyasal maddelerin yanı sıra devam eden ateş karşısında koğuşta korunamayan tutuklular kol kola girerek koğuş dışına çıkmışlar,

Üyemiz avukatlar operasyonun duyulduğu andan itibaren gerek Ankara'daki gelişmeler gerekse olayların diğer illerdeki etkileri sırasında bizzat müdahaleci ve gözlemci olmuşlardır. Bu çerçevede gerek Ankara Cezaevi'nde kalan tutuklularla gerekse diğer cezaevlerine sevk edilenlerle olanaklar ölçüsünde ve engelleri aşabildikleri oranda görüşmeler yapmış, olaylar hakkındaki bilgilerini ve anlatımlarını tespit etmiş, gözlemlerde bulunmuşlardır.

Ayrıca tüm cezaevlerine yayılan eylemler ve buna dair görüşmelerin yürütülmesinde de üye ve yöneticilerimiz görev almışlardır.

Derneğimize üye arkadaşlarımızın değerlendirme ve bilgileri derlenmiştir.

Ayrıca olanaklar ölçüsünde bir kısım hekimin görüşleri de alınmıştır.

ancak burada da üzerlerine ateş açılmış ve buradan cezaevi hamamına kadar oluşturulan uzun koridorda tutuklular öldüresiye dövülmüş ve giysileri tamamen çıkarılmıştır. Hamama kadar götürülen insanlar burada da sürekli bir saldırı ile yüz yüze kalmışlar, arkalarından kelepçelenerek yüz üstü yere yatırılarak dövülmüşlerdir. Boşalan ve sadece ağır yaralıların bulunduğu koğuşa giren güvenlik güçleri içeriye silahla bir kez daha taramışlar, bu sırada da bir kişi yaşamını yitirmiştir.

dd- Bazı tutuklular ayrılıp götürülerek özel bir işkenceye ve sorgulamaya tabi tutulmuştur. Bunlardan bilinen ikisi, İsmet Kavaklıoğlu ve Habip Gül (Nevzat Çiftçi) yaşamını yitirmiş, Cemal Çakmak ise öldü sanılarak bırakılmış, ama kafasına sıkılan kurşun beynini tahrip etmeden geçtiği için henüz yaşamaktadır ve olayın canlı tanığı olarak bilgilerini aktarmıştır. Burada dayak, haya burma, kancalı demirler ile yaralama, demir ve plastik coplarla vurma yöntemleri kullanılmıştır.

ee- Operasyona jandarma, polis, sivil giyimli timler ve ismi tutuklularca bilinen gardiyanlar ve idareciler katılmıştır.

ff- Yaralı olan tutukluların bir kısmı Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılmış, ancak bu sıra. hatta hastane içinde dahi dayak ve kötü muamele sürmüştür. Yoğun bakımda olan ya da bacakları kırık olan hastalar da dahil, hepsi el ve ayaklarından yatağa kelepçelenmişlerdir. Burada yeterli tıbbi müdahale yapılmadığı gibi tutuklular da açlık grevi yaparak tedavi kabul etmeyeceklerini bildirmişlerdir. Ciddi bir tedavisi yapılmayan bu tutuklular kısa süre sonra cezaevine geri gönderilmiştir.

gg- Operasyon sırasında tutuklu ve hükümlülerin tüm değerli eşyaları ve paraları alınmış, bütün eşya ve giysileri yok edilmiştir. Şu

anda hiçbir tutuklunun zati eşyası bulunmamaktadır.

hh- Olaylar sonucunda Nevzat Çiftçi (Habip Gül), Abuzer Çat, Zafer Kırbıyık, Aziz Dönmez, Ümit Altıntaş, Mahir Emsalsız, Ahmet Davran, Önder Gençaslan, İsmet Kavaklıoğlu, Halil Türker adlı on tutuklu öldürülmüştür.

D- Yaralıların durumları:

Gerek Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan gerekse diğer cezaevlerine sevk edilen tutukluların hepsinde ciddi yaralanmalar vardır. Bunlardan bilgi alınabilenler içerisinde en az beş kişinin çok ağır derecede yaralı olduğu, en az 13 kişide ateşli silah yarası bulunduğu, 6 kişinin gözlerinde ciddi hasar olduğu; bunlardan birinin gözünü kaybettiği, en az 14 kişide kafa, kol, bacak veya dişte olmak üzere kırık bulunduğu, yaralıların tamamına yakınında ayrıca çeşitli derecelerde açık yaraların bulunduğu görülmüştür.

Ankara Cezaevi'ndeki tutukluların tümü yaralı olup olay anından itibaren açlık grevinde bulundukları, tedavilerinin yapılmadığı, bunu kabul de etmedikleri, hücrelerde tutuldukları havalandırma dahil tüm haklarının ellerinden alındığı, aile görüşünde büyük zorluklar çıkarıldığı gözlenmiştir. Koğuşlara geçirilmeleri ya da daha önce kararlaştırıldığı üzere koğuş onarımı tamamlanana kadar başka bir yere sevk edilmeleri ve tedavilerinin yapılması ile tüm haklarının iadesini istedikleri tespit edilmiştir. Bu cezaevinde hücrelere konulan mahkumların sayım yapılacağı gerekçesi ile sık sık gardiyanlar tarafından dövüldükleri ve özellikle sağlığı kötü olanlara öldürmeye yönelik saldırılarda bulunulduğu ifade edilmiştir. Nihayet Ankara Cezaevi'ndeki bu tutukluların uzun süren açlık grevi neticesinde 21.10.1999 günü bayanlar koğuşlara alınmış, erkek tutuklular ise Bartın Cezaevi'ne sevk edilmişlerdir. Tedavileri ise henüz yapılmamıştır.

Sevk edilen hükümlülerin hepsi ciddi şekilde yaralı iken ve bu nedenle sevkleri hukuken ve tıbben mümkün değilken sevk edilmelerine cezaevinde görevli hekimler de onay vermiş, raporlarıyla bu uygulamaya ortak olmuştur.

Sevk edilenlerin hemen hepsinin operasyona ilişkin olarak birbirlerinden bağımsız ve farklı zamanlarda anlattıkları tam anlamıyla birbiri ile uyumludur. Buradan ve şahısların fiziki durumlarından kolayca anlaşılmaktadır ki sevkler sırasında da dövme, hakaret ve tehditler devam etmiş, götürüldükleri yerlerde de tedavileri yapılmamış, şikayete esas olmak üzere sağlık raporlarının alınması engellenmiştir. Sevk edildikleri cezaevlerinde de dayak olaylarına rastlanmıştı. Sevk edildikleri yerlerdeki hekimler de meslek kurallarına uygun muayene ve tedavi yapmamış, hatta bazı yerlerde yanı başlarında tutukluların yeniden dövülmelerinin izleyicisi olmuşlardır.

Bütün sevklerde elleri arkadan ve fazla sıkı bir şekilde kelepçelendiğinden kangren olma noktasına varan hasarları olmuştur.

E- Operasyonun gerekçeleri:

Devlet yetkilileri operasyonu tutukluların koğuş işgali eylemlerine ve tünel kazıldığı yolundaki "ihbara" dayandırmaktadır. Cezaevinde yıllardır arama yapılamadığı ileri sürülmüştür.

Oysa işgal eyleminin niteliği, karşılanabilir ve haklı bir isteme dayanması karşısında bu eylem bir gerekçe kabul edilemez.

Yetkililer tarafından ileri sürülen tünel kazıldığı iddiasının ise hiçbir maddi temeli yoktur. Basında yer alan ve ancak on günlük arama sonunda bulunduğu ileri sürülen tünelin daha sonradan

operasyona gerekçe yaratmak amacıyla kazıldığı düşünülmektedir. Olaylardan sonra on gün süreyle olay mahalline hiçbir bağımsız gözlemci sokulmamış, tutuklularla hiç görüşülmemiş, ancak bu süre sonunda basına koğuşlar gösterilerek tek yanlı bilgi verilmiştir. Bu halde de koğuşlar tamamen boşaltıldıktan sonra ve hiçbir delil bulunmadan sadece idare tarafından resmi görüşün ispatlanmasına yönelik gerekçeler ileri sürülmüş, objektif değerlendirmeye esas hiçbir veri gösterilmemiştir. Buna rağmen tünelin sonradan kazıldığı gizlenememiştir.

Kaldı ki kazıldığı iddia edilen tünelin nitelikleri de sonradan kazıldığını göstermektedir. Tünelin dışarıya değil içeriye doğru kazılmış olup şekli ve boyutları itibarıyla tutuklularca kazılması olanaksız ve mantıksızdır. Bu büyüklükte bir tünelin firar amacıyla kazıldığını düşünmenin hayatın olağan akışına aykırı olduğu açıktır.

Cezaevinde yıllardır arama yapılamadığı savı da doğru değildir. Rutin aramalar her zaman yapılmıştır. 26 Ocak 1999 tarihinde bir tünel girişiminin ortaya çıkarılmış olması bile aramaların yapıldığının göstergesidir.

Operasyonun önceden tüm yönleri ile planlandığı ve hedeflendiği şekilde de sonuçlandığı, dolayısıyla öldürmelerin ve yapılan tüm işlemlerin bilinçlice ve planlanarak yapıldığı anlaşılmaktadır. Operasyonun gerçek gerekçesi cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlülere bir gözdağı vermek, hücre cezaevlerini hayata geçirmektir.

F- Cesetlerdeki bulgular ve otopsileri:

Hukuken bir engel olmadığı ve bugüne kadar benzer olaylarda uygulandığı halde avukatlar otopsiye alınmamıştır. Çok sayıdaki avukatın bu konudaki iki gün süren girişim ve başvuruları hukuki olmayan gerekçelerle reddedilmiştir. CMUK'nun 79. maddesine göre otopsi acele haller dışında hakim huzurunda yapılmalıdır. Oysa otopsilerin iki gün sonra yapılması ve cesetlerin tıbben korunabilmesi mümkün değildir. Böyle bir gerekçe ile alınmış karar da bulunmamaktadır. Bu nedenle otopsiler yasaya uygun yapılmış kabul edilemez.

Bu uygulama nedeniyle otopsilerin sağlıklı yapılmadığı kuşkusunu taşımaktayız.

Otopsi raporlarına, ölü muayene tutanaklarına ve cesetler üzerinde yaptığımız gözlemlere göre; ölenlerden 5 tanesi göğsünden, 3 tanesi kafasından, 1 tanesi karnından, 1 tanesi ise bacağının üst bölümünden vurulmuşlardır. Tüm ölülerde birden fazla ateşli silah yaralanması vardır. Ölenlerden üçü av tüfeği ile vurulmuşlardır. Bütün cesetlerde yaygın darp izleri olup bir kısmı tanınmayacak haldedir. Nitekim bu yüzden bir cesedin ismi bakanlık tarafından önce Erkan Özkan olarak açıklanmış, ölü muayenesi sırasında Feyzullah Koca olarak kayıtlara geçmiş, sonradan ise İsmet Kavaklıoğlu olarak değiştirilmiştir. Ölü muayene tutanağında her iki isim de yer almaktadır.

Tüm cesetler ve yaralıları adli tıp morguna ya da hastaneye çıplak olarak getirilmişlerdir.

Cumhuriyet Savcısı'nın yaptığı keşif ve ölü muayene tutanaklarından görüldüğü üzere 7 kişi cezaevinde iken, 3 kişi ise kaldırıldığı hastanede ölmüştür. Ancak C. Savcısı'nın incelemesi sırasında cesetlerin hiçbirinin üzerinde giysi yoktur. Cezaevinde ölen insanların çıplık çıplak soyulmasının somut maddi bir gerekçesi yoktur. Tam aksine delil tespiti açısından giysilerin çıkarılmaması gereklidir. Yine bu tutanaklardan anlaşılmaktadır ki, cezaevi idaresi ve jandarma istihbaratı ölüleri giysili halde iken fotoğrafını çekmiştir. Bu durumda giysilerin çıkarılmış olmasının delil karartmadan başka amacı

olmadığı anlaşılmaktadır. Nitekim keşif ile çok sayıda giysi emanete alınmış, ama hangi giysinin kime ait olduğu çoğunlukla belirlenememiştir. Belirlendiği ileri sürülen giysilerin bir kısmı da ateşli silah yaralanmasının olduğu bölgeye ilişkin değildir. Bu şekilde atış mesafesi, silahın türü gibi verilerin elde edilmesi güçleştirilmiştir.

G- Operasyon sonrası resmi açıklamalara dair değerlendirme:

İdare, Ankara Cezaevi'ne hiçbir avukatı veya aileyi almamışken ve hiçbir tutuklu ya da yaralı ile görüşme yapılmamışken, tamamiyle kendi gerekçelerine uygun bir zemin hazırlamak amaçlı ve tek yönlü şekilde basına bazı açıklamalarda bulunmuştur. Tutuklularda ele geçirildiği iddiası ile teşhir edilen malzemelerden büyük bir kısmının gerçek de olmadığı anlaşılmaktadır. Silah olarak gösterilen bazı tiyatro aksesuarları bile vardır. Bu açıklamanın en az inandırıcı olan tarafı da koğuşlarda bir kaleşnikof ve bir de av tüfeği bulunduğu iddiasıdır. Böylesi silahların cezaevine girmesi olanaksızdır.

Görülmektedir ki, devlet organları önce tutukluların uzun süre güvenlik güçlerine ateş açtığını ileri sürerek cinayetleri meşrulaştırmak istemiş, kamuoyunun dikkat ettiği üzere silahla yaralanmış hiçbir güvenlik kuvveti gösterilemeyince de, bu kez tutukluların birbirlerini vurdukları ileri sürülmüştür. Şimdilerde dile getirilen bu akıl dışı senaryonun ciddiye alınması bile mümkün değildir. İddia edildiği şekilde kaleşnikof silah olduğu halde tutuklular saatlerce devlet güçlerine ateş açılmış olsa idi bu silahın etkisi ve niteliği gereği çok sayıda yaralı ya da ölü olması beklenirdi. Sadece ölülerin tıbbi durumları dahi bu iddiayı çürütür niteliktedir.

H- Basının olaya ilişkin tutumu:

Sınırlı sayıdaki basın organı dışında, genel olarak yazılı ve görsel basın olayları tamamen devlet yetkililerinin verdiği bilgi ve yönlendirmeye göre kamuoyuna aktarılmıştır. Yayınlar haber vermekten çok tutukluları suçlama, karalama ve operasyonun mali sonuçlarıyla ilgilenme şeklinde olmuştur. Tutuklu yakınları, avukatlar ve kitle örgütlerinin edindikleri ve açıkladıkları bilgiler ve değerlendirmelere basında yer verilmemiştir. Basının perspektifi daha çok ölenleri suçlayan, ölümleri haklı gösteren ve yeni başka operasyonların yapılmasını teşvik eden, buna göre zemin hazırlayan bir şekilde gelişmiştir.

Tutukluların hücrelerde tecrit edileceği cezaevlerine konulması gerektiği yönünde propaganda yapılmış, gerçeğe aykırı fotoğraflar, bilgiler bu yönlendirmeyi destekler mahiyette bilinçli olarak yayınlanmıştır.

Öldürülen ya da yaralanan tutuklular, aileleri ya da tepki gösteren kişiler asılsız ve kaba iddialarla teşhir edilmiş suçlu ilan edilmiştir.

Bütün bu tutumu ile basın hem meslek kurallarını açıkça hiçe saymış hem de merkezi bir kontrol altında yayın yaptıklarını göstermiştir. Bu tutum gelecekteki olaylar açısından kaygı vericidir.

İ- Cenazelerin defninde karşılaşılan uygulamalar:

Cenazelerin aileler ve arkadaşları tarafınan diledikleri şekilde törenle defnedilmesine izin verilmemiş, ağır bir polis-asker baskısı ile cenazelere katılım engellenmiştir ve İzmir'de yapılacak olan cenaze törenine katılmak isteyen yüzlerce kişi gözaltına alınıp, 14 kişi de tutuklanmıştır. Cenaze törenleri izne tabi olmadığı halde yapılan tutuklamaların hukuki bir yönü yoktur. İstanbul'da ise Ümit Altıntaş'ın cenazesi

gece 11'de zor ile gömülmüştür. Bu yollarla cenazelerin gömülmesinde de yasa dışı ve hukuk dışı bir tavır sergilenmiştir.

Aileler kurallarına uygun tören yapamamış, çocuklarının vasiyetlerini yerine getirmeleri engellenmiştir.

J- Demokratik tepkilere karşı devletin tutumu:

Cinayetlere tepki gösteren kitle örgütleri ya da kişiler ağır bir polis baskısı ile karşılaşmıştır. İstanbul'da kitle örgütlerinin yapacağı basın açıklamaları engellenmiş, sembolik cenaze törenine saldırılmış ve bu yollarla yüzlerce kişi gözaltına alınmış, bunların bir çoğu kötü muamele görmüştür.

Bu tutum olayların kamuoyuna doğru bir şekilde yansımaları da engellemiş, tek taraflı bilgi akışı olmuştur.

K- Olaylar sonrasında cezaevlerinin durumu:

Bu olaylar gerekçe yapılarak Ankara'daki tutuklulara avukat görüşü için defalarca aramalar dayatılmıştır. Ancak olaydan 15 gün sonra cezaevine alınan avukatlar bu gibi dayatmalar nedeni ile görüşmelerde sıkıntı yaşamaya devam etmektedirler. Hepsi tutuklu olan müvekkillerle görüşte vekaletname gerektiği şeklinde yasa dışı bir tavır takınılmaktadır.

Sevkinin yapıldığı cezaevlerinde ise birçok keyfi kısıtlamaya gidilmiştir. Aile görüşlerinin engellenmesi, avukat görüşlerinin engellenmesi, yeni ve kural dışı aramaların yapılmak istenmesi, temel ihtiyaçların temininin engellenmesi, hastane sevklerinin yapılmaması belli başlı ihlallerdir.

Fiili durumun yanında psikolojik tehdit edilmesi, yeni operasyonlar yapılacağına söylenmesi gibi girişimler vardır. Burdur Cezaevi'ne atanan yeni müdür hiçbir hak tanımadığını, diyaloga girmeyeceğini ve cezaevini "düzeltmeye geldiğini" söyleyebilmektedir. Bazı devlet yetkilileri ve idareciler eliyle avukatlara asılsız ve soyut suçlamalar getirilerek karalama yürütülmektedir.

Avukat görüşmeleri birçok cezaevinde hala büyük bir zorlukla ya da kısıtlı olarak yapılmaktadır.

L- Cinayet ve yaralamalara ilişkin soruşturma süreci:

Bugüne dek öldürme, işkence ve yaralama fiillerinin olduğu sabit iken, sorumlular hakkında açılan bir soruşturma görülmemektedir. Yetkililerin açıklamalarından anlaşılmaktadır ki ölenler suçlanmaktadır. Açıklamalarda olay tutuklulara mal edilmeye çalışılmaktadır. Ciddi bir soruşturma için gerekli olduğu halde hiçbir sorumlu ve yetkili görevden uzaklaştırılmamıştır. Sorumlular görev başındadır ve tüm deliller ya da delile ulaşma olanakları onların kontrolünde ve denetimindedir. Bu açıdan sağlıklı bir soruşturmanın

yapılmadığı açıktır.

M- Sonuç:

aa- Yapılan operasyon planlı ve öldürmeye yönelik olup planlanan sonuçlara ulaşılmıştır. Etkisiz kılma amacı hiç güdülmemiştir. Aksi halde ölenlerde hem öldürücü nitelikte çok sayıda travma hem de çok sayıda ateşli silah yarası olması mümkün değildir.

bb- Ölüm ve yaralanmaların bir çatışmanın doğal sonucu gibi gösterilmesi yanlıştır.

Olayın niteliği gereği tutuklular tarafından savunmaya yönelik direniş yapılmıştır. Ne var ki bu direnişin şekli, şahısların cezaevinde bulunmaları, devlet güçlerince kullanılan silahların niteliği ve cesetlerdeki bariz ağır darp ve sair yöntemlerin kullanıldığını gösteren izler, kullanılan şiddetin etkisiz kılma amacı taşıdığını göstermektedir.

cc- Yaralılara yönelik devam eden uygulama, hiçbirinin tedavi edilmemesi, doğal haklarının ellerinden alınması, süre giden yeni operasyon tehditleri, uygulamanın merkezi ve genel bir karar olduğunu göstermektedir. Benzer olayların tekrar edileceği izlenimi verilmektedir. Aynı tür girişimlerin ve katliamların olacağından endişe etmekteyiz.

dd- Katliamın gerçek gerekçesi hücre tipi cezaevini kurumlaştırmaktır. Hücre tipi cezaevi kişiliksizleştirme, yalnızlaştırma ve insani değerleri yok etme amaç ve sonucunu barındırdığı için haklı ve kabul edilebilir değildir.

ee- Demokratik kamuoyunun meşru tepkileri dahi zor yolu ile engellenerek yapılan hukuk dışı girişim cezaevi dışına da yaygınlaştırılmıştır. Bu durum anti-demokratik, hukuk dışı uygulamaların devam edeceğini göstermektedir.

ff- Eşi görülmemiş bir vahşet olan bu olaya rağmen hiçbir sorumlu hakkında soruşturma ya da dava açılmamış olması, olayın faillerinin cezalandırılmayacağını göstermektedir. Bu konudaki ataletle rağmen yaralı tutuklulara ivedilikle dava açılmış olması yargının da tavrının idareninki ile aynı olduğunu göstermektedir. Asgari hukuk kurallarının bile işletilmeyeceği şimdiden görülmektedir.

gg- Yaşanan eylemlerin ardından tutukluların haklı taleplerinin kabulü ile sonuçlanan mutabakata rağmen devlet bunun gereğini hiçbir şekilde yapmamakla yeni olayların sorumluluğunu da almıştır.

hh- Yaralıların tedavi edilmemeleri, hücrelerde tutulmaları, tüm haklarının alınması nedenleri ile doğan olumsuzlukların sorumlusu devlet yetkilileridir.

ii- Benzer yeni vakaların yaşanmaması için elden geldiğince geniş demokratik tepki örgütlenmeli, şikayet ve soruşturmalar takip edilmelidir. Bu konuda demokratik kamuoyu çok zayıf bir tutum sergilemiştir.

Bartın'da bir özel savaş elemanı:

Astsubay Uzman Çavuş Mehmet Özpınar

Devrimci tutsaklara saldırılar devam ediyor

Basına ve devrimci kamuoyuna...

Ulucanlar katliamında emekçi halkımızın onuru olan 10 yiğit devrimci katledildi. Onlarca özgür tutsak yaralandı. Ölümsüzleşen on şehidimiz ve onlarca yaralımız özgür tutsakların asla teslim alınamayacağını tarihe bir kez daha yazılışydı.

Fakat faşist devlet, bulunduğu her fırsatta işçi eve emekçilerin mücadelesinde en önde bulunan devrimci tutsaklara dönük katliamcı mantığını sergiliyor. Zira açlık ve sömürüye karşı her ayağa kalkışında işçi ve emekçileri güçsüz bırakmanın devrimci öncüleri biçmekten geçtiğini faşist devlet çok iyi biliyor.

Katliamdan sonra yaralı halde bizleri hücrelere kapattılar. Durumumuz ağır olduğu halde, tedavilerimizi bir aya yakın süre hiçbir şekilde yapmadılar. CMK ile yaptıkları anlaşmaya, bedenlerimizi 26 gün açlık grevine yattıktan sonra uydular. Ve sonrasında yapılan anlaşma gereği Bartın Hapishanesi'ne getirildik. Tedavilerimiz yapılacak diye götürüldüğümüz hastanede insanlık onuruyla bağdaşmayacak uygulamalarla karşı karşıya kalıyoruz. Saldırıya uğruyoruz.

Geçirdiği akciğer iç kanama dolayısıyla sağlık durumu ciddiyetini koruyan TKİP davası tutsağı **Haydar Baran**'ın 27.10.1999 tarihinde Bartın Hastanesi'ne götürüldüğünde saldırıya uğraması katliamcı, işkenceci saldırganlığın örneklerinden biridir. Arkadaşımız, kollarına girmek bahanesiyle Astsubay Uzman Çavuş **Mehmet Özpınar** gözetimindeki askerler tarafından koltuklarından havaya kaldırılarak yürütülmeye çalışılmıştır. Arkadaşımız bu duruma itiraz etmiş, böylesi bir dayatmanın sürdüğü koşullarda tedevi kabul etmeyeceğini söylemiştir. Bunun üzerinde **Mehmet Özpınar**; **"Askerlerin üzerine Ulucanlar'da ateş açıp teslim olmayacağız diyeceksiniz, bir de vücudumuzda yanıklar var deyip doku testi isteyeceksiniz. Siz elebaşları zorluk çıkarıp kendinizi ispat etmeye çalışıyorsunuz. Ben savaş alanından geldim, beni yıldramazsınız... Katilleri bir de tedaviye getiriyoruz."** vb. hakaretlerde bulunarak insanlık düşmanı faşist zihniyetini ortaya koymuştur.

Biz biliyoruz ki aslında bu tutum katliamcılığın ve vahşetin merkezinde bulunan faşist devletin, bildik yaklaşımının Astsubay Uzman Çavuş tarafından ifade edilmesidir.

Öte yandan Bartın Devlet Hastanesi Uzman Doktoru **Serhat Vapuzlaroğlu**; Hipokrat yemini etmiş bir doktor gibi değil, düşman gibi davranmaktadır. Burnu kırık **Resul Ayaz** ve **Haydar Baran**'ı tedavi etmediği gibi, **"Ulucanlar'da hep burnunuzu mu kırdılar? Bir şey olmaz."** sözlerini gülerek ifade etmiştir. Bu sözler eden **Serhat Vapuzlaroğlu**, arkadaşlarımızın sevkini açıkça reddetmiştir.

Hızını alamayan **Mehmet Özpınar** bizzat kendisinin içinde bulunduğu fiziki saldırıyı yapmıştır. Vahşice saldırıya ortada bulunan halktan insanlar, **"Hasta bir insana böyle vurulur mu?"** diyerek tepki göstermiştir. Arkadaşlarımızın kafalarından aldığı cop darbeleri şişliklere yol açmıştır. Yanı sıra sırtına ve yüzüne aldığı darbeler ekimozlara neden olmuştur. Bu durum Bartın Hapishanesi doktoru tarafından tespit edilmiştir. İnsanlık düşmanları, arkadaşlarımızın akciğer iç kanaması geçirdiğini bildikleri halde tekmeyle akciğerine vurarak yaşamına kastetmeye çalışmıştır.

Biz bir kez daha devrimci tutsakların asla teslim alınamayacağını, devrimci tutsaklara kalkan ellerin kırılacağını ilan ediyoruz.

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

İşkencecilerden hesap sorduk, soracağız!

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Ulucanlar'dan gelen Bartın Hapishanesi'ndeki DHKP-C, TKP/ML, TKP(ML), TKİP'li dava tutsakları

CMK'nın çeşitli kurum ve kuruluşlara gönderdiği çağrı mektubu:

Çağrımızdır

Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde 26 Eylül 1999 günü insanlık dışı bir katliam gerçekleştirildi. 10 devrimci siyasi tutsak vahşice öldürüldü, onlarcası yaralandı. 30'u aşkın arakadaşımız ağır işkencelerden geçirildikten sonra yeni saldırı ve baskılarla karşılaştıkları çeşitli cezaevlerine sürgün edildiler.

Katliamı gerçekleştiren devlet, işin aslını ve amacını gizleyebilmek için çeşitli yalan ve demagojilere başvurdu. Ulucanlar'da "tünel olduğu"nu iddia etti, ama aslı çıkmadı. 11 gün sonra ise kendi kazdığı tüneli basına göstererek iddiasını "kanıtlama"ya çalıştı. Ama bu burjuva medyaya bile inandırıcı gelmedi. "Tutukluların silah kullandığı"ni iddia etti, ama silahla yaralanmış yaralı bir görevli bile gösteremedi. "Arama ve sayım verilmediği"ni iddia etti, ama işin gerçeği, 40 kişilik koğuştaki aylardır 120 kişi olarak yaşamak zorunda bırakılan siyasi tutsakların, mafya ağlarının keyif sürdüğü bir koğuştaki işgal etmek zorunda kalmalarını bahane ederek kendisinin sayım ve aramaya gelmediği gerçeği ortaya çıktı.

Kısacası; faşist devlet Ankara Ulucanlar'da tamamen haklı bir talep olan koğuştaki sorununu çözmeye yanaşmayarak bu katliama zemin hazırladı.

Ankara Ulucanlar katliamı, cezaevlerinde girişilen bu tür insanlık dışı saldırıların ne ilkidir, ne de sonuncusu olacaktır. Daha önceleri, 1995 yılında İzmir **Buca**'da, 1996 başında İstanbul **Ümraniye**'de ve 1996 sonunda **Diyarbakır** cezaevlerinde benzer katliamlar gerçekleştirildi. Fakat Ulucanlar katliamının bazı yönleriyle bunlardan farkı vardır. Daha öncekilerden farklı olarak Ulucanlar'da devrimci siyasi tutsaklara karşı baştan ateşli silah, göz yaşartıcı bomba, kükürt gazı ve daha başka bilinmeyen kimyasal maddeler kullanılmıştır. Katledilen veya ağır yaralanan devrimci tutsakların çoğu saatler süren ağır işkenceler sonucunda öldürülmüş ya da sakatlanmışlardır. Operasyon sırasında telsizlerden "20-30'unun gitmesi önemli değil..." anons ve emirlerinin eşliğinde, katliam bilinçli ve planlı bir biçimde yürütülmüştür.

Ulucanlar katliamı, cezaevlerindeki devrimci siyasi tutsaklara karşı uzun zamandır hazırlanan yeni bir saldırı dalgasının açılış hamlesi özelliğine sahiptir. Onun asıl farklı ve ayırdedici yanı burasıdır. "Cezaevlerinde devlet otoritesini sağlamak" bahanesi ve demagojisi eşliğinde benzer saldırılarla karşılaşabileceğimiz bir sürece girilmiştir.

Girilen bu süreçte faşist devletin amacı, devrimci siyasi tutsakların politik kimlik ve kişiliklerini ezmektir; cezaevleri koşullarının olumsuzluklarına karşı geliştirdiğimiz iç örgütlülük ve dayanışmamızı parçalayarak bizleri savunmasız hale getirip insanlık dışı dayatmalarını kolayca uygulayabileceği bir cezaevleri düzeni kurmaktır. Bu yönelim somut ifadesini; "oda sistemi", "2-4 kişilik koğuştaki sistem", vb. adlar altında dile getirilen "**Hücre Tipi Cezaevleri**" uygulamasını hayata geçirme çabalarında bulmaktadır.

Faşist devlet satılmış faşist medyasının desteğini de arkasına alarak, insanlık dışı bir tecrit ve kişiliksizleştirme politikasının elverişli zemini olarak düşündüğü "**Hücre Tipi Cezaevleri**" uygulamasının hayata geçirilmesini, "cezaevlerinde yaşanan sorunların **tek**, hatta **insani** bir çözüm yolu olarak yutturma çabasıdır. Bu konuda kamuoyunu da maalesef belli ölçülerde yanıltmaya başarabilmiştir. "Oda sistemi", "Avrupa tipi modern cezaevleri", vb. etiketler adı altında pazarlanmaya çalışılan "**Hücre tipi/F tipi**" cezaevleri, gerçekte, insanın insani kişiliğini bile parçalamayı, siyasi tutsakları psikolojik yönden de çökertip kişiliksizleştirmeyi amaçlayan faşist bir tecrit politikasının araçlarıdır. "**Hücre tipi/F tipi**" cezaevleri ile devrimci siyasi tutsakların zamana yayılmış ve kamuoyunun dikkatlerinden de uzak bir biçimde fiziki ve psikolojik bakımlardan yıpratılıp imha edilmeleri amaçlanmaktadır.

Cezaevlerindeki mevcut koşullar zaten insanlık dışıdır. Fiziki altyapı yetersizliklerinin dışında, hak gaspları ve saldırılar ile devrimci siyasi tutsakların en insani ve doğal hakları ve yaşam olanakları dahi ortadan kaldırılmaya

çalışılmaktadır. Hepatit B ve Hepatit C ile tüberküloz başta olmak üzere birçok salgın hastalık yaşanmakta, hasta, sakat ve yaralı tutsakların tedavileri sürekli bir biçimde engellenmektedir. Beslenme koşulları alabildiğine yetersizdir. Birçok cezaevinde yer sorunu yaşanmakta, çözüm imkanları olduğu halde yeni koşullar açılmadığı için tutuklu ve hükümlüler aynı yatakta 2-3 kişi yatmak zorunda bırakılmaktadır. Ailelerimiz ve görüşçülerimize olmadık eziyetler çektirilmekte, avukat görüş ve savunma olanakları kısıtlanmaktadır. Jandarma ve cezaevi yöneticilerinin keyfi tutumlarına bağlı olarak cezaevinden cezevine, hatta aynı cezaevinde dönemden döneme değişen uygulamalar söz konusu olabilmektedir. Hastane ve mahkeme gidiş gelişleri ile jandarmanın içeri girdiği aramalar sırasında dayak ve saldırılarla karşılaşmak "olağan uygulamalar" haline gelmiştir, vb. vb.

Bütün bunların kaynağı olarak "koğuştaki sistem" gösterilmektedir. Fakat işin gerçeği, "koğuştaki sistem" olarak yakınılan sistem, bütün bu olumsuzluklara bizlerin gücümüzü ve olanaklarımızı birleştirerek kendimizi ve birbirimizi nispeten koruyabilmek imkanlarına sahip olmamızı sağlamaktadır. Faşist devletin "koğuştaki sistem"nden duyduğu rahatsızlığın da nedeni zaten budur. Onlar, bizlerin birbirimize omuz vererek dayanışmamızdan korku duymakta, bundan rahatsız olmakta, buna tahammül edememektedirler. Saldırıların esas nedeni ve amacı da bizim bu iç örgütlülük ve dayanışma imkanlarımızı ortadan kaldırmaktır.

Devrimci siyasi tutsaklar olarak, varoluş nedenimizi ve zaten tutsak alınarak ağır cezalara çarptırılmamızın gerekçesini oluşturan siyasi kimlik ve değerlerimize olduğu kadar insani kişiliğimize ve onurumuza yönelik saldırılara karşı bugüne kadar çoğu kez bedenlerimizi barikat haline getirerek, açlığa yatırarak direndik. Bedeli ne olursa olsun bundan sonra da sonuna kadar direneceğimiz bilinmelidir.

Fakat bu noktada kendine "İnsanım", "Demokratım", "İlericiyim", "Faşizme karşıyım", vb. diyen bütün kişi, kurum ve kuruluşlara da büyük bir sorumluluk düştüğü inancındayız. Bizlere karşı girişilen katliam ve saldırıların önünün alınabilmesi, bizlerin direnişi kadar sizlerin tutumuna, bizlerin şahsında bütün topluma gözdağı verip sindirmeyi amaçlayan politikalara karşı duruşa bağlıdır. Unutmayın ki, bizlere yönelik saldırılar insanca yaşam özlemine, işçilere, emekçilere, tüm ezilenlere, ilerici demokrat aydın güçlere, vb. yönelik saldırıların bir parçası, çoğu kez de odak noktasıdır. Ve yine unutulmamalıdır ki, Ulucanlar katliamı gibi vahşi saldırıların bu kadar pervasız sergilenebilmesinin önemli nedenlerinden biri de, demokratik kamuoyunun, kurum ve kuruluşların cezaevlerinde yaşanan sorunlar ve saldırılar karşısında çok cılız ve yetersiz tepkiler ortaya koymalarıdır.

Dün Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve nihayet Ankara Ulucanlar derken, bugün Burdur, **Malatya**, Buca, **Bergama**, Ümraniye ve **Çanakkale** başta olmak üzere, başka cezaevlerinde de yeni saldırı ve katliam hazırlıkları yapılmaktadır. Yeni Ulucanlar'la karşılaşmak istenmiyorsa eğer, bu sizlerin konuya göstereceğiniz duyarlılık, ortaya koyacağınız tepkilerin gücü ve kararlılığına bağlıdır.

Cezaevlerinde yaşanan sorunların ve karşı karşıya bulunulan tehlikelerin daha iyi anlaşılabilmesi ve bu konuda yerine getirilmesi gereken asgari insani ve demokratik görevlerin belirlenebilmesi amacıyla sizlerle kapsamlı ve karşılıklı bir görüş alışverişinde bulunma ihtiyacı duyuyoruz. Bu amaçla, yönetim kurulunuzun belirleyeceği yetkili bir temsilciler heyetini, cezaevlerindeki devrimci siyasi tutsakların merkezi örgütlülüğü olan CMK ile görüşmek üzere en kısa zamanda Bayrampaşa (Sağmalcılar) Cezaevi'ne davet ediyoruz.

Bu çağrı ve davetimizin karşılıksız kalmayacağı inancıyla çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Saygılarımızla
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu

Bursa Özel Tip Cezaevi'nde devrimci dayanışma kazandı!

26 Eylül sabahı cezaevi personelinin sessiz-sedasız çekilmesiyle, olağanüstü bir durum olduğunu anladık. Bunun üzerine hangi cezaevinde operasyon olduğunu öğrenmeye çalıştık. Fakat cezaevi idaresi ve başsavcının bizi oyalamaya çalışması sorunun ciddiyetini gösteriyordu. Ana malta kapısını kırarak malta işgaline başladık. Cezaevi idaresi elektrik ve suyu keserek eylemimize yanıt verdi!

Radyodan Ulucanlar'da operasyon olduğunu duyar duymaz, maltadaki hemen herşeyi kırıp-yıkarak tepkimizi gösterdik ve sloganlar atmaya başladık. Düşman, askeri içeriye sokarak ciddi bir operasyon hazırlığı ve tahkimat yaptı. Eylemin militan ruhuyla silah gösteren askerlerin üstüne yürünmesi, sürekli kapı dövülmesi, slogan atılması ve düşmana meydan okunması, askerin barikat kurmasına, ek tedbirler almasına neden oldu. Eylemimiz Bayrampaşa'dan anlaşma metni geldikten sonra da sürdü. Faksı okuduktan sonra, Ulucanlar katliamının hesabının sorulacağı açıkça ifade edildi.

Cezaevi idaresi yeni dayatmalarla geliyordu (arama vb.). Normale dönmemize rağmen, faşist başsavcı (Emin Özler) ve 1. müdürün (Cihan Şah Karakoç) normal işleyişi başlatması üç gün sürdü. Sorun 4 Ekim Pazartesi günü bir biçimde bağlanınca, "normal" işleyişe dönüldü. Direniş 9 siyaset katılımcısı: TKİP, DHKP-C, TİKB, MLKP, TKP/ML, TDKP, TKEP, THKP-C/HDÖ, TKP(ML).

5 Ekim günü görüş kabinlerinde tüm dostların katılımıyla ortak bir anma yaptık. Kısa ve özlü anıma ailelerimiz de sloganlarla ve alkışlarıyla katıldılar. Hazırlıklarımızı yapıp, gerçek anlamıyla bir anmayı ise 19 Ekim günü havalandırmada yaptık.

Düşmanın "normal" işleyişe dönmesinin ardından, faşist baskılar artarak ve kurumlaşarak devam etmektedir. Sinsi sinsi yeni genelgeyi uygulamaya çalışan başsavcılık ve 1. müdür çetesi, ailelerimize alçakça baskılar uygulamakta, mektup hakkımız gaspedilmekte, kantin sorunu çıkartılmakta, soruşturmalara ve disiplin cezaları açılmaktadır. Fakat kararlılığımızdan dolayı hücre tipi cezaevine geçememesi, düşmanı daha da saldırganlaştırırken, PKK'nin teslimiyetçi çizgisinden dolayı olarak güç almaktadır. Pışmanlık yasası ile ilgili kitapçıları gizli olarak dağıtmaları, sermaye uşaklarının acizliğine ve neyden, nereden, nasıl medet umduğuna bir örnektir!

Sorumluları ve sermaye devletini uyardık, tekrar uyarıyoruz. Ne bedel ödemek gerekiyorsa ödeyeceğiz ve hangi bedeli ödetmek gerekiyorsa ödeteceğiz! Sermayenin burçlarına sosyalizmin kızıl bayrağını dikeceğiz.

TKİP tutsağı/Bursa

Cumhuriyetin 76. yılında canlanan TC değil, Halklarımızın özgürlük ütopyası olacaktır

Cumhuriyetin 76. yılında, TC'nin inkarcı-imhacı karakteri ile halklarımızın direniş ruhu bir kez daha tarihsel bir rövanşı yaşıyor. TC devleti, emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni politikalarına dayanarak Kürdistan halkı şahsında halkların yükselen mücadelelerini ve direniş ruhunu boğmak, bir daha doğmamak üzere betonlamak istiyor. Bu nedenle bugün, çok daha bilinçli ve kararlı bir duruşla devrimci değerlere sahip çıkmak, direniş ruhundan taviz vermemek tarihsel bir görev olarak önümüzde duruyor.

TC devletinin halklara, emeğe, insanlık değerlerine karşı olma gerçeği güncelde en saldırgan bir konuma ulaşmıştır. Türkiye ve Kürdistan toprakları uluslararası sermayenin önüne serilerek, değerler sınırsız bir sömürüye açılırken, bu toprakların insanları çaresizliğe, yoksulluğa, açlığa mahkum edilmektedir. Ekonomik bunalım ve çürüme en çok da emekçilere fatura edilmektedir. Bu gerçeklerin siyasal yapıya yansımaları da daha farklı değildir. Şiddet ve baskıda sınır tanınamama, yargısız infazlar, katliamlar ile en küçük demokratik ifade olanakları ortadan kaldırılmak istenmektedir. Kölelikten başka bir şey olmayan egemenlerin barışı ve istikrarı böyle korunmak istenmektedir. Yine en küçük bir muhalif çatlağın 'balans ayarı'yla nasıl giderildiğini anlamak için yakın geçmişe bakmak yeter de artar bile. Açık ki bunlar TC'nin bugünü ile veya devlet içindeki karanlık güçlerin provokasyonu ile açıklanabilecek şeyler değildir. TC'nin mayası emeğe ve insana karşıtlık üzerine kuruludur. Tarihi bunun tarihi, önderleri, siyasetçileri bu katliamcı faşist geleneğin önderleridir.

Gerçekler günlük ve anlık olarak halklarımıza bu kadar açıktan dayatılırken ve halklar nezdinde meşruiyetini çoktan yitirmişken, 76. yıldöneminde rejim, yeniden canlandırılmaya çalışılmaktadır. Kürdistan devrimi şahsında yürütülen tasfiye saldırısının sonuç aldığı noktalarda, halklarımızın direniş mirası TC'ye taze kan yapılmaya çalışılıyor. Kemalizmin gerçeğinin karakteri olan faşist ve sömürgeci tezler halkların belleğinde mahkum edilmişken, bugün aynı dillerce doğrulanmak isteniyor. TC'nin saldırganlığı meşru görülüp halkların boyun eğmeme tavrı ve direnme kararı bu saldırganlığın gerekçesi olarak gösterilip mahkum ediliyor. Düzenin 'çağdaşlaşması' isyanlara dayandırılırken, faşizmin beş para etmez sömürücüleri 'devlet büyüğü' olarak kitlesel törenlerle karşılanıyor. Ve daha dün, onların emri ile dökülen kanlar, parçalanmış beyinler yok sayılıyor.

Daha geçen yıl, başkan Öcalan'ın "cenaze töreni" dediği 29 Ekim Cumhuriyet kutlamalarına bu yıl, bir PKK grubu, TC'ye teslim edilerek 'katılım' sağlanıyor. Daha geçen yıl, başkan Öcalan'ın mesajıyla TC enkazının üzerinde Anadolu ve Kürdistan fedarasyonu hedeflenirken, bunun andı içilmişken, bugün TC'yi güçlendirmenin içte ve dışta tek politik tavrı olarak benimsenmesi isteniyor. Daha geçen yıl, komploya karşı Erdal Aksu yoldaşın şahsında yurtsever Kürdistan halkı, Lozan statüsünü yerle bir etme kararıyla TC'yi ve emperyalist sistemi yargılamak, bugün emperyalizmin hükmüne şapka çıkartma gereğinden söz ediliyor. Bütün bunlar TC'nin ömrünü uzatmaya, sunni tenefüs sağlayarak yaşam gücü kazandırmaya dönük yeni yaklaşımlar olurken, halklarımızın önüne de tek yaşam seçeneği olarak dayatılıyor. Bu çabaların TC'ye yaşam sağlayıp sağlamayacağı tartışma

konusudur. Ancak burada görülmesi gereken halklarımıza dayatılan komplo'nun kapsamıdır. Yara bere içindeki bir canavarın yeniden diriltme çabalarının bizim için anlamıdır.

Halklara dayatılan bu son, daha '98 Ekim ayında, PKK önderliğinin imhası üzerinden Kürt halkı ve halklarımızın direnme gücü tasfiye edilerek tamamlanmak isteniyordu. Ancak PKK önderliği buna karşı "Nasıl ki, TC çağını doldurmuş Osmanlı enkazı üzerinde kurulmuş ise halklarımızın Anadolu ve Kürdistan fedarasyonu da TC'ye onun dayandığı ittifakın enkazı üzerinde yükselecektir... Şahsımızda tüm halklarımıza karşı düzenlenen bu komployu bir kez daha lanetliyorum. Bu komplo, kesinlikle dünya jandarmalığına oynanan ABD'nin çok kesin bilinci ve desteği ile yine TC ve İsrail'in en sağcı faşist iktidarı ile planlı gerçekleştirilmek istenmiştir." diyerek, bu komploya karşı TC'yi yıkmaya ve Anadolu Kürdistan federasyonunu kurma andını içmiş ve mücadelenin yönünü çok net belirlemiştir.

Peki bugün ne oldu, ne değişti ki, enkazından, halklarımızın emek cumhuriyetini kurma andını içtiğimiz, egemenlerin cumhuriyetini devletimiz olarak görüp, bir yıl sonra aynı gün "barış grupları" adı altında teslimiyet törenleri düzenleniyor.

Peki bugün ne değişti de, varlığımıza kasteden ve temelleri cesetlerimiz üzerinde kurulu olan bu devleti kendi devletimiz olarak görmemiz isteniyor, hatta böyle görmediğimiz, benimsemediğimiz için kendimizi suçlamamız isteniyor.

Peki bugün ne oldu da, dün zaferimizin tek garantisi olan PKK çizgisi halkımızı imhaya götürecektir çizgi, savunular ise provokatör ilan ediliyor.

Peki bugün ne oldu da, dostla düşman böylesine yer değiştirdi. Yoldaşlar-dostlar düşman; düşman, dost görünür oldu?

Gerçeklerin tersyüz edildiği, canilerin ilerici, sömürücüleri şefkatli gösterilerek dostla düşmanın yer değiştirdiği, bilinçlerin muğlaklaştırılıp çarpıtıldığı günümüzde bir kez daha bu tarihsel güncel gerçekleri halklarımızın önüne koymak devrimci görevimiz ve sorumluluğumuzdur.

Bugün her zamankinden daha fazla gerçeklerin savaşçısı olma görevi var önümüzde. Bilinçlerin karartılmasına izin vermemek, ideolojik çizginin tarihsel kanıtlarında aldığımız güçle direniş sürdürmek görevi vardır. Ortaya atılan ve teslimiyetin asma yapırağı yapılan demokrasi ve barış söylemlerine karşı halklarımızın kardeşliğine, özgürlüğüne ve TC rejminin tüm ittifaklarıyla yıkılmasına dayanan zaferine inancın haykırılma görevi var. Halklarımızın köleliğini ve yaratılan değerlerin yok edilmesini hedefleyen saldırılara karşı tek çözümün devrim olduğunun kararlı ve inançlı duruşunu sağlama görevi var. Biz bu tarihi ve onurlu göreve sahip çıkıyor ve söz veriyoruz. 76 yıllık tarihine çok sayıda direniş ve binlerce kahramanlık sığdırdığımız bu rejmi yıkmak ve halklarımız için özgür bir yaşam yaratmakta kararlıyız, şehitlerimizin ANDI'nın ardındayız.

Zafer, özelemleri ve mücadele değerleri

uğruna savaşan halklarımızın olacaktır!

Kahrolsun sömürgeci faşist TC rejimi!

Yaşasın PKK!

Özverili ve mütevazı bir devrim militanı: Abuzer Çat

Merhaba Abuzer, sevgili siper yoldaşım! Gönderdiğin selamını aldım. Fakat sana yolladığım sıcak merhabanın ulaşmadığını katliam sonrası öğrenebildim. Borçlandırdın beni. Sıcak siper yoldaşlığı ilişkisinin ve mütevazı çalışmanın tüm devrimciler tarafından örnek alınması gerektiğine inandığım için, seni anlatmaya karar verdim.

Tanıştığımız tarihi tam anımsamıyorum. '89'un sonu ya da '90'ın başındaydık. O zaman Militan Gençlik'teydin. Atatürk Öğrenci Yurdu'nda kalıyorduk. Bir avuç devrimci olduğumuz için birbirimizi tanırdık genellikle. Aslında pek "bir avuç" da değildik, ama sivil-faşist çetelere karşı koyma sözkonusu olduğunda "bir avuç" kalırdık.

Modern revizyonizmin yıkılışının yarattığı tahribatı ve tasfiyeciliği hatırlıyorum. Hem Türkiye'de hem de Ankara'da devrimci mücadele alabildiğine zayıflamıştı. Özellikle öğrenci gençlik hareketi dibe vurmuştu. Bundan güç alan sermayenin sivil-faşist çeteleri azgınca saldırmaya başlamıştı. Atatürk Öğrenci Yurdu, faşistlerin '80 öncesinde "Site Yurdu" dedikleri, onlarca insanı işkenceden geçirip öldürdükleri "kurtarılmış bölgeleri" idi. Yeniden o karanlık günleri özleyen yarasalar, polislin açık desteğiyle, kitleleri korkutma, sindirme, güç gösterisi yapma ve örgütlenme faaliyetine girmişlerdi.

İşte '91-92 yıllarında bu saldırı dalgasını cepheden göğüsleme ve karşı-saldırıya geçme pratiğimiz sırasında seninle daha bir yakınlaştık. Örgütlenen kitle eylemliliklerinde, 60-100'er kişilik katılımla yapılan devrimci toplantılarda senin emeğin büyüktü. Tabi öncesindeki pratik faaliyette de... O yıllarda Atatürk Öğrenci Yurdu'nda birçok "ilk"i gerçekleştirmiştik. "İlk" duvar yazılamaları, "ilk" bildiriler, kuşlar, pullar, "ilk" devrimci kitle gösterisi... Bir toplu zehirlenme vakasına karşı 500 kişilik bir yolu işgal etme eylemi yapmış ve devamını getirmiştik. Ankara öğrenci gençlik hareketinin yaşadığı gerilemenin aksine, biz orada mücadeleyi yükseltmiştik. Seninle beraber hazırladığımız materyalleri geceli-gündüzlü nasıl coşkuyla dağıttığımızı hala hatırlıyorum. Faşistlerin örgütlülüğünü epeyce dağıtmıştık. Korkularından toplantı yapamaz, yurttan gezemez olmuşlardı. Polisten ve Ülkü Ocaklarından aldıkları tüm desteğe rağmen, orada sinmişlerdi. Fakat bizim deneyimsizliğimiz ve amatörliğümüz, orayı gerçek bir devrim mevzisi haline getirmemizi önledi.

Geçen sene cezaevinde olduğunu öğrendim. Olur da bir yerlerde karşılaşırsak, hep o dönemi yeniden tartışmak, kavgayı geliştirme açısından yeni dersler çıkartmak, senin gözlemlerini almak istiyordum, olmadı.

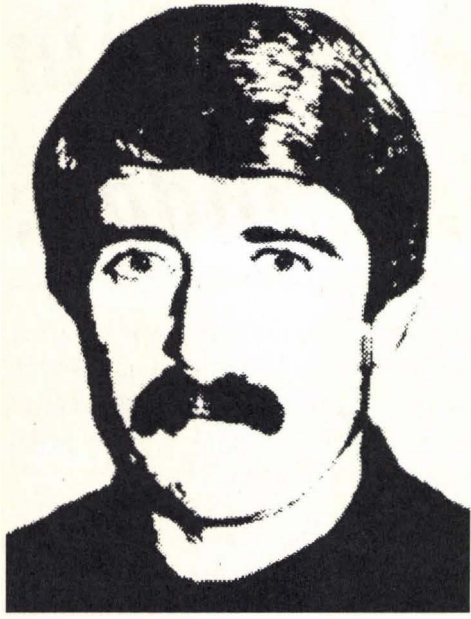
Haberin var mı bilmiyorum, bizim çalıştığımız dönemden hiç de azımsanmayacak sayıda devrimci çıktı o yurttan. İçlerinde hala devrimciliği sürdürenler, cezaevinde olanlar, hatta şehit düşen fakat bir mezarı bile olmayan arkadaşlarımız var.

Seni fena halde kızdırdım! Devrimci mücadelenin sorunlarını, örgütlenme tarzını, programatik meseleleri tartıştık biraraya geldiğimiz zamanlar. Okur-arastırırdın, bizimle paylaşmak için de hemen gelip tartışırdın. Ve kızdığın zamanlar kızarırdın. Bu kendine güven eksikliğinden değil, sadelikten ve mütevazilikten. Yoksul sınıf kökenli olduğun için, devrimci saflığı ve sadeliği içselleştirmiştin. Seni kızdırmak için 3-5 kişi önceden anlaştığımızı farketmezdin bile. Niye herkese değil de sana böyle davranırdık? Çünkü kızdığın zamanlar gidip daha fazla araştırır, daha fazla derinleşir, incelerdin.

Sonunda hakettiğin gibi, bir devrim kahramanı olarak ipi göğüsledin Abuzer. Kanın, en saf, en soylu, en billurlaşmış devrimci değerlerin simgeleri olan yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın kanına karışarak... Yüzün gelecekte, gözün sosyalizmde... Yıllar sonra yine yoldaşlaştık seninle...

Hoşçakal demiyorum... Zira biliyorum, kavganın sıcaklığı yıllar sonra da olsa yollarımızı kesiştiriyor, yine kesiştirecek. O zaman sen bana hoşgeldin diyeceksin. Yerimi sıcak tut sevgili siper yoldaşım!

Bekir Balyemez/Bursa

Bir anadan çocuklarına...

Sevgili Habip ve Ümit,

Merhaba!.. Ana sıcaklığında söze nasıl başlayacağımı, duygularımı nasıl aktaracağımı bilemiyorum. Şimdi sizin yine “gülüm”, “ana sen dirençlisin, çünkü bizim anamızsın” deyişinizi duyar ve görür gibiyim. Kusura bakmayın, ama çok çok üzgünüm. Sizler, güzel çocuklarım, bu olanları hiç hak etmediniz. Ama ne yazık ki faşizm yine gerçek yüzünü gösterip bu katliamı gerçekleştirdi.

Habip, seninle ilk karşılaşmamız Malatya Cezaevi'nde oldu. Daha benim ilk cezaevi görüşmelerim, yeni gidip gelmelerimdi. Ne kadar işçi kökenli olsam da, ezilmişlik, emeğimizin karşılığını alamamak, sömürülmek gibi şeyleri bilsem de, yine de oğlumu orada görmek beni çok derinden yaralamıştı. Senin o aydınlık güler yüzün ve tatlı dilinle, benim bunları yenmem ve direnmem gerektiğini, bir devrimci anasının böyle şeylere üzülmeyeceğini, çocuklarına sahip çıkacağını, gerekirse mücadelenin ön saflarında yer alacağını, bana bunların yakışacağını söylediğin zamanki sesini hala duyar gibiyim. Kendime geldim.

'96 SAG-ÖÖ'nda sizlerin ve oğlumun ölüm orucu direnişinizde, ben artık ön saflardaydım. Adana, Ankara, İstanbul ve Malatya'da göğüs göğüse mücadele ediyordum. Hiçbir şey gözüme gelmiyordu, çünkü benim çocuklarım ölüyordu. Panzerler, coplar, gözaltılar, vb., hiçbir beni etkilemiyordu. Çünkü benim tek direncim sizlerdiniz. Çünkü benim, aydınlık yüzleri konuşamayacak duruma geldiğinde bile, “ana biz kazanacağız, bize ölüm yok!” diyen güzel çocuklarım vardı. Ve kazandık! Sizlerin o ölüme meydan okuyan cesaretiniz ve direnciniz sayesinde kazandık. Ve yine o sesleriniz, “Yaşasın ÖÖ-SAG direnişimiz!”, “Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi yeğleriz” deyişiniz... Sizlere ana sıcaklığında bin kere selam olsun!

Güzel oğullarımla '99'un Mayıs'ında tekrar Ulucanlar'da bir araya geldik. Sizleri ziyarete gelmişim. Habip, beni ilk karşılayan sen oldun. Sakal bırakmıştın. “Oğlum bu ne, aynı Bektaşî dedelerine benzemişsin” dedim. Sen de güldün; “eh zaten Bektaşî değil miyiz ana, yakışıklıyım değil mi?” dedin.

O ara Ümit geldi. Ateş gibi gözleri, insanı rahatlatan ve güven veren bakışları ve sözleriyle, bana annesini tanıttırdı. “Ana, annemin emaneti sana, onu yalnız bırakma” dedi. Baktım, oğlunu hayranlıkla seyreden güzel bir ana... Aynı benim ilk cezaevine oğluma gittiğim halime benziyor. (Ümit, sana verdiğim sözümü tuttum, anneni hiç yalnız bırakmadım. Ne Yüksel Caddesi'nde ne de Karacaahmet Mezarlığı'nda...)

O ara bir takım sesler geldi, “sen bir dakika ana” dedin gittin. Biz Ümit ve diğer oğullarımla kaldık. Biraz sonra geldin, “ne oluyor oğlum” dedim. “Ana, bir bayan arkadaş çok hastaydı, doktora gitti. Getirirken dövmüşler, onu görüştük” dedin. Bu arada öteki sorunları anlattınız; koğuştaki yüz kişi kaldığınızı, çok ağır hastaların bulunduğunu, bazılarının yaralarının koktuğunu, bandajlarını koğuşlarda sizin değiştirdiğinizi, doktora götürüp getirirken (bugün olduğu gibi) dövüldüklerini... Bizler ayrılırken hastaların da isimlerini almıştık. Bu insanlık dışı davranışları, onur kıran işkenceleri resmi makamlara bildirdik, bir de imza kampanyası başlattık.

İkinci görüş gününde sakalını kesmiştin. İkimiz de gülüştük; “Şimdi nasılım, beğendin mi ana?” dedin. Ben de çok beğendiğimi, yüzünün açıldığını, daha da aydınlık olduğunu söyledim. Bu sefer tüm çocuklarım gelmişlerdi, tabii anaların da tümü... Baskıların daha da yoğunlaştığını, koğuş açmamakta direttiklerini, artık maltalarda kaldığınızı söyledin. O ara Ümit yine pırıl pırıl gözleriyle sen geldin; “bak ana, annem ne diyor” dedin. Songül hanım da gülüyor, “oğlum artık ben de Sabahat ana gibi koşturacağım, sizlerin yanında olacağım”, diyordu. Nasıl da güzel gülüyordunuz öyle.

Görüşten sonra yine gerekli gördüğümüz resmi yerlere haber ettik. Bir gün sonra duruşmanız vardı, biz de geldik. Sizleri en son ring arabalarına bindirilirken gördüm. Dimdik zafer işareti yaparak, slogan atarak bizleri selamladınız. Biz de alkışlarla destek verdik size.

Depremden dolayı üç dakika telefon etme genelgesi çıkmıştı. Habip, güzel oğlum, beni aradı; “Ana, şu anda havalandırmadınız, koğuşlara sığmadığımız için ara koğuşun duvarını yıktık, görüş yok, durum kötü, ama rahat ol, bizi öldüremezler, çünkü bir ölür bin diriliriz, bu bedeli ödemeye hazırız”, dedin. O anda içime bir ateş düştü, yandım oğul, ne de olsa analık içgüdülerim var.

21 Ağustos'ta İstanbul'da Melek'le birlikteydik. Songül hanım Ankara Güven Park'taydı, görüş yaptırmıyorlardı. Dönüşte Bursa'ya oğlumun yanına gittim ve pazartesi görüşe gideceğimi söyledim. Ama maalesef, 26'sı Pazar sabahı Ümit'in annesi telefon etti; “Korktuğumuz oldu, Ulucanlar'a saldırmışlar. Ben hemen gidiyorum. Sen nasıl istersen öyle yap” dedi. Hemen televizyonu açtım. Ulucanlar'da isyan çıktı, çok yaralı var... Habip Gül derken, olamaz dedim, kesin öldürmüşlerdir, yoksa hemen ismini söylemezler. Çünkü Habipler, Ümitler en öndeydiler ve

hedeftiler. Evden çıktım, İHD'yi açtırdım, gerekli kişileri toparladım. Ne yapabileceğimizi konuşurken, saat 2'de, Habip'in şehit düştüğünü öğrendim. Özür dilerim oğlum, birden kendimden geçtim, ağladım, ama hemen toparlanmaya çalıştım. Sanki senin kızgın bakışlarla, “toparlan ana, bir devrimci anasına ağlamak yakışmaz” dediğini duyar gibiydim. Beynim uğuldası da sıçradım, biletimi aldım, eve uğradım. O arada 8 haberlerinde isimler netleşmişti. Ümit, ateş gözüm, sende mi? 10 ölü, 37 yaralı... Habip Gül, Ümit Altıntaş ve 8 siper yoldaşı... Artık gözüm görmüyordu, tüm hislerimi kaybetmişim...

Pazartesi sabahı Numune Hastanesi'nin önündeydik. Ümit'in annesi Songül hanım ve eşi Melek, Habip'in ailesi, hepimiz tek yürek tek vücut olmuş, dimdik ve gururla, evlatlarımıza yakışır şekilde ağlamadan beklemeyi sürdürdük. 12:30'da Kızılay'da basın açıklamasına giderken yine dimdiktik. Onlara söz verdiğimiz gibi, kortejin en önünde sloganları onlara duyurmak istercesine tüm öfkemizle bağırdık, tek vücut tek yürek halinde...

Bizden giden heyete, yaralıları ailelerine göstereceklerini, kimlerin nerde olduğunu açıklayacaklarını, çocuklarımızı teslim edeceklerini söylemişlerdi. Her zaman olduğu gibi yine yalan söylediler ve hastane çevresini panzerlerle, çevik kuvvetle çevirdiler. Sanki o katliamı biz yapmışız gibi ablukaya aldılar. Ve ne yazık ki çocuklarımızı Çarşamba günü akşam apar topar polis eşliğinde yola çıkardılar. Ümit'i İstanbul'a, Habip'i İzmir'e... Çok üzgünüm Habip, sana yetişemedim, ancak Ümit'e gidebildim. Bir kuş olmayı çok isterdim, ancak zamana öyle yetişebilirdim...

İstanbul'da mezarlığın etrafında kuş uçurtmuyorlardı... 5-6 sıra halinde polis barikatı kurulmuştu. Sinsi ve kanlı bakışlarla bize, “hoş geldiniz, başınız sağ olsun, bu taraftan” diye yol gösterdiler. Gecenin 11'i, ışıldaklarla yola düştü. O arada içerde işleri bitirmişlerdi, bize “görmek isteyen var mı” dediler. Eşi Melek ve ben girdim. Ümit upuzun, sanki rahat bir uykudaymış gibi yatıyordu. Kafası yan dönmüş, başından hala kan geliyordu. Darp nedeniyle yüzünün sağ tarafı tanınmayacak haldeydi. Sol kasık kemiği fırlamış, ayak bilekleri kırık. Metanetli olmaya çalıştıysam da, bu vahşet karşısında titredim. Sadece şunu düşündüm, insan olan böyle bir şeyi yapamazdı.

Güle güle Ümit oğlum, güle güle güzel Habip'im... Ne diyebilirim ki? Sizleri anlatacak hiçbir sözcük bulamıyorum. Sadece, kısa çöp uzun çöpten hakkını alacak bir gün, diyorum. Ve bu katliamı unutmayacak, unutturmayacağız. Anaların öfkesi katilleri boğacak. Siz rahat olun, arkanızda

binlerce Habip, binlerce Ümit var...

***

Artık Bursa'ya oğlumun yanına gitmem gerekiyordu. Her yerde anlaşma olduğu halde Bursa Cezaevi keyfi olarak görüş vermiyordu. İHD'ye başvurduk, avukatlar geldi, onları da içeri almadılar. Panzerler, özel tim, itfaiye araçları, ambulanslar çevremizde... Bize psikolojik işkence yaparcasına önümüzden resmi geçit yapıyorlar. Avukatları zorlamamla saat 6 gibi içeri girdiler. Çocuklarla görüşmüşler. Bekir'in ve diğer arkadaşlarının dimdik ve disiplinli, herşeye hazır olduklarını ve selamlarını söylediler. Ertesi gün tekrar cezaevinin önünde beklemeye başladık. Yine ne bir haber, ne görüş... Resmi ve sivil polisler çevrelemişler bizleri, yaklaştırmıyorlar.

Öğleden sonra savcılığa suç duyurusunda bulunmak için dilekçe yazdık, ama hukuki hakkımız olan dilekçelerimiz bile kabul edilmedi. Sesimizi duyurabilmek için bir basın açıklaması yaptık. Pazar günü Adalet Bakanlığı'na faks çektik. Bursa merkez postanesinden bir basın açıklaması daha yaptık. Tekrar cezaevine gittik. Cezaevi önünde polis ablukası daha da büyümüştü. Pazartesi görüş yapılacağını, dağılmamızı söylediler.

Pazartesi öğlen içeri almaya başladılar. Oğlumun yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. İçeri girdiğimde, oğlumu dimdik, çakmak çakmak yanan bakışlarıyla karşımda görünce, hemen Habip ve Ümit gözümün önünde canlandı. Oldukça gergin olan sinirlerim boşaldı. "Özür dilerim oğlum, çocuklar aylar önceden bu katliamın geleceğini bize söylediler, çok uğraştık, ama bir şey yapamadık, üzgünüm senden ve can arkadaşlarından tekrar özür dilerim", dedim.

Buca'dan yeni gelen müdür, ikinci müdür ve savcıyla görüştük, aileler olarak. Bize, deprem dolayısıyla açık olan kapıları kapamak istediklerini ve çocukların "Erkekseniz gelin kapayın!" dediklerini, anlattılar. Güya bize çocukları şikayet ediyorlardı. Onlara gereken cevabı verince hemen sordular: "Sen kimin annesisin?" Bekir'in deyince, ikinci müdür "Bekir'i iyi tanırız" dedi. Aman dedim, siz tanımayın, çünkü Habip'i de iyi tanıyordunuz, ilk hedefiniz o oldu.

Oğlum, "Anne, Habip, Ümit ve tüm yoldaşları girişimleriyle başlattığınız işleri devam ettirin" dedi... Adana'da 9 arkadaş çalışmalara başladık... "Ulucanlar katliamının sorumluları yargılsın. Tüm yaralılar hücrelerden çıkarılıp tedavileri yapılsın. Sürgünler dursun, başka cezaevlerinde bulunan tutuklular yerlerine getirilsin. Burdur, Bursa, Ceyhan'da keyfi baskılara, insanlık onurunu kırarak aramalara son verilsin" içerikli bir imza kapmanyası başlattık. Bunu gereken her kuruma dağıttık. ÇHD, Baro, TTB, TİHV, KESK gibi demokratik kitle örgütleriyle bizlere destek vermeleri ve katılımında bulunmaları için görüşmeler yapıyoruz. Duyarlı olmaları için aydın ve köşe yazarlarına mektuplar yazdım, ama bunlar yayınlanmadı.

Faaliyetlerimiz dolu dolu devam ediyor. Umarım bir işe yarar, bir daha böyle katliamlar yaşanmaz.

Rahat ol Habip! Anan yine yanınızda, arkanızda. Sen de Ümit... Sabahat anan anneni tek bırakmıyor, o da telefon ediyor ben de, sizleri paylaşıyoruz. Umarım size layık bir ana olurum.

Ana sıcaklığında selamlar... Hoşça kalın çocuklarım...

Sizler ve tüm çocuklarıyla gurur duyan

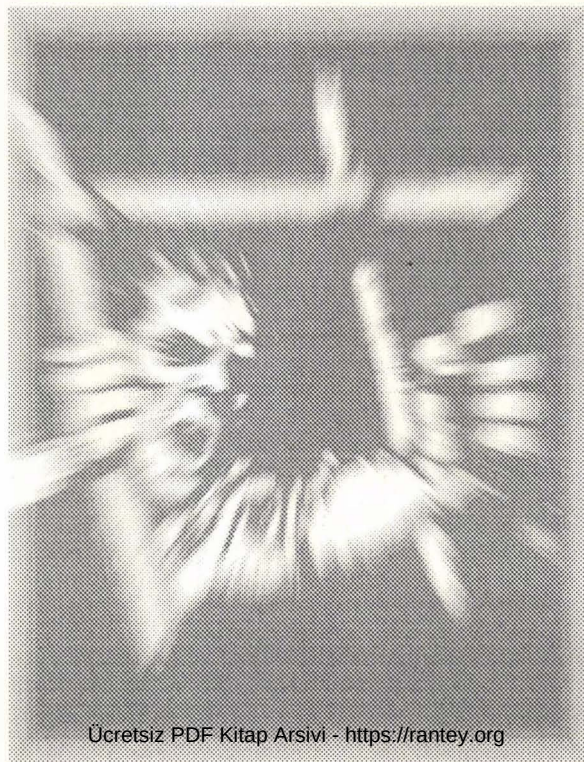
Sabahat ananız/ Adana

Bir Ulucanlar direnişçisinin mektubundan:

Merhaba, babam, annem ve kardeşlerim!..

Size bir direnişin coşkusu ve en yakınımızdaki can yoldaşlarımızı, dostlarımızı kaybetmenin hüznü içinde yazıyorum. Daha dündü, beraberdik. Aynı tabağa kaşık sallayıp, aynı şeylere gülüp, ortak şeylere öfkeleniyorduk. Birbirimizin gözlerine baktığımızda yaşama olan tutkunun, halka olan sonsuz inancın kararlılığını görüyorduk. Ama bir gece yarısı korkak ve haince gelip bitirmek istediler bu güzellikleri. Onların ağır silahlarına, bombalarına hiç çekinmeden kararlı bir şekilde karşılık verdik. Sonunda ölüm de olsa teslim etmedik onurumuzu ve inancımızı. Onlar ölüm kusarken silahlarıyla, bizler halaya durduk. En coşkulu, en isyankar türkülerimizi haykırdık. Sonra, bir araya toplayıp en vahşice işkencelerini denediler üzerimizde. Bir çok arkadaşımız bu işkenceler sırasında katledildi, ölümcül yaralar aldı. Ama geleceği, zaferi kazanmak, halkın önünde başı dik yürüyebilmek, iradeyi düşmana teslim etmemekle mümkündü.

Size çok uzaklardan yazıyorum. Sonbahar bütün ağırlığıyla çöktü üzerimize artık. Güneş tatlı bir tebessümle, cansız ve zayıf ışıklarıyla ısıtmaya çalışıyor bizi. Yakında belki de kar yağacak üzerimize, teslim almak isteyecek soğuklarıyla. Fakat yaşam devam ediyor belli bir düzene göre. Hiçbir şey eskisinin tekrarı olmuyor, sadece bazı olaylar benziyor birbirine. Bizim ufkumuz geniş. Ve bu geniş ufkumuz sayesinde bütün zorlukları daha önce görüp hazırlıyoruz kendimizi yarınlar. Bu yüzden düşmüyor, zorluklar karşısında moralimizi bozmuyoruz. Bütün çabalarımız, analar bir daha gözyaşı dökmesin, babalar hasret kalmasın diyor. Biliyorum, zor sizler için. Kolay kolay kaldırmıyor yüreğiniz hasret çekmeyi, ayrı yaşamayı canlarından. Ama bunları bir zorunluluk olarak kabul edin. Yemek, içmek gibi... O zaman herşey biraz daha kolay anlaşılacak, hafifleyecek yüreğinizdeki acılar.

Nasılsınız bakalım, umarım iyisinizdir. Sizin sağlığınız, sıhhatiniz bizim için çok önemli. Bizi ancak kendinize iyi bakıp, sağlığınıza dikkat ederek sevindebilirsiniz. Ne kadar sağlıklıysanız, o kadar bizim yanımızda yer alabilir, bize destek verebilirsiniz.

Beni fazla merak etmeyin. Aldığımız onca darbeden sonra, burada arkadaşların sayesinde hızlı bir şekilde iyileştik. Yaralarım kapandı. Sadece sağ göğüs kafesimde, herhalde eziklikten dolayı biraz ağrılarım var. Onu da kısa sürede iyileştireceğim. Sonuçta önemli olan insanın kafasının sağlam olması. Fiziki acılar nasıl olsa gelip geçici. Yeter ki sevmesini, sevilmesini bilelim.

Benim açımdan mahpus olarak neresi olursa olsun fazla bir önemi yok. Ama alçaklar bizleri böyle uzaklara sürgün ederek sizleri zor duruma düşürüyorlar. Zaten amaçları da bu. Aileler evlatlarını sahiplenmesin. Ne kadar uzakta olursak, o kadar zor gelir giderler diye seviniyorlar.

...

Burada mektubuma son verirken hepinize selamlarımı gönderip, gözlerinizden ve ellerinizden öpüyorum. Arkadaşların da çokça selamları var.

Sevgiyle kalın!..

Oğlunuz!..

*Yanağıma bir gül düştü
Yoldaşım ellerimde kaldı
Soğurken bedeni öbek öbek
harladım yüreğimi
tutuştursun diye yarınları.*

*Geceden bir yıldız kaydı
Umut, kır düşmüş saçlarında
gülen gözlerinde büyüdü.
Bizim olanı geri almak için
sevdam geceden sabaha aktı.*

*Alın bizi ey büyüyen kalabalık
Alın çoğaltın bizi
O coşkun yüreklerinizde.
Böyle bir sevdayı ancak
o namuslu yaşamınız hak eder.*

*Geceden bir yıldız kaydı.
Gitti, diğer yıldızlara değdi.
Gecenin yüreğine sevda düştü.
Bütün gökyüzü yıldızlara
/boyandı.*

Topyekün saldırıya karşı birleşik direniş!

Daha birkaç ay öncesine kadar işçi ve emekçiler, mezarda emeklilik ve ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesine karşı sokaklara inmişlerdi. 500 bin emekçinin katıldığı Ankara mitingi, sınıf cephesinde güven ve moral yaratırken, düzen cephesinde tam bir tedirginliğe yol açmıştı. Sermayenin imdadına deprem yetmişti. Daha on binlerce insan enkaz altındayken, ve emekçi kitleler şoku atlatmadan, saldırı yasaları meclisten geçirildi.

Sermayenin depremi bir katliama dönüştürmesiyle birlikte, polis ve askerin ne işe yaradığı, öncü işçi ve emekçiler nezdinde açıkça görülmeye başlandı. Ama düzenin yordakçıları hemen imdada yetiştiler. Amaçları emekçi kitlelerde oluşan tepkiyi düzen içi kanallara akıtıp, insanları yeniden çürümüş düzene entegre etmekte. Sivil inisiyatif, sivil toplum vb. adlar altındaki bu girişimin başrollerini, bizi toplu sözleşmelerde, asgari ücret belirlemelerinde pazarlamakta ustalaşan, gene sivil bir pazarlama kurumundan (ESK) hatırlayacağımız Türk-iş, DISK, Hak-İş'le birlikte, Susurluk'tan hatırlayacağımız Aydınlik İçin Yurttaş Girişimi paylaştı. Aşağılık medya da üzerine düşeni eksiksiz yaptı. Ama düzenin bu politikaları pek tutmadı.

Ulucanlar katliamı...

Sermaye sınıfının ekonomik ve siyasal krizini yönetemez duruma geldiği günümüz koşullarına yükselecek bir işçi-emekçi muhalefeti, sınıfın devrimci öncüsünün de çabasıyla, çatışmayı toplumun geneline yayacaktır.

Buradan bakıldığında, Ulucanlar katliamıyla, Adana'daki yargısız infazla ve cenazelere, protesto eylemlerine saldırılarla neyin hedeflendiği açığa çıkmaktadır. Bu saldırılarla devrimcileri fiziki olarak imha etmenin yanı sıra, sınıfın öncü ve diri kesimlerine gözdağı verilmeye çalışılmıştır. Fakat bunun boşuna bir çaba olduğunun en iyi kanıtı Habip yoldaşın cenaze törenidir. Polis ve jandarmanın estirdiği terör, ilerici sendika ve dernek yöneticilerinin, köylülerin, HABAŞ ve PETKİM'den gelen işçilerin cenazeyi sahiplenmelerini engelleyememiştir.

Yine de faşist rejim çabalarını sürdürmüş, Ulucanlar katliamını Adana infazı, onu da Kışlalı suikastı takip etmiştir. Devlet ilk defa, bir sivilin cenazesine bu şekilde katılıyordu. Satılık medya da cenaze törenine ilişkin haberleri tek bir ağızdan, hazırola duran subay ve astsubay kalabalığının darbe sonrası askeri tören kıtalarını andıran görüntüleri eşliğinde, “Üniformalı mesaj”, “Karanlığa rest”, “Bu cenaze töreni değil” vb., manşetleriyle verdi. CHP, İP ve Atatürkçü Düşünce Derneği vb. tarafından verilen demeçler ve atılan sloganlar da laik-şeriat kutuplaşması üzerineydi. Bütün bu senaryoya rağmen, cenazeye katılan binlerce insan, “Başbuğ Ecevit”, “Katiller mecliste!” “Katillerden hesabı emekçiler soracak!”,

Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarını atarak, emekçilerin bu oyuna gelmeyeceğini gösterdiler. Böylesi kritik bir süreçte reformizmin ve sendikal bürokrasi, genel af ve toplumun demokratikleştirilmesi üzerinden ve sivil toplum, sivil inisiyatif vb. girişimlerle, kitlelerde oluşan tepkiyi düzen içi kanallara akıtarak, Susurluk ve 28 Şubat sonrasında olduğu gibi sınıf hareketini düzene yedeklemeye çalışıyordu. Kürt reformizmi de, çürümüş ve kontralaşmış “demokratik cumhuriyet”e yedeklenmek, teslimiyet ve icazetçiliğini tabanın geneline mal ederek gelişen muhalefeti etkisizleştirmek için birçok ilde barış şölenleri, geziler, panayırılar düzenliyor, “demokratik cumhuriyet”e sahip çıkmayı. (tabanlarındaki muhalefeti kastederek) provokasyonlara gelmemeyi vaaz ediyordu.

Tüm bunlara rağmen, düzenin manevraları ve sınıf içerisindeki işbirlikçilerinin politikaları kolay kolay tutmayacaktır. Çünkü gelişmeler, çürüten düzen-çeteleşen devlet gerçekliğini toplumun genelinde teşhir etmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla önümüzdeki dönem sınıf hareketinin daha güçlü bir biçimde sahneye çıkacağı bir dönem olacaktır. Bu nedenle de sistemin yeni saldırılarına hazırlıklı olmak, topyekun saldırıya karşı birleşik mücadeleyi örgütlemek çok önemli ve zorunludur.

Komünist bir işçi/İzmir

Kızıl bayrak okuru bir işçi ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir tutsak yakını konuşuyor:

İki aydan beridir depremzedelerin durumu ortada. İnsanlar çamurlar içinde yaşam mücadelesi veriyor, çadır rezaleti yaşanıyor. Bu rezaletin daha uzun süre yaşanacağı belli. Soruyorum; Devlet nerede? Evet, hepimiz soruyoruz, devlet nerede?...

Halkın yaralarını saracağız diyorsunuz, nerede? Konuşan insanların gözaltına alındığını tüm Türkiye seyretti. Halbuki benim bildiğim devlet, vatandaşını korumak ve savunmak durumundadır. Maalesef bizde tam tersi yaşanmaktadır.

Ulucanlar katliamı bunun en son örneği. Yüzlerce asker, polis yığıldı cezaevlerine, peki soruyorum deprem bölgesinde polisiniz-askeriniz neredeydi? Cezaevindeki savunmasız insanları öldürmek, evet devletin kafası buna çok iyi çalışıyor. İnsan öldürmek bu devletin yaptığı tek iş. Halka, vatandaşa yardım, destek ise sözkonusu değildir.

Şimdi de kalkmış yok oda tipi, yok villa tipi diyerek hücre tipini dayatıyorsunuz tutsaklara. Zaten cezaevi bir insanı tamamen dış dünyadan yalıtma demektir. Bir de hücre tipi dayatmalarına anlam veremiyorum. O güzelim insanları hücrelere koymaya çalışıyorsunuz ama boşuna, buna izin vermeyeceğiz. Kendiniz bir ay kalın bakalım ne kadar rahatmış.

Şeriat tehlikesi almış başını gidiyor diyorsunuz, sayın bey ve hanımefendilere şunu sormak istiyorum: 12 Eylül darbesinden sonra İmam Hatipler bizzat Kenan Evren'in talimatıyla açılmadı mı? Yerden mantar gibi bitmedi, kendiniz büyüttünüz. Şimdi kaldırdığınız taş ayağınıza düşünce mi aklınız başınıza geldi de bastınız yaygarayı? Merve Kavakçı'yla uğraştınız, şimdi affettiniz. Sürekli pisliklerinizi örtmek için gündem yarattınız. Ama halk bunların hepsini görüyor ve biliyor, bizi yapay gündemlerinizle kandıramazsınız. Hastanede parası olmadığı için rehin kalan insanlarımız varken sosyete kemer sıkıyormuş haberini veriyor medyanız. Neymiş efendim, gazinolarda sanatçıların üzerine atmak için 40 milyonluk peçete alıyorlarmış! Çok da derdimizdeydi.

Af tartışmalarının olduğu şu günlerde sizlere hatırlatmak istediğim birtakım şeyler var. Öncelikle suçlu olan affedilir. Siyasi tutsaklar suçlu değildir, çocuklarımızın özgürlüğünü istiyoruz. Adli tutsaklar açısından ise onları oraya kendiniz gönderdiniz, onlara yeterli kadar iş olanağı sağlamış olsaydınız, o insanlar tok olsaydı hırsızlık yapar mıydı? Af çıktıktan sonra bu insanlara yine iş olanağı sunamayacağınız için cezaevlerine geri dönecekler. Sizin affınız eli kanlı katiller içindir, çeteler içindir. Hatta Kırıcı gibi Özel Af çıkardıklarınız bile var. “Kahraman” ilan ettiğiniz çeteleri rahatça insan öldürmeleri, gençlerimizi zehirlemeleri için salacaksınız.

Bu karanlık tablodan sonra geçenlerde haberlerde izlediğim bir olaya değinip mektubumu bitireceğim. Sayın hanımefendi milletvekillerimiz kuaför yetersizliğinden şikayetçiymiş, tam bir kara mizah örneği. Ben oy kullanmadığım için vicdanım rahat. Fakat, oy atıp bu insanları seçen halkımız adına utandım. Milletvekillerinin derdine bakın, kuaför yokmuş, ülkenin sorunlarıyla ilgilenmek yerine kendi keyiflerinin derdine düşmüşler. Ülke elden gidiyor sata sata bitireceksiniz. Bu memleketi saçını kendisi tarayacak, ülke sorunlarıyla gerçekten ilgilencek milletvekillerini günü geldiğinde biz içimize sindire sindire seçeceğiz, anladık ki sizlerden bize fayda yok.

Suçluyu arayalım, öncelikle milletvekillerini seçen halk suçlu, ikincisi sizler suçlusunuz. Sizleri seçen insanların vekili olduğunuz halde ilgilenmiyorsunuz. O insanlar komik bir ücretle kölelik koşullarında çalışırken sizin günlük masrafınız daha fazladır. Bunlar acı geliyor bana.

Zeliha Ünal

Bir tutsak yakını

Erol Evcil: Sermaye devletinin kirli işler taşeronu

Sermaye medyası Susurluk devletinin taşeronu olan Erol Evcil'in yakalanmasını çetelere karşı mücadelenin kararlılıkla yürütüldüğüne bir gösterge saydı. Gerçekte ise bu yakalanma tam bir anlaşıma ve güvence sonucunda gerçekleşmiştir. Erol Evcil emniyette yaptığı itirafların hepsini mahkemede reddederek aklamaya operasyonunun işaretlerini vermektedir. Kolaylıkla aldığı işkence ve kötü muamele raporu da devletin bu işteki parmağının kanıtıdır. Şimdi bu seçkin tutuklu Kartal Cezaevi'nde yatıyor.

Cezaevine bir kamyon eşya gelmiş... Mini buzdolabından televizyonuna dek ne ararsanız var... Saklandığı villasındaki lüksü aratmayacak bir yaşam kurulmuş Erol Evcil'e.

Susurluk devleti böylesi göstermelik şovlarda bile inandırıcılığını kaybetmiştir. Evcil'in itiraflarının bir kısmı basına sızdırılmıştır. Sermaye devletinin kirli ilişkiler içindeki rolü ise özenle gizlenmiştir. Verdiği ifadenin bütünüyle düzmece olduğu bellidir. Bütün kirli işlerin devletle ilişkisi yokmuş gibi bir kurgu yapılmıştır.

Serbest piyasa ekonomisinde işlerin nasıl yürütüldüğü anlatılırken, Evcil'in sıfırdan başlayarak önemli bir sermaye sahibi olduğu vurgusu çok sık yapılmaktadır. Malki cinayetinin ekonomik ilişkiler sonucu borcunu ödeyemeyen bir işadınının işlediği bir cinayet olarak gösterilmesi, kara para, uyuşturucu vb. kirli ilişkileri saklamak için hazırlanmış bir senaryodur.

Evcil yargılanıp ceza alsa bile indirim ve af yasasından yararlandırılması için ellerinden geleni yapacaklardır. Çünkü sermaye devletiyle bu piyonlar arasında maddi çıkar ilişkisi temelinde yürüten bir bağ her zaman olacaktır. Evcil gibilerinin yargılanıp ceza alması, sermaye devletinin bundan sonraki süreçlerde yapacağı kirli işler için piyon bulmasını zorlaştırabilir. Bu nedenle sermaye devleti bunları korumak ve kollamak zorundadır.

**Büyük devrimin
82. yılında**

**Yeni Ekimler için
kavgamız daha güçlü!**

**Partiyi kazandık,
partiyle
kazanacağız!**

Kızıl Bayrak